KOMMUNISTI

№ 3 Maaliskuun 25 p:nä № 3

SISÄLTÖ:

1 9 3 4

LENINGRAD

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD. Harkovskaja 7. V/K KIRJA

№ 3 (128) MAALISKUUN 25 p. 1934

Tiellä varakkaaseen elämään

ALUN toista vuotta on kulunut siitä, kun tov. Stalin puheessaan Neuvostoliiton kollektivisti-iskurien I edustajakokouksessa esitti tunnuksen: «Kaikki kollektivistit on tehtävä varakkaiksi» ja osoitti, että meillä on kaikki edellytykset tuon tunnuksen täydellisesti toteuttamiseksi 2—3 vuoden aikana sillä edellytyksellä, että työskentelemme kunnollisesti, teemme kollektiivitaloudet bolshevistisiksi. Nyt, vuoden kuluttua tuosta historiallisesta puheesta, on jokaisen todettava, että «bolshevikin sana on vakava sana», että tuo tunnus ei ollut tyhjiä sanoja, vaan että sitä toteutetaan ja se toteutuu käytännöllisessä elämässä. Lukemattomat entiset köyhät ja keskivarakkaat talonpojat ovat vuoden kuluessa bolshevististen kollektiivitalouksien kautta, puolueen ja neuvostovallan avulla ja tuella todellakin jo astuneet varakkaaseen elämään.

Puolueemme XVII edustajakokous, sen päätökset ja niiden käytännössä toteuttaminen merkitsevät kollektivisoituneiden talonpoikaisjoukkojen entistä nopeampaa etenemistä varakkaan elämän tiellä. Päätöksessään toisesta viisivuotissuunnitelmasta se avasi laajan perspektiivin maatalouden kehitykselle. Se asetti maataloudelle valtavan tuotannollisen tehtävän: maatalouden kokonaistuotannon kohottamisen toisen viisivuotisen aikana 15,1 miljaard. ruplasta (v. 1926—27 hinnoissa) 26,2 miljaard. ruplaan eli kaksinkertaiseksi ja karjanhoidon tuotteiden kohottamisen 2¼ kertaiseksi — tehtävä, jonka toteuttaminen merkitsee sosialistisen maamme kaikkien työtätekevien elinmahdollisuuksien mitä valtavinta kohoamista. Samalla se osoitti tien tämän tehtävän toteuttamiseen, korostaen, että «suunniteltu maataloustuotannon kasvu voidaan saavuttaa ainoastaan kollektivisoimisen täydellisesti loppuunsuorittamisen pohjalla ja toteuttamalla koko maatalouden teknillisen rekonstruoinnin», ja määritteli siihen välttämättömät toimenpiteet: kone-traktoriasemien lukumäärän lisäämisen (v. 1932 verrattuna) yli kaksinkertaiseksi, traktorien yhteisen hevosvoimamäärän 3,7 kertaiseksi, maataloudessa käytettävien autojen määrän yli 12 kertaiseksi, määrättyjen agroteknillisten toimenpiteiden laajan käytäntöönsaattamisen j.n.e. Nämä ja muut toimenpiteet tulevat luomaan takeet asetetun tuotannollisen tehtävän toteuttamiselle ja kollektivisti-talonpoikain elintason jatkuvalle kohoamiselle. Näinollen XVII puoluekokous saattoikin päätöksessään todeta, että toisen viisivuotisen aikana suoritettavat toimenpiteet muodostavat «ennenkuulumattoman suotuisat ehdot kollektivisti-talonpoikaisjoukon aineellisen tason nopealle kohottamiselle sekä kollektiivitalouksien jäsenten kohoamiselle kulttuuriseen ja varakkaaseen elämään».

Selvää kuitenkin on, että nämä tehtävät eivät toteudu itsestään, että nä-

mä avarat perspektiivit eivät itsestään muutu konkreettiseksi todellisuudeksi. Niiden toteuttaminen vaatii sitkeätä taistelua, uupumatonta työtä ja voimainponnistelua kollektivisti-talonpoikaisjoukkojen ja puolue- ja neuvostoelinten taholta. Tätä taistelua käydään nytkin, kevätkylvöihin valmistautumisen yhteydessä. Kevätkylvöjen menestyksellinen suorittaminen vaikuttaa ratkaisevasti siihen, kuinka voimme täyttää ne tehtävät, mitkä toisen viisivuotisen suurten töiden ohjelmasta maatalouden alalla lankeavat kuluvan vuoden osalle.

Käydessämme taisteluun kevätkylvöjen menestyksellisen suorittamisen puolesta, toisen viisivuotissuunnitelman tehtävien täyttämisen puolesta voimme jälleen todeta, että puolue ja neuvostohallitus kaikin keinoin edistävät tätä taistelua, edistävät kollektivisoituneen talonpoikaiston etenemistä varakkaan elämän tiellä. Siitä ovat taas jäävväämättömänä todisteena useat puolueen ja hallituksen viimeisimmät päätökset.

Helmik. 27 p:nä julkaistiin SNTL:n KKN:n ja NKP(b):n päätös «Jyväviljojen luovutusrästien poistamisesta ja viljalainojen perimisen lykkäämisestä kolmella vuodella». Tämän päätöksen mukaan kollektiivi- ja yksilötalouksilta koko Neuvostoliiton alueella poistetaan ne rästit, mitkä niiltä on jäänyt suorittamatta v. 1933 viljanluovutuksessa ja lykätään kolmeksi vuodeksi sekä ennen v. 1934 että v. 1934 annettujen valtion viljalainojen, niin siemeneksi kuin elintarpeiksikin annettujen, periminen kollektiivitalouksilta.

Tuo päätös on selvä osoitus siitä erittäin suuresta huomaavaisuudesta, millä puolue ja hallitus suhtautuvat työtätekevän talonpoikaiston ja kollektiivitalouksien tarpeisiin. Viime vuosina proletaarinen valtio on antanut osalle kollektiivitalouksia lainana huomattavia määriä viljaa siemeneksi ja elintarpeiksi käyttöä varten. Valtava enemmistö näistä kollektiivitalouksista on tämän niille osoitetun avun nojalla elpynyt ja lujittaa talouttaan. Mutta valtio lykkää niille annettujen lainojen takaisinpalauttamista, jotta näihin saakka jälellejääneet kollektiivitaloudet voisivat lopullisesti lujittua ja kohota etumaisten, jo kuluneena vuonna suuret tulot saaneiden kollektiivitalouksien tasalle.

Hallituksen vahvistamassa konetraktoriasemien ja kollektiivitalouksien välisessä sopimuksessa ilmentyy myöskin suuri huolenpito vielä jälellejääneiden kollektiivitalouksien kohottamisesta. Huolenpito kollektiivitalouksien lujittamisesta esiintyy useissa muissakin puolueen ja hallituksen päätöksissä. Tänä vuonna on poikkeuksetta kaikille kollektiivitalouksille luotu suotuisat ehdot eteenpäinkulkemiselle ja kollektivistien hyvinvoinnin nopealle kasvulle. Nyt, kuten on jo usein todettu, kaikki riippuu vain eräästä seikasta — itse kollektivistien rehellisestä työstä.

Mikään valtio milloinkaan maailmassa ei ole huolehtinut talonpoikaistosta siten, kuin se huolehtii meillä. Kuinka oikeassa olikaan tov. Stalin sanoessaan kollektivisti-iskurien edustajakokouksessa: «Mainitkaa minulle maa, missä hallitus tukisi ei kapitalisteja ja tilanherroja, kulakkeja ja muita rikkaita, vaan työtätekeviä talonpoikia. Maailmassa ei ole eikä ole ollut sellaista maata. Vain meillä neuvostomaassa on olemassa hallitus, joka on työläisten ja kollektivistitalonpoikain, kaupunkien ja maaseudun kaikkien työtätekevien puolella kaikkia rikkaita ja riistäjiä vastaan.»

Jokainen kollektivisti voi käytännössä saada tarkistetuksi, että nämä sanat ovat totta, jokainen voi tarkastaa sen neuvostohallituksen päätösten ja toimenpiteiden perusteella.

Neuvostovalta ei sääli varoja auttaakseen kollektiivitalouksia ja kollektivisteja, tukeakseen sosialistista maataloutta. «Jokainen yhteiskunnallinen järjestelmä», kirjoitti Lenin, «syntyy vain määrätyn luokan finanssituella». Se, minkälaista finanssitu-

kea työväenluokka on antanut kollektiivitalousjärjestelmälle, voidaan päättää vaikkapa seuraavan tosiasian perustalla. Kaikista ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana sosialistiseen maatalouteen sijoitetuista varoista, 14,7 miljaardista ruplasta, luovutti valtio budjetistaan ja luottoina 12,8 miljaardia ruplaa. Miljaardi ruplaa käytettiin välittömästi KTA:ain ja kollektiivitalouksien rakentamiseen.

Ne valtavat saavutukset, joita kollektiivitalouksilla nyt jo on, eivät olisi olleet mahdollisia ilman proletaarisen valtion apua. Huomattava osa kollektiivitalouksista on tämän avun ansiosta asettunut lujasti jaloilleen. Jälellejääneiden täytyy kevätkylvöistä alkaen kohottautua niiden rinnalle. Kaikkien kollektiivitalouksien on tänä vuonna otettava bolshevistinen vauhti, päästävä siihen, että saisivat korkean sadon, että niiden talous, erittäinkin karjatalous, nopeasti kasvaisi ja vaurastuisi. Ratkaiseva merkitys siinä on, niinkuin jo totesimme, edessäolevilla kevätkylvöillä. Kevätkylvöjen on muodostuttava lähtökohdaksi uusiin voittoihin toisen viisivuotissuunnitelman maataloudelle asettamain tehtäväin toteuttamisen tiellä, kollektivisti-talonpoikain varakkaan elämän tiellä. Edellytykset näiden voittojen saavuttamiseksi ovat olemassa.

Kollektiivitaloudet ottavat tänä vuonna kevään vastaan huomattavasti paremmin valmistautuneina ja varustautuneina kuin minään aikaisempana vuotena. Mutta silti ei suinkaan voida sanoa, että kaikkialla kaikki olisi jo valmiina kevään varalta. Lehtemme viime numerossa tuotiin esiin monia epäkohtia ja puutteita, mitä on olemassa kevätkylvöihin valmistautumisen alalla. Monilla seuduilla niitä ei ole vieläkään poistettu. Lähtemättä niitä toistamaan sanomme vain, että, jos mielitään päästä eteenpäin, saada parempia tuloksia, on niiden poistamiseen nyt käytävä tarmokkaasti ja hetkeäkään hukkaamatta. On muistettava, että kevät tulee aikanaan, yhtään odottelematta, koska kuhnailijat ja venyttelijät suvaitsevat lähteä liikkeelle.

Kevätkylvöissä niinkuin kollektiivitalouksien elämässä yleensä on ensiluokkainen merkitys **työkurilla**. On kiistatonta, että työkuri on huomattavasti lujittunut. On kollektiivitalouksia, joissa lorvailu ja töistä pois jääminen ovat hävinneet miltei olemattomiin. Mutta niin ei ole kaikkialla. Näiden etumaisten kollektiivitalouksien rinnalla on vielä paljon sellaisiakin, joissa ei voida puhuakaan työkurista. Vaarallisinta on se, että tuollainen tilanne niissä ei erikoisemmin hälyytä niiden johtajia. Sanotaan, että siitä ei muka ole vahinkoa — kun tulee kevät, niin sitten kyllä kaikki muka lähtevät työhön. Näin juuri tavallisesti menettelevät vetelehtijät ja byrokraatit — he halukkaasti jättävät huomiseksi sen, mikä pitäisi tehdä tänään. On visusti muistettava, että työkuri on kollektiivitalouksien tuotannon perusta. Ilman sitä ei tuotanto kohoa, talous vaurastu, ilman sitä ei voida menestyksellisesti suorittaa kevätkylvöjä eikä saada hyvää satoa. Todellisen työkurin lujittaminen on eräs kollektiivitalouksien tärkeimpiä tehtäviä, eräs niiden menestymisen välttämättömiä ehtoja.

Tie toisen viisivuotissuunnitelman maataloudelle asettamain tehtäväin toteuttamiseen, maatalouden nousuun ja työtätekevän talonpoikaiston elämän kaikinpuoliseen vaurastumiseen kulkee, niinkuin XVII puoluekokouksen päätöksessä osoitetaan, vain kollektivisoinnin täyden loppuunsuorittamisen kautta. Leningradin alueella on asetettu tehtäväksi kollektivisoinnin pääpiirteissään loppuunsuorittaminen kuluvan vuoden aikana. Edellytykset tuon tehtävän toteuttamiselle ovat kieltämättä olemassa. Kuitenkin alueen kollektivisointiprosessi on vasta 56. Viime kuun lopussa kokoontuneessa NKP(b):n Leningradin aluekomitean täysi-istunnossa todettiin, että

olemme rauhoitelleet itseämme sillä, että on saavutettu näinkin korkea luku, ja niin se on jäänyt pysyväiseksi. Tov. Kirov puheessaan osoitti, että syynä kollektivisoinnin kasvun pysähtymiseen monissa piireissä on epäbolshevistinen suhtautuminen asiaan. Kun kollektivisoinnin voimistumisen mukana kiertämättä kiihtyy myöskin kulakkien ja heidän apuriensa vastarinta, niin jotkut päätyvät tämän vuoksi siihen, että jättävät kollektivisoinnin edistämisen sikseen, jotta «rauha» säilyisi. On selvää, että tuollainen opportunistinen asiaan suhtautuminen ei kelpaa. Asia on siten, kuin tov. Kirov puheessaan sanoi, että «suuret vaikeudet kollektiivitalouksien oikeassa lujittamisessa ovat kiertämättömiä niinkauan kuin vain puolet talonpoikaistosta on kollektiivitalouksissa ja toinen puoli pysyy vielä yksityistaloudessa.» Täyttääksemme tehtävämme maatalouden kohottamisessa ja koko työtätekevän talonpoikaiston viemisessä varakkaaseen elämään on kysymys kauttaaltaan kollektivisoinnin pääpiirteissään päättämisestä asetettava työssämme päiväjärjestykseen. Mutta kysymystä ei ole pyrittävä ratkaisemaan «vasemmistolaiseen» tapaan pakkotoimenpiteillä ja hallinnollisilla määräyksillä, vaan sen ratkaisemisen on tapahduttava täydellisen vapaaehtoisuuden tietä, vakaumukseen vaikuttamisen tietä. Juuri tässä mielessä kevätkylvöjen oikein suorittamisella on suuri merkitys kollektivisointitehtävän toteuttamiselle. Kun kollektiivitaloudet käyvät kylvöihin täysin valmistuneina ja järjestyneesti, kun kylvöt suoritetaan nopeasti ja kaikin puolin kunnollisesti ja kun ne sen ohella kykenevät auttamaan yksityistalonpoikiakin kylvöjen suorituksessa, niin se muodostuu viimemainituille uudeksi vakuuttavaksi todistukseksi kollektiivitalousjärjestelmän paremmuudesta yksityistalouteen verrattuna, se aikaan saa yksityistalonpoikain uuden joukkoliittymisen kollektiivitalouksiin.

Kevätkylvötehtävien suorittamisessa ja yleensä kollektiivitalouksien lujittamisessa ja sosialistisen maatalouden edistämisessä on hyvin suuri merkitys proletariaatin diktatuurin elimillä maaseudulla, kyläneuvostoilla. Dnjepropetrovskin alueen (Ukraina) kyläneuvostojen puheenjohtajain kokouksessa äskettäin pitämässään puheessaan tov. Kalinin erikoisesti korosti, kuinka kyläneuvostojen tehtävät nykyisessä tilanteessa kasvavat ja monimutkaistuvat. «Jos te muistatte», sanoi hän, «toveri Stalinin sanat, että se, että ylemmät elimet hyväksyvät tuon tai tämän päätöksen, ei vielä merkitse sen muuttumista todellisuudeksi, että on ei vain hyväksyttävä hyvä päätös, vaan myös valvottava sitä, että se tulee täytetyksi, niin te ymmärrätte, että kyläneuvostojen kautta oleellisesti aineellisesti muuttuvat todellisuudeksi puolueen ja hallituksen päätökset työstä maaseudulla.»

Puolue työskentelee sitkeästi ja järjestelmällisesti lujittaakseen näitä proletariaatin diktatuurin alimpia elimiä, kääntääkseen niiden huomion kollektiivitalouksiin, kollektiivitalouksien tuotantoon. Kyläneuvostot ovat saaneet lujan aineellisen tukipohjan (kyläbudjetit j.n.e.). Ne ovat saaneet huomattavan määrän lujia, kulakistoa vastaan käydyssä luokkataistelussa koeteltuja johtajia. Epäilemättä niiden johtaminen piirielintenkin taholta on viime aikoina lujittunut. Kaiken tämän työn tulokset alkavat jo näkyä. Viimeisten kylvö- ja korjuukamppailujen kokemus on havainnollisesti osoittanut, että meillä on jo melkoinen määrä kyläneuvostoja, jotka johtavat todella bolshevistisesti, jotka osaavat ei vain saattaa aktiiviseen työhön neuvoston jäseniä, vaan kiinnittää jaostoihin ja edustajaryhmiin myös etumaisten kollektivistien aktiivin. Monet taloutensa järjestämisessä, työkurin kohottamisessa ja satoisuutensa kohottamisessa suuria menestyksiä saavuttaneet kollektiivitaloudet ovat huomattavassa määrässä

kiitollisuuden velassa kyläneuvostoille.

On kiistatonta, että proletariaatin diktatuurin elimet maaseudulla lujittuvat, parantavat työtään. Mutta kiistatonta on myös, että kollektiivitalousjärjestelmän voitto ja ne uudet tehtävät, jotka tov. Stalin määritteli puolueen XVII edustajakokouksessa, ehdottomasti vaativat kyläneuvostojen edelleen lujittamista, niiden työn edelleen parantamista. XVII puoluekokouksen päätökset uudestijärjestelystä, organisatiotyön kohottamisesta poliittisen johdon tasolle, on sovellutettava myös kyläneuvostoon, sen jaostoihin ja edustajaryhmiin.

Ennenkaikkea on puhdistettava kyläneuvostot niihin pesiytyneistä kulakkijätteistä, erilaisista kollektiivitalousvastaisista aineksista ja yleensä henkilöistä, jotka eivät osaa uusissa oloissa työskennellä. Siitä, että meillä tällä alalla kaikki ei ole kaikkialla hyvin, on olemassa lukuisia esimerkkejä. Kyläneuvostojen puhdistamiseksi ei suinkaan tarvitse odottaa syksyllä edessäolevia kyläneuvostojen vaaleja, vaan kaikkialla, missä siihen on tarvetta, on siihen käytävä viipymättä käsiksi.

Kyläneuvostojen edessä on erittäin tärkeä tehtävä — joukkotyön voimistaminen mahdollisimman suuressa määrässä. XVII puoluekokous kiinnitti erikoista huomiota neuvostojen jaostojen ja edustajaryhmien työhön, kehoittaen laajentamaan niitä ja vetämään jaostoihin erikoisesti kollektiivitalouksien parhaita nais-iskureita.

Mutta jaostojen ja edustajaryhmien laajentaminen, neuvostotilojen kehittyneinten työläisten ja parhaiden kollektivistien osallistuttaminen niiden työhön ei vielä sinänsä merkitse, että kyläneuvosto on jo uudestijärjestetty. On myös saatava aikaan tärkein — opittava johtamaan konkreettisesti. Ja siihen pääsemiseksi on lähdettävä neuvostotiloille, kollektiivitalouksiin, kollektiivitalouksien prikaateihin, kollektivistien ja yksityistalonpoikien tupiin, on perehdyttävä kollektiivitalouksien tuotantoon, tunnettava kaikki sen yksityiskohdat. Siihen pääsemiseksi on poistettava toimialoittaisjako ja hävitettävä yksilövastuuttomuus, saatava aikaan jokapäiväinen toimeenpanon tarkastus, jokapäiväinen neuvoston hyväksymien päätösten täyttämisen valvonta ja opittava taitavasti yhdistämään vakaumukseen vaikuttaminen pakotuksen aineksiin.

Kyläneuvostojen edessä on suuret tehtävät niin kollektiivitalouksien tuotannon kuin kulttuurisen rakennustyön alalla kollektiivitalouksissa ja kylissä yleensä. Kaikilla näillä aloilla on paljon seikkoja, jotka ehdottamasti vaativat kyläneuvostojen huomiota ja joihin tarttumalla ne voivat suuresti edistää toisen viisivuotissuunnitelman tehtävien täyttämistä, maatalouden kohottamista, maaseudun työtätekevien nostamista varakkaaseen elämään. Mutta tällä hetkellä on kaikilla kyläneuvostoilla päätehtävänä, ratkaisevana tehtävänä mallikelpoinen valmistautuminen kevätkylvöihin ja niiden mallikelpoinen suorittaminen kollektiivitalouksissa ja yksityissektorissa. Tällä hetkellä vaaditaan kyläneuvostoilta sitä, että ne auttaisivat kollektiivitalouksia ja yksityistalonpoikia aikanaan ja laadultaan hyvin suorittamaan koko maatalouskaluston korjaustyöt, tarkastamaan ja valmentamaan siemenen, korjaamaan tiet, saattamaan kulutusosuuskunnan toiminnan mallikelpoiseen kuntoon, järjestämään työt siten, että korkean sadon saanti tulisi taatuksi. Näiden tehtävien menestykselliseen ratkaisuun on keskitettävä kyläneuvostojen koko huomio. Kevätkylvöt ovat kyläneuvostoille poliittisena tutkintona. Sen mukaan, kuinka tuo tai tämä kyläneuvosto valmistuu kevätkylvöihin ja kuinka ne sen alueella suoritetaan, sen mukaan puolue ja hallitus tulevat päättämään, onko se uudestijärjestäytynyt puolueen XVII edustajakokouk-

sen ohjeiden mukaisesti, voiko se täyttää sen eteen asetetut tehtävät.

Kylvötöiden alkuun on aikaa enää varsin vähän. Kaikkialla maaseudulla, neuvostotiloilla ja kollektiivitalouksissa, KTA:lla, politosastoilla, piirielimissä, neuvostoissa, puoluejärjestöissä on käytettävä jokainen hetki kaikkien asiaan vaikuttavien seikkojen tarkistamiseen, jokaisen pikkuseikankin valvomiseen, niin että kylvöt tulisivat suoritetuiksi lyhimmässä mahdollisessa ajassa ja laadultaan parhaiten. Suunnitelman sataprosenttinen täyttäminen ja työn korkea laatu, parempi kuin milloinkaan ennen — se juuri onkin, niinkuin tov. Kalinin sanoo, XVII puoluekokouksen ohjeiden täyttämistä. Se on valtava askel edessämme olevien suurten tehtäväin täyttämisessä, valtava askel tiellä kaikkien työtätekevien varakkaaseen elämään.

Itävallan työläisten aseellisen taistelun opetuksia

VIIME vuoden joulukuussa kokoontui Moskovassa Kominternin TPK:n XIII täysi-istunto suorittaen maailman taloudellisen ja poliittisen tilanteen perinpohjaisen analyysin sekä määritellen eri maiden kommunististen puolueiden tehtävät. Tässä maailman tilanteen analyysissään täysi-istunto sanoo m.m. seuraavaa: «Sisäisten luokkaristiriitain kuin myöskin kansainvälisten vastakohtain tavaton kärjistyneisyys kapitalistisissa maissa on todisteena sellaisesta vallankumouksellisen kriisin edellytysten kypsymisestä, että t ä l l ä h e t k e l l ä m a a i l m a t u l e e v a l l a n k u m o u k s i e n j a s o t i e n u u d e n s a r j a n v ä l i t t ö m ä ä n l ä h e i s y y t e e n».

Itävallan proletariaatin aseellinen taistelu helmikuussa paljasti kuinka pitkälle on kehittynyt vallankumouksellisen kriisin kypsyminen, kuinka syvästi on horjutettu kapitalistinen järjestelmä, kuinka luja on proletariaatin päättäväisyys murskata tämä järjestelmä. Ilmapiiri on kapitalistisessa maailmassa äärimmilleen kuumennut. Sosialidemokratia ei onnistu pidättämään joukkoja siirtymästä aktiivisiin ja päättäviin tekoihin aina suoranaiseen aseelliseen taisteluun asti työväenluokan vallan puolesta.

Euroopan ja koko maailman porvaristo on lopullisesti sekaantunut ristiriitoihinsa. Se valitsee työväenluokkaa vastaan imperialististen sotien, kansalaissotien tien.

"Mutta, jos porvaristo valitsee sotien tien, niin kapitalististen maiden työväenluokka, joka 4 vuotta kestäneen kriisin ja työttömyyden johdosta on saatettu epätoivoon, astuu vallankumouksen tielle. Se merkitsee, että vallankumouksellinen kriisi kypsyy ja tuleentuu. Vallankumouksellinen kriisi tulee kasvamaan sitä nopeammin, mitä enemmän porvaristo sotkeutuu omiin sotasommitteluihinsa ja minkä useimmin se tulee turvautumaan terroristisiin taistelumetoodeihin työväenluokkaa ja työtätekevää talonpoikaistoa vastaan." (Stalin XVII puoluekokouksessa.)

Itävallan tapahtumat ovat mitä selvimpänä osoituksena XVII puoluekokouksessa tov. Stalinin esittämän analyysin paikkansa pitävyydestä. Ne todistavat mitä selvimmin toveri Stalinin ajatuksen, että «rynnäkön aate kypsyy joukkojen tietoisuudessa».

Miten tapahtumat kehittyivät? Miten menettelivät Itävallan työläisjoukot kapinan aattona ja miten sosialidemokraatit?

Vastauksen näihin kysymyksiin me löydämme Saksan sosialidemokratin Tshekko-Slovakiassa, Pragissa, ilmestyvän pää-äänenkannattajan S o s i a l i d e m o k r a a t i n helmikuun 15 p:n numerosta. Kuten S o s i a l i d e m o k r a a t i n toimitus mainitsee, on artikkeli «Itävallan sosialide-

mokratian erään johtajan» kirjoittama. Se on murhaava asiakirja, joka paljastaa nämä johtajat.

Tässä artikkelissa sanotaan näin:
"Alkaen maalisk. 7 p:stä v. 1933, jolloin Dollfussin hallitus suoritti valtiokaappauksen, ponnisteli Itävallan sosialidemokratia kaikin voimin tehdäkseen mahdolliseksi poliittisen kriisin rauhallisen ja perustuslaillisen ratkaisun. Sosialidemokraattinen puolue osoitti 11 kuukauden ajan mitä suurinta pidättyväisyyttä. Se ei vastannut aseellisella vastarinnalla parlamentin poistamiseen ja erikoismääräysten itsevaltaisen komennon pystyttämiseen, tasavaltalaisen suojelusliiton hajoittamiseen ja koko sarjaan erikoismääräyksiä, jotka vastoin perustuslakia riistivät työläisiltä kokoontumisoikeuden, poistivat painovapauden, hävittivät työläisten sosialistiset saavutukset, riistivät Wienin sosialidemokraattiselta kunnallishallinnolta sen tulot ja näin ollen tekivät sen voimattomaksi.

Päinvastoin, sosialidemokratia viimeiseen saakka pyrki aloittamaan neuvottelut Dollfussin hallituksen, kristillis-sosiaalisen puolueen ei-fasistisen siiven kanssa rauhallisesta sopimuksesta ja yhteisrintaman muodostamisesta kansallissosialisteja vastaan. Mutta tämä sosialidemokraattisen puolueen rauhaa rakastava ja odottava politiikka vain yllytti Dollfussin-Feyn hallitusta yhä vihamielisempiin toimenpiteisiin työväenluokkaa ja sosialidemokratiaa vastaan...

Toiselta puolen kasvoi yhä enemmän työläisten kiihtymys hallituksen suunnan johdosta... Työläisten kiihtymys suuntautui suuremmassa määrässä sosialidemokraattisen puolueen johdon odotuskantaa vastaan, joka johto ilmaisi valmiutensa sopimuksen tekoon. Kasvoi niiden puolueen jäsenten lukumäärä, jotka vaativat yhä voimakkaammin taistelun alkamista. Puolueen johdolle kävi viime kuukausina yhä vaikeammaksi selittää kiihtyneille työläisille tämän odotuspolitiikan välttämättömyys... Joukkojen kiihtymys saavutti sellaisen asteen, että puoluejohdon varoitukset eivät enää voineet saada toivottua vaikutusta aikaan.

Jos puolueen johdon olisi onnistunut noudattaa omaa linjaansa viime hetkeen saakka, niin taistelu oli kuitenkin kiertämätön, koska vihollinen aikoi suorittaa toimenpiteitä, jotka olisivat joka tapauksessa pakoittaneet työläiset taisteluun, jos ne eivät halunneet antautua ilman taistelua."

Tässä on kirjallinen todistus siitä, että Itävallan sosialidemokratian johtajain kahden tulen — fasistisen taantumuksen puristuksen ja työväenjoukkojen taholta yhä kasvavan painostuksen — väliin jouduttuaan oli pakko myöntyä yleislakon julistamiseen. Yleislakko sekä suojelusliiton ja Itävallan työläisten aseellinen taistelu Dollfussin hallitusta vastaan kasvoivat yli sosialidemokratian yrityksien protesteerata laillisissa puitteissa suojelusliiton aseistariisumista ja Wienin kunniallishallinnon hajoitusta vastaan.

Niinkuin me nyt tiedämme, alkoi lakko jo silloin kuin puoluejohto vielä käsitteli sen julistamiskysymystä. Lakkoa koskeva kysymys, kuten lausuu sosialidemokraattinen johtaja Bauer, päätettiin vain yhden äänen enemmistöllä. Bauer & K°, oltuaan pakoitetut ottamaan aloitteen käsiinsä, eivät tietystikään hetkeäkään ajatelleet taistelua proletariaatin diktatuurin puolesta. He tahtoivat peloittaa porvaristoa, peloittaa fasisteja ja pakoittaa heidät «poliittisen kriisin rauhalliseen ja perustuslailliseen ratkaisemiseen».

Tämä manööveri ei onnistunut.

Asioiden logiikka ja objektiivinen tilanne osoittautuivat sosdem. johtoa voimakkaammiksi ja protesti kasvoi työläisten valtavaksi aseelliseksi taisteluksi porvaristoa vastaan. Joukkojen vallankumouksellinen päättäväisyys on nyt niin suuri, että aina, kun yritetään viedä työläiset kaduille, liike luiskahtaa «hyvää tarkoittavien» sosialidemokraattisten liberaalien käsistä ja rautainen taistelun logiikka astuu voimaansa. Tilanne kapitalistisessa Euroopassa on siihen määrään vallankumouksellinen, että joukot niihin hiukankin vedottaessa heittävät syrjään sosialidemokratian liberaalisen lörpöttelyn ja alkavat puhua hallitsevan luokan kanssa bolshevismin kieltä.

Tässä mielessä on kuvaava myöskin Ranskan tapahtumain antama esimerkki. Ranskan sosialistisen puolueen johtajat eivät ajatelleet tivätkä ajattele taistella proletariaatin diktatuurin puolesta. Joukkojen painostuksesta heidän oli pakko julistaa yleislakko. Ja mitä tapahtui? Syntyi jättiläismäinen yleislakko, johon epä-

täydellisten tietojen mukaan osallistui 4 miljoonaa työläistä ja työtätekevää. Alkoi proletariaatin valtava liikehtiminen ja esitettiin tunnus: «Neuvostojen puolesta!» Myöskin Ranskassa työläiset heittävät romukoppaan sosialistisen puolueen johtajien porvarillis-radikaaliset fraasit ja esittävät bolshevismin tunnuksia.

Itävallan ja Ranskan tapahtumat jälleen kerran todistavat oikeaksi Leninin väitteen, että nykyaikaisen monopolistisen kapitalismin oloissa voidaan luokkain välistä taistelua käydä joko proletariaatin diktatuurin tai porvariston diktatuurin puolesta. Keskilinja, sosialidemokratian linja, on vain työläisten pettämistä ja vain auttaa porvaristoa lujittamaan herruuttaan.

Tämä on nykyisen tilanteen luonteenomainen piirre, tämä on myöskin Itävallan ja Raskan tapahtumain luonteenomainen piirre.

Kansainvälinen sosialidemokratia yrittää nyt käyttää hyväkseen Itävallan proletariaatin kapinaa peittääkseen sen verellä Toisen internationalen mustat pilkut. Mutta onhan selvää, että Itävallan proletariaatin kapina on syytös koko kansainvälistä sosialidemkratiaa vastaan! Onhan selvää, että vain sen petoksen takia ei Itävallan proletariaatti kyennyt käyttämään suunnattomia voimiaan fasismin täydelliseksi nujertamiseksi Itävallassa.

Mitä puuttuu Itävallan proletaareilta kyetäkseen käyttämään kaikki voimansa ja voittamaan vihollisensa? Heiltä puuttui todella vallankumouksellista johtoa, oikeita vallankumouksellisia tunnuksia, jotka osoittavat tien ja mobilisoivat joukkoja. Itävallan sosialidemokratian johdon on tähän asti onnistunut mitä viekkaimman demagogian avulla pidättää joukkoja siirtymästä kommunistien puolelle. Kun kapina alkoi, pettivät sosialidemokraattiset johtajat jälleen työläiset. Itävallan sosialidemokratia ei todellisuudessa halunnut enemmän yleislakkoa kuin aseellista kapinaakaan. Kaikkien kuuden taistelupäivän ajan se vatkutti, että on välttämätöntä rajoittua «Demokratian» puolustamiseen ja täten sekoitti kapinaan nousseiden työläisten rivejä.

Itävallan proletariaatin laajojen joukkojen tarkoitusperät ulottuvat porvarillista demokratiaa paljoa pitemmälle. Tätä päämäärää ovat propageeranneet ja propageeraavat vain kommunistit, jotka kamppailivat kapinaan nousseiden taisteluriveissä työväenluokan kaikkein uhrautuvimpien taistelijain lailla. Mutta Itävallan pieni kommunistinen puolue ei kyennyt luomaan yli koko maan levinneen kapinan yhtenäistä keskitettyä vallakumouksellista johtoa. Ja sosialidemokraattisessa puolustuksen ja laillisuuden hengessä kasvatetut sosialidemokraattien itsepuolustusjoukot antoivat Dollfussin hallitukselle mahdollisuuden lyödä kapinalliset erillisinä joukkoina.

Työläisjoukot tekevät asianmukaisen johtopäätöksen Itävallan aseellisesta kapinasta. Näiden opetusten pohjalla he tulevat oppimaan taistelun ja voiton taidon. Eräs opetuksista on se, että proletariaatin rivit on puhdistettava pettureista, sosialidemokraattisista johtajista.

Itävallan työläisten aseellinen kapina oli fasismia vastaan, neuvostovallan puolesta käytävien proletariaatin jättiläismäisten luokkataistelujen ensimmäinen etappi. Dollfussin voitto on Pyrrhoksen voitto. Tämän Itävallan fasismi ymmärtää ja tämän takia fasismin terrori on ollut niin hillitöntä. Itävallan fasismi uudistaa Thiersin, Gallifetin, MacMahonin kaikkein hirvittävimmät rikokset. Se pyrkii ylittämään näiden pyöveleiden, joiden nimeä jokainen työläinen kiroaa, rikokset. Itävallan raukkamainen ja mitätön porvaristo tahtoo tulla historiaan porvariston kaikkein raaimpana ja verisimpänä rakkina.

Mutta Itävallan proletariaatti ei ole yksin. Sen kuolematon uljuus ja sankaruus liehuu kirkkaana liekkinä Euroopan yllä. Maailman proleta-

riaatti on Itävallan taistelevan proletariaatin puolella. Kaikissa maissa sorretut ja riistetyt joukot tuovat julki taistelusolidaarisuutensa Itävallan proletaareille, jotka osoittivat työväenluokassa piilevän suunnattoman voiman.

Itävallan työläisten kapina kumoaa sosialifasististen petturien väitteen, että työläisjoukot eivät halua taistella fasismia vastaan. Itävallan proletariaatin taistelun valossa paljastuu vielä selvemmin Saksan sosialidemokratian petturityö, joka, vaikka sen käsissä olivat ei ainoastaan tärkeimmät työläisten järjestöt, vaan myöskin valtiokoneisto ja poliisi, luopui taistelusta sillä tekosyyllä, että työväenluokka ei muka tarvitse taistelua vallasta, vaan se tarvitsee sovintoa porvariston kanssa.

Itävallan proletariaatin aseellinen kapina osoitti edelleen, että työväenluokka voi käydä taistelua porvariston kaikkia nykyaikaisia sotavälineitä vastaan. Se loi alhaalta päin sosialidemokraattisten työläisten ja kommunistien todellisen yhteisrintaman ja taistelun kulussa osoitti, että siellä, missä on vallankumouksellista taistelua, kommunistit ovat aina eturiveissä.

Itävallan tapahtumilla on suuri kansainvälinen poliittinen merkitys. Ne osoittavat porvaristolle, mikä sitä odottaa sodan sattuessa, kuinka horjuva ja heikko on sen selkäpuoli. Ne ovat todisteena laajojen joukkojen mielialassa käänteestä taisteluun kapitalistista järjestelmää vastaan proletariaatin diktatuurin puolesta. Ne osoittavat, kuinka suuri on Neuvostoliiton esimerkin vaikutus koko kansainväliseen proletariaattiin. Ne osoittavat työväenluokassa piilevien voimien suuruuden. Itävallan ja Ranskan tapahtumat osoittavat koko maailmalle, että samaan aikaan kuin porvaristo astuu sotien tielle, saa työläisten luokkataistelu kapitalistisissa maissa yhä terävämpiä muotoja. Taistelevien luokkien rintama leviää, taistelun päämäärä tulee yhä korkeammaksi. Kysymys on taistelusta vallasta. Kansalaissota porvariston ja proletariaatin välillä astuu päiväjärjestykseen.

Ranskan ja Itävallan, kaikkein voimakkaimman ja heikoimman kapitalistisen maan, työläiset osoittivat itse teossa, kuinka korkealle on kohonnut vallankumouksen laine Euroopassa, kuinka suuret ovat luokkain väliset ristiriidat, kuinka lähellä on proletaarinen vallankumous: «Porvarillinen järjestelmä elää koko maailmassa mitä suurinta vallankumouksellista kriisiä. Nyt on vallankumouksellisten puolueiden käytännöllä 'todistettava', että niillä on riittävästi tietoisuutta, järjestyneisyyttä, yhteyksiä riistettyjen joukkojen kanssa, päättäväisyyttä, taitoa käyttääkseen tämän kriisin hyväkseen menestyksellistä, voitokasta vallankumousta varten» (Lenin).

Tässä työläisten ja työtätekeväin taistelussa porvaristoa vastaan on vain yksi tie — porvariston diktatuurin kukistaminen ja proletariaatin diktatuurin pystyttäminen. Keskilinja, sosialidemokratian linja, kuten Itävallan ja Saksan tapahtumat osoittavat, on työläisten pettämistä ja johtaa fasismiin.

Työväenluokan tulee viimeinkin ymmärtää, että taistelussa vallasta porvaristo ei tunne eikä tunnusta sääliä työväenluokkaa kohtaan, että se on valmis suorittamaan mitä petomaisuuksia tahansa pitääkseen työläiset kahleissa.

Työväenluokan on käsitettävä, että sekin on velvollinen olemaan säälimätön porvaristoa kohtaan, että säälimätön taistelu porvaristoa ja sen kahlekoiria — fasisteja — vastaan on sääntö, joka on pantava täytäntöön 100 %:sti jos se ei halua jäädä porvariston orjaksi.

Ja jos Euroopan työläiset ymmärtävät tämän totuuden, niin he voittavat varmasti.

Tällaiset ovat Itävallan tapahtumain opetukset.

Yleislakko Ranskassa

Kirjoittanut
A. LOZOVSKI

„Rynnäkköajatus kypsyy joukkojen tietoisuudessa“
(STALIN)

RANSKA, yleislakkojen klassillinen maa ei ole koskaan olemassaolonsa aikana nähnyt sellaista todella yleistä lakkoa kuin helmikuun 12 päivänä.

Helmikuun 12 päivän lakko valtasi koko maan, kansantalouden kaikki alat, rautatieliikennettä lukuunottamatta. Tämä lakko nosti jalkeille ainakin 4 miljoonaa työläistä ja toimitsijaa. Se ei vallannut vain keskukset, mutta myöskin maan kaikkein kaukaisimmat kolkat, vyöryen Algeriaan saakka: se nosti sellaiset työtätekevien kerrokset, jotka vielä välittömästi sodan jälkeen, jolloin laajat joukot lähtivät taisteluun, jäivät syrjään yleisestä liikehtimisestä.

Missä on syy siihen, että lakko sai todella yleisen luonteen ja veti mukaansa sellaisen äärettömän määrän työtätekeviä Ranskan tasavallan kaikilla kolkilla? Mikä oli alkuiskuna tällaiseen laajaan ja uhkaavaan esiintymiseen?

On eroitettava aihe syystä. Tapahtumain myrskyisen kärjistymisen u l k o n a i s e n a a i h e e n a oli Stavitskyn juttu, suuren keinottelijan, joka yhdessä eräiden huomattujen politiikkojen kanssa rosvosi ranskalaisilta arvopaperien pientallettajilta viisisataa miljoonaa frangia. Mutta tällaista on usein tapahtunut Ranskassa, tässä vararikkoutumisien, finanssi- ja pörssikeinottelun maassa. Ranskassa on aina ollut suotuisa maaperä suurille afäristeille ja veijareille, joten syy ei ole Stavitskyssä eikä Chautempsin hallituksen joidenkin ministerien keinotteluvehkeilyissä.

Valtiovaroja kavaltavien ministerien prosenttiluku on Ranskassa aina ollut sangen korkea. Valtava enemmistö Ranskan porvarillisista politiikoista, eikä vain porvarillisista, mutta myöskin niin sanotuista sosialistisista on kirjaimellisesti finanssipääoman agentteja. Riittää, kun muistaa pankkiiri Oustrickin jutun, johon oli sekaantunut sosialistien johtaja Leon Blum, ja muut samankaltaiset afäärit, jotka kuvaavat Kolmannen tasavallan poliittista luonnetta.

Miksi kuitenkin Stavitskyn juttu kärjistyi, muuttui koko tasavaltaa käsittäväksi?

Ranska joutui kriisiin muita myöhemmin. Huolimatta siitä, että Ranska Saksalta imettyjen miljaardien kustannuksella pääsi helpommin kuin toiset maat sodan seurauksista, löi kriisi Ranskan koko taloutta tavattomalla voimalla. Kriisistä ulospääsyä etsittäessä kärjistyi myöskin finanssipääoman taistelu Ranskan proletariaattia vastaan. Ranskan porvaristo, kuten toistenkin maiden porvaristo, etsii ulospääsyä kriisistä työväenluokan kustannuksella. Budjettivajaus, tuotannon supistuminen, työttömyyden kasvu, frangin epävakaisuus, ristiriitojen kärjistyminen Euroopassa, koston pelko Saksan taholta, tyytymättömyyden kasvu joukoissa, — tämä kaikki muodosti hyötyisän maaperän suurille tapahtumille.

Stavitskyn juttu on kupla Ranskan poliittisen elämän samealla pinnalla. Joukot reageerasivat myrskyisesti parlamentin mädännäisyyteen. Tässä mielessä on kuvaava kommunistisen puolueen järjestämä monta tuntia kestänyt 50-tuhantinen mielenosoitus Pariisissa tammikuun 22 päivänä. Fa-

sistinen sotilaskopla päätti asettaa miinan Chautempsin hallituksen alle ja, käyttäen hyväkseen tämän hallituksen kolmen ministerin osallistumista Stavitskyn keinotteluun, räjähdyttää hallituksen siinä tarkoituksessa, että puhdistaisi tien Tardieulle ja Ranskan yleis-esikunnan kandidaateille.

Tämän hankkeen järjestäjänä oli Stavitskyn isäntä ja innostaja, Pariisin poliisiprefekti Chiappe. Chiappe, päästyään Stavitskystä (tämä keinottelija oli löydetty kuolleena salaperäisessä ympäristössä, räjähdytti Chautempsin hallituksen. Kun vasemmistoblokki asetti Chautempsin sijalle Daladierin, oli tämän pakko laajojen joukkojen suuttumuksen painostuksesta antaa virkaero Chiappelle, Stavitskyn likaisten vehkeilyjen osanottajalle. Daladierin ehdotukseen, että hän siirtyisi lähettilääksi Marokkoon, Chiappe vastasi, ettei hän suostu poistumaan Pariisin poliisiprefektipaikastaan ja että hän vastaa hallitukselle Pariisin kaduilla.

Helmikuun 6 ja 7 päivänä astuivat fasistijärjestöt kadulle Chiappea puoltamaan. Mielenosoituksessa oli vanhoja isänmaallisia järjestöjä, kuten «Kuninkaallinen nuoriso», ja fasistijärjestöjä uutta mallia — «Taisteluristi» ja taantumukselliset rintamamiehet. Niiden mielenosoitukset olivat suunnatut Daladierin hallitusta vastaan ja tunnukset — Chiappen puolesta! Alas parlamentti! — olivat samanaikaisesti tunnuksia fasistisen diktatuurin puolesta, porvarillista demokratiaa vastaan. Mielenosoitusta johdettiin sekä aatteellisesti että organisatoorisesti yleisesikunnasta, ja sillä oli ei yksin kannatusta huomattavien kenraalien taholta, vaan olivat sen järjestäneet kaiken todennäköisyyden mukaan yleisesikunnan huomattavat jäsenet.

Mielenosoittajat valtasivat nopeasti useita katuja edustajakamarin läheisyydessä, syystä, että Chiappe ystävineen oli tarkoituksella desorganisoinut poliisin ja se perääntyi hyvin kohteliaasti fasistijoukkojen painostuksen edessä. Daladierin hallituksen, joka kuten kaikki radikaaliset hallitukset, suhtautui hyvin isällisesti kaikkiin patrioottisiin ja fasistisiin järjestöihin, oli kuitenkin pakko lähettää fasisteja vastaan sotaväenosastoja ja vain niiden avulla karkoitettiin fasistit parlamentin luota. Kaksi päivää kestivät fasistien esiintymiset. Daladierin hallitus, joka aina käytti ankaria toimenpiteitä työläisten mielenosoituksia vastaan, osoitti harvinaista pidättyväisyyttä fasisteja kohtaan. Huolimatta siitä, että mielenosoitus oli suunnattu parlamenttia vastaan, kärsivät fasistit varsin pieniä menetyksiä.

Jos fasistit ja hallitus olisivat jääneet oman onnensa varaan, olisi niin Daladierin hallituksesta kuin Ranskan parlamentistakin jäänyt vain muisto. Mutta asia oli siten, että fasistien esiintyminen kaduilla nostatti mitä laajimmat työläisjoukot. Samaan aikaan, kun fasistit etenivät pääkatuja pitkin parlamentin luo, nousivat työläiskorttelit ja osoittivat monissa mielenosoituksissa vihaansa fasisteille. Fasismin pedonnaama on Ranskassa kyllin tunnettu Saksan fasismin veritekojen kautta. Ja ranskalaisten fasistien julkea yritys vallata katu ja sanella tahtonsa nostatti työtätekevien laajat joukot.

Daladierin hallitus, omaa rohkeuttaan säikähtäen, jätti erohakemuksen maan rauhoittamisen nimessä. Sisäasiain ministerin Frotin, joka rohkeni antaa määräyksen ampua herraspoikia, fasistisen mielenosoituksen osanottajia, julistivat pannaan jopa monet radikaalitkin. Kaikki porvarilliset puolueet löivät hätärumpua, sillä ne eivät pelästyneet niin suuresti fasismia kuin työläiskorttelien kovasti kajahtunutta ääntä. Porvaristo pelästyi sitä, että vastaukseksi fasistien tunnukseen: «Alas parlamentti!» kajahti Pariisin

kaduilla kuuluvasti proletaarien tunnus: «Eläköön neuvostot.»

Pikaisesti muodostettiin D o u m e r g u e n «kansallisen yhtenäisyyden» hallitus. «Kansallisen yhtenäisyyden» hallitus muodostettiin tavallisen ranskalaisen reseptin mukaan: hallitukseen otettiin kaikkien puolueiden edustajia, jotta voitaisiin ajaa takaisin, rantoihinsa, villiintyneet intohimot: G a s t o n D o u m e r g u e, P e t a i n, T a r d i e u, S a r a u t, H e r r i o t, — tällainen on kaikista porvarillisista puolueista uusi sosialistien osanotolla häthätää valmistettu parlamenttisalaatti, — poliittinen salaatti, jonka tehtävänä on tyydyttää kaikkien makuja.

D o u m e r g u e alkaa julistuksella Ranskan kansalle, jossa tiedottaa, että hän on muodostanut «rauhan, levollisuuden ja oikeudenmukaisuuden hallituksen ja tämän johdosta kehoittaa kaikkia «luopumaan kaikenlaisesta agitatiosta». Sitten kutsuu hän luokseen Ranskan sosialistisen puolueen johtajan, L e o n B l u m i n, joka lupaa hänelle sosialistisen puolueen nimessä lainkuuliaisesti taistella epäjärjestystä vastaan. Blumin jälkeen kutsuu Doumergue luokseen reformististen ammattiliittojen johtajan Leon Jouvetin, joka vakuuttelee ministeripresidentille, että reformistiset ammattiliitot tekevät kaiken mahdollisen ajaakseen villiintyneen ihmismeren legaalisiin rajoihinsa. Näin työskentelee tämä «levollisuuden» hallitus, sosialistisen puolueen ja reformistisen ammattiliittoyhtymän johtajien avulla.

Mutta joukkojen viha fasismia kohtaan, viha, joka puhkesi 6 ja 7 päivä, alkoi virrata yli reunojen. 8 päivä oli kaikkialla Ranskassa mielenosoituksia. Kommunistinen puolue ja vallankumoukselliset ammattiliitot kutsuivat työläisjoukkoja mielenosoituksiin helmikuun 9 päivä tunnuksilla: Chiappen vangitseminen, fasististen järjestöjen hajalle laskeminen y.m. Sosialistinen puolue ja reformistiset ammattiliitot esiintyivät jyrkällä vastalauseella mielenosoitusta vastaan, kehoittaen järjestöjensä jäseniä ja myötätuntoisia olemaan osallistumatta helmikuun 9 päivän mielenosoitukseen. M u t t a j o u k o t e i v ä t k u u n n e l l e e t s o s i a l i s t i s i a j o h t a j i a.

Helmikuun 9 päivä Pariisi kiehui. Kaikki Kolmannen tasavallan asevoimat oli mobilisoitu. Pariisiin oli keskitetty 15.000 aseistettua poliisia, 20.000 ratsusantarmia, 20.000 värillisiä sotilasosastoja. Hallituksen voimat valtasivat Pariisin kaikki strateegiset pisteet yleisesikunnan aikoja sitten laatiman suunnitelman mukaan, joka oli olemassa siltä varalta, että tulee taistella työläisiä vastaan. Huolimatta voimien tavattomasta keskittämisestä ja sosialistisen puolueen sekä reformististen ammattiliittojen vastahankkeista lähtivät kaduille huomattavat työläisjoukot, sosialistit mukaanluettuina. H e l m i k u u n 9 p ä i v ä n m i e l e n o s o i t u k s e l l a o l i j y r k k ä p i i r t e i n e n p o r v a r i s t o v a s t a i n e n l u o k k a l u o n n e.

Fasistit, jotka yrittivät vallata kadun, saivat vakuuttautua, että työläisjoukko on valmis hinnalla millä hyvänsä tekemään lopun fasistien esiintymisestä. Mielenosoitus oli siinä määrin mahtava, että sosialistisen lehdistön oli pakko demagoogisesti lausua, että Pariisin proletariaatti näytti helmikuun 9 päivä voimansa ja tahtonsa taisteluun. P o p u l a i r e kirjoittaa tämän johdosta: «Työläismielenosoittajat osoittivat mainiota miehuullisuutta ja tarmoa. Pariisin proletariaatti antoi todisteen olemassaolostaan niille, jotka tohtivat esiintyä Pariisin kansan nimessä.»

Helmikuun 9 päivän mielenosoitus Pariisissa, katusulut Pariisin laitakaupungeilla ja monissa muissa kaupungeissa ilmensivät laajojen joukkojen fasistivastaisen liikkeen kehitysasteen. Kommunistisen puolueen ja vallankumouksellisten ammattiliittojen esittämä t u n n u s y l e i s l a k o s t a s a i o s a k s e e n t a v a t o n t a k a n n a-

tusta. Kannatus joukkojen taholta oli niin suuri, että sosialistisen puolueen ja reformistisen ammattiliittoyhtymän oli pakko myöskin yhtyä tähän tunnukseen ja esiintyä kutsulla 24 tunnin lakkoon. Tosin kommunistinen puolue ja vallankumoukselliset ammattiliitot esittivät toista päivää yleislakkoa varten, mutta tahtomatta rikkoa esiintymisen yhtenäisyyttä kehoittivat kommunistinen puolue ja vallankumoukselliset ammattiliitot työläisiä lakkoilemaan samana päivänä, jona sosialistinen puolue ja reformistinen ammattiliittoyhtymä kutsuivat lakkoon.

Niin sosialistinen puolue kuin reformistinen ammattiliittoyhtymä asettivat alusta saakka tehtäväkseen kaikin tavoin rajoittaa lakon laajuutta ja merkitystä. Lakon tuli välttämättä olla rauhallinen, tasavallan puolustustarkoituksen omaava. Lakon tuli olla ristiin liitettyjen käsien lakko, ei enempää kuin symboolinen viittaus. Tällaisia olivat sosialistisen puolueen ja reformistisen ammattiliittoyhtymän tunnukset.

Osan edustajia ja senaattoreita radikaalisesta puolueesta, nähdessään yleislakon kiertämättömyyden, teki reformistista ammattiliittoyhtymää tervehtivän päätöslauselman sen johdosta, että se kutsui lakkoon tasavallan puolustamiseksi. Tämä osoittaa, että radikaalien ja sosialistien välillä oli sovittu siitä, että yleislakko kuohitaan poliittisesti. Mutta liikkeelle lähteneet työläisjoukot olivat kaikkein vähimmin kiinnostettuja sosialistien ja porvarillisten radikaalien tunnuksista. Joukoissa kertynyt viha fasismia ja sortoa kohtaan puhkesi esille. Samaan aikaan, kun sosialistit pyrkivät kaikin voimin ja keinoin antamaan lakolle porvarillisen tasavallan puolustamisen leiman, eivät yksin työläiset, vaan valtiolaitosten toimitsijatkin osoittivat mieltään niin fasismia, kuin palkkojen alentamista vastaan, koko riistojärjestelmää vastaan ja osoittivat lämmintä myötätuntoa Neuvostoliitolle ja sen saavutuksille sosialistisen rakennustyön alalla.

Kun sosialistinen puolue ja reformistinen ammattiliittoyhtymä asettivat alusta alkaen tehtäväkseen pidättää lakon laillisissa rajoissa, niin ne esiintyivät päättävästi rautatieläisten lakkoa vastaan; niiden onnistui tehdä tyhjäksi lakko rautatiellä. Helmikuun 12 päivänä työskentelivät vain rautatiet. Näin osoitti sosialistinen puolue luotettavuuttaan ja uskollisuuttaan porvaristolle ja sen tasavallalle.

Lakon luonteenomainen erikoisuus on siinä, että se valtasi koko maan, sai osakseen tavattoman myötämielisyyden aallon pikkuporvariston ja huomattavien talonpoikaiskerrosten keskuudessa. Tämä lakko ilmensi työväenluokan tavattoman mahdin, mikä teki lannistavan vaikutuksen ei yksin fasisteihin, vaan Ranskan koko porvaristoon. Laajat joukot nostivat neuvostojen lipun ranskalaisten reformistien ja niiden isäntien suureksi suruksi.

Yleislakko Ranskassa ei ole liikkeen loppu. Se on hyvin tärkeä etappi Ranskan proletariaatin taistelussa porvaristoaan vastaan. Työväenluokka tietosi oman voimansa: ei ollut sellaista kaupunkia, missä helmikuun 12 päivänä ei tapahtunut joukkomielenosoituksia ja verisiä yhteentörmäyksiä. Alkulaskelmien mukaan osallistui mielenosoituksiin yleislakon päivänä ainakin miljoona henkilöä lakkoon osallistuneesta 4 miljoonasta. Mielenosoituksiin osallistuivat työläiset ja toimitsijat, kommunistit, sosialistit, puolueettomat, järjestyneet ja järjestymättömät. Joukko nousi ja yhtenäinen rintama oli toteutettu tositeossa, yhtenäinen taistelurintama kapitaalia vastaan, t.s.

juuri se, mitä porvaristo ja sen hännyrit kaikkein eniten pelkäävät.

Helmikuun 12 päivänä oli vain vastalauselakko. Kuitenkin, olkoot lakon välittömät tarkoitukset mitkä hyvänsä, lakon, johon osallistuu miljoonia työläisiä, suuntautuu sen kärki välttämättä koko kapitalistista järjestelmää vastaan. Olisi hassua ajatella, että miljoonat työläiset lähtisivät kadulle rajoittuakseen vain protestiin fasistisia mielenosoituksia vastaan. Heidät nostatti luokkavaisto. Enemmistö alkaa jo nähdä päämääränsä, kommunistisen puolueen johdolla kulkevat he oikeaa tietä.

Yleislakon päivänä oli Parisissa ja muissa kaupungeissa tapettuja, haavoittuneita ja vangittuja. Tasavalta, jota puolustamaan sosialistit kutsuivat esiintymään, pyöhistäikse pistimin, ja paljon nuoria proletaareja sai rohkeiden kuoleman. Näin julmasti ivaa historia sosialistien kaikkia tunnuksia ja ennusteita. Näin murskaa luokkataistelu reformististen johtajien korttitaloja. Näin vastasi «levollisuuden ja oikeudenmukaisuuden» hallitus «tasavallan puolustamisen» lakkoon. Ranskan finanssikapitaalin lehti Temps ei suotta kirjoittanut, että «Doumergue, kuten Thiers v. 1871, Clemenceau v. 1918 ja Poincare v. 1926 on tilanteen herra.»

Yleislakko päättyi, mutta rauhallisuus ei koittanut. Rannoistaan kohonnut joukko ei voi palata takaisin ja hiljetä. Jokaisella tehtaalla, jokaisessa tuotantolaitoksessa ovat kasaantuneet omat tyytymättömyyden syyt, ja välittömästi 12 päivän jälkeen kautta koko Ranskan puhkeilee erillisiä yhteenottoja työnantajien ja työläisten välillä. Eräät työnantajat, nähdessään tavattoman hyökkäyksen, monasti perääntyvät, mutta toiset heittävät ulos lakon aktiivisia osanottajia, vallanpitäjien apuun nojautuen.

Sosialistit, joiden mitä laajimman joukkoliikkeen vaikutuksesta oli pakko julistaa lakko, ovat läkähtyä itsensä ylistämiseen. Reformistit huutavat, että he järjestivät kaiken, kommunistit vain yhtyivät heihin. Sosialistit ottavat sankarin asenteen ja kirkuvat saavutuksistaan. He, jotka kutsuivat lakkoon radikaalisen porvariston ilmeisellä luvalla, koettavat näyttää, että he muka toimivat itsenäisesti, huomioimatta porvariston etuja.

Sosialististen tietäjien loitsut eivät ole koskaan pysähdyttäneet joukkoliikettä. Syyttä ei sosialidemokratia heikkene siellä, missä alkaa joukkoliike, samaan aikaan, kun kommunismi lujittuu rinnan joukkoliikkeen kanssa. Kun proletariaatti astuu kadulle, kuten tapahtui Ranskassa, kun se tarttuu aseisiin, kuten oli Itävallassa, yrittää sosialidemokratia päästä liikkeen johtoon, katkaistakseen siltä pään, tai desorganisoi joukot, kutsuen niitä levollisuuteen ja uskollisuuteen porvarilliselle demokratialle.

Juuri tästä syystä johtaa kehityksen käyrä vielä suurempaan jakautumiseen sosialistisessa puolueessa, vielä nopeampaan joukkojen eroamiseen reformismista.

Yleislakko Ranskassa vapautti joukkojen tarmon ja alotekyvyn. Se kuohutti Ranskan työväenluokkaa syvimpiä kerroksia myöten. Sitä todistaa mielenosoitus yleislakon uhrien hautajaisten yhteydessä. 200.000 proletaaria tuli Pere Lachaiselle kommunaardien historiallisen seinän luo, jättääkseen viimeiset jäähyväiset kommunaardien jälkeläisille, jotka kaatuivat kaduilla versaillelaisten jälkeläisten käden kautta. Sosialistinen puolue, joka koko ajan toitottaa tasavallan puolustamisesta, rauhallisesta lakosta, yritti saada työläiset pois näistä hautajaisista, mutta se ei sille onnistunut, ja sen oli pakko lähettää edustajansa Pere Lachaiselle.

Ranskan yleislakolla ei ole merkitystä vain Ranskassa tai Euroopassa,

vaan on sillä yleismaailmallinen merkitys. Sillä tulee olemaan paljoa suuremmat jälkiseuraukset kuin englantilaisten työläisten yleislakolla v. 1926, vaikka tämä jälkimmäinen kesti 9 päivää, mutta yleislakko Ranskassa vain yhden päivän. Miksi? Siksi, että englantilaisten työläisten lakko tapahtui kapitalismin suhteellisen stabilisoitumisen oloissa, mutta yleislakko Ranskassa tapahtui silloin, kun kapitalismin stabilisatio on päättynyt, taloudellisen kriisin erikoisen kärjistymisen tilanteessa, koko maan talouden huomattavan heikentymisen oloissa.

Voiko tässä olla muistamatta tov. Stalinin huhtikuun alkupäivinä v. 1924 lausumia sanoja: «... eikö vallankumous Venäjällä ole osoittanut, että yleinen poliittinen lakko on proletaarisen vallankumouksen mitä suurin koulu ja korvaamaton keino joukkojen mobilisoimiseksi ja organisoimiseksi ryntäyksen aattona kapitalismin perustuksia vastaan.»

Lakko on eräs kärkevimpiä taistelumuotoja, mutta ei kärkevin. Me näimme Itävallan esimerkistä, kuinka lakko liittyy kapinaan. Tällainen lakon ja kapinan yhdistäminen ei ole yksinomaan Itävallan proletariaatin erikoisuus. Työläiset varmistautuvat yhä enemmän siitä, ettei vastalauselakko ole riittävän vaikuttava ja siksi he jo siihen ryhtyessään ajattelevat aseita. Vaikka Ranskan yleislakko ei siirtynytkään mielenosoituksellisen lakon rajojen yli, merkitsee se Ranskan proletariaatin vastahyökkäystä.

Se on alkuaskel kommunistisen puolueen ja vallankumouksellisten ammattiliittojen myrskyiselle kasvulle: se raivaa tietä effektiivisimmille vallankumouksellisille esiintymisille ja avaa Ranskassa suurten luokkataistelujen kauden, taistelun proletariaatin diktatuurin, neuvostovallan puolesta.

Meidän silmäimme edessä toteutuu KI:n TpK:n XIII täysi-istunnon tilannearvio, että nykyään voi taloudellinen kriisi joka hetki muuttua vallankumoukselliseksi kriisiksi, toteutuvat tov. Stalinin sanat NKP(b):n XVII edustajakokouksessa, että «rynnäkköajatus kypsyy joukkojen tietoisuudessa». Komintern ja Profintern katsovat varmoina tapahtumien kehitystä, samaan aikaan kun II ja Amsterdamin internationalet seuraavat levottomuudella, kuinka niiden osastot hajoavat toinen toisensa jälkeen. Saksan sosialidemokratian ja ammattiliittojen jälestä — Itävallan sosialidemokratia ja Itävallan ammattiliitot. Kuka on seuraava?

Kapitalistimaiden laajimmat joukot alkavat SSSR:n esimerkistä ja omasta kokemuksestaan yhä enemmän ja enemmän käsittää, että bolshevismi on voitto ja reformismi on tappio. Tämän käsittämisessä on työväenluokan voiton lopullinen tae.

Lokakuun vallankumouksesta Brestin rauhaan

Kirjoittanut

N. KRUPSKAJA

Artikkelissa *Kullan merkityksestä* marrask. 5 p:nä v. 1921 Iljitsh kirjoittaa: „Me niin päätähuimaavalla nopeudella, *muutamassa viikossa*, lokak. 25 p:stä v. 1917 Brestin rauhaan menessä, rakensimme neuvostovaltion, pääsimme vallankumouksellista tietä ulos imperialistisesta sodasta, suoritimme loppuun porvarillis-demokraattisen vallankumouksen, että vieläpä tavattoman suuri taaksepäin liikunta (Brestin rauha) jätti meille kuitenkin aivan riittävästi asemia voidaksemme käyttää hyväksemme „levähdyshetkeä" ja liikkuaksemme voitokkaasti eteenpäin, Koltshakia, Denikinia, Judenitshia, Pilsudskia, Wrangelia vastaan" (Kootut teokset XXVII nide, siv. 84, 3 : s painos).

Nämä muutamat viikot, joista Lenin tässä puhuu, kuuluvat pääasiassa Leningradissa, Smolnassa oloaikaan, — aikaan ennen Moskovaan siirtymistä maaliskuun puolivälissä. Iljitsh oli kaiken tämän työn keskiössä, organisoi sen. Se ei ollut vain jännitettyä työtä, se oli työtä, joka nieli kaikki voimat, jännitti hermot äärimmäisyyteen asti, oli voitettava suunnattomat vaikeudet, oli käytävä mitä ankarinta taistelua, useinkin taistelua läheisiä työtovereita vastaan. Ja ei ole ihme, että tullessaan yöllä väliaikaisen seinän taakse huoneeseen, jossa me hänen kanssaan asuimme Smolnassa, ei Iljitsh mitenkään voinut päästä uneen, nousi tämän tästä ylös ja meni jollekin soittamaan puhelimitse, antamaan joitakin kiireellisiä määräyksiä, ja loppujen lopuksi nukahdettuaan jatkoi unissakin puhetta asioista... Smolnassa työskenneltiin ei vain päivällä, vaan myöskin yöllä. Aluksi oli Smolnassa kaikki: sekä puoluekokoukset että kansankomissaarien neuvosto, siellä työskentelivät myöskin kansankomissariaatit, sieltä lähetettiin sähkösanomia määräyksiä, Smolnaan virtasi kaikkialta väkeä. Ja millainen koneisto oli kansankomissaarien neuvostolla? Aluksi neljä henkilöä, aivan kokemattomia, jotka työskentelivät levähtämättä, tekivät kaiken, mitä asioiden kulku vaati. Silloin ei juolahtanut päähänkään tarkoin määritellä ja rajoittaa heidän tehtäviään, koska ne olivat epämääräiset ja kaikkikäsittävät. Työskenneltiin kaikin voimin, mutta mitkään voimat eivät riittäneet, ja Iljitshin piti useinkin itse suorittaa vähäpätöistä työtä, soittaa puhelimilla jne. Käytettiin tietystikin puoluekoneistoa, Yleisvenäläisen TpKK:n koneistoa, mutta jotta niitä olisi voitu käyttää, piti myöskin suorittaa aikamoinen organisatoorinen työ. Kaikki oli äärimmäisen alkeellista. Vanha valtiokoneisto piti murskata rengas renkaalta. Byrokraattinen koneisto teki vastarintaa, entisten ministeristöjen, kaikenlaisten valtion laitosten toimitsijat olivat päättäneet saboteerata työtä ja siten häiritä neuvostovaltaa uuden valtiokoneiston järjestämisessä. Muistan, kuinka me „otimme vallan" kansanvalistusministeriössä. Anatolij Vasiljevitsh Lunatsharskij ja me, pieni ryhmä puolueen jäseniä, lähdimme ministeristön taloon, joka oli Tshernyshevin sillan luona. Ministeriön luona oli saboteerajain vartio, jotka varoittivat ministeriöön meneviä toimitsijoita ja asiakkaita, että siellä ei työ ole käynnissä; yrittipä joku saada meidänkin kanssamme aikaan keskustelun tästä asiasta. Ketään toimitsijoita, lähettejä ja siivoojia lukuunottamatta, ei ministeriössä ollut. Me käyskentelimme tyhjissä huoneissa, pöydillä oli jääneitä papereita, menimme sitten johonkin kabinettiin, jossa pidettiin kansanvalis-

tusasiain kansankomissariaatin kollegion ensimmäinen istunto. Jaettiin keskenämme toimialat. Päätettiin, että Anatolij Vasiljevitsh pitää puheen teknilliselle henkilökunnalle. Anatolij Vasiljevits puhui kiihkeästi. Tarkkaavasti, mutta hiukan ihmetellen kuunteli häntä verraten lukuisa ihmisjoukko, joiden kanssa omistajain valta ei ollut milloinkaan puhunut tällaisista asioista.

Valistusasiain kansankomissaritaatin asema ei ollut kovinkaan traagillinen. Porvaristo ei antanut sille erikoista merkitystä ja meidänkään ei ollut vaikea päästä selville asioista. Enemmistö meistä tunsi hyvin kansanvalistusta koskevat asiat. Esimerkiksi Menshinskit olivat monet vuodet olleet alkeiskoulun opettajina Pietarissa, minä myöskin olin paljon ollut opettajana, työskennellyt pedagogiikan alalla, kaikki me olimme propagandisteja ja agitaattoreita. Työskentely piirien duumissa Lokakuun edellisinä kuukausina antoi melkoiset oraganisatooriset tottumukset ja laajat yhteydet. Minun työskentelyni tapahtui koulun ulkopuolisen (polit-valistusyön) linjalla, jolla alalla minulla oli kokemusta ja jolla alalla puolueen ja työläisjoukkojen tuella oli poikkeuksellinen merkitys. Voitiin heti kohta järjestää työ uudella tavalla joukkoihin nojautumalla. Huonosti olivat tietystikin asiat finansseerauksen, hallinnon, tilastoinnin, suunnitelman alalla, mutta työ luisti nopeasti eteenpäin, joukkojen keskuudessa oli suuri tiedonjano, joukot painoivat päälle. Asiat kulkivat eteenpäin.

Toisin olivat asiat sellaisissa solmukohdissa kuin elintarpeet, finanssit, pankit. Porvaristo suuntasi päävoimansa näiden kohtien puolustukseen. Toiselta puolen näillä aloilla oli saboteeraus järjestetty erikoisen tehokkaasti, toiselta puolen, näillä aloilla meillä oli kaikkein vähimmän kokemusta, käytännöllistä asiain tuntemusta. Tällä pohjalla yrittivät viholliset pelata peliään, mukamas „eivät selviydy". Me emme osanneet kovinkaan painostaa. Nuorisomme, ja eikä vain nuoriso, vaan myöskin ne, jotka olivat liittyneet mukaan myöhempinä vuosina, olivat useinkin sitä mieltä, että asia oli yksinkertainen: Talvipalatsi on vallattu, junkkarit on lyöty, Kerenskin hyökkäys lyötiin takaisin—ja siinä koko juttu. Mutta miten luotiin koneistoa, miten järjestettiin kansankomissariaattien työtä,—tämä kiinnosti vähemmän. Ensimmäisillä askelillamme hallinnon alalla, sillä, miten me opimme taistelemaan proletariaatin asian puolesta jokapäiväisen hallinnollisen työskentelyn alalla, —sillä on tietystikin erikoinen kiintoisuutensa. Muistelmissaan siitä, miten Lokakuun päivinä muodostettiin kansankomissariaattien neuvoston työkoneisto, H. P. Gorbunov harvinaisen taidokkaasti kertoo, mitenkä vallattiin valta esim. finanssirintamalla. „Hallituksen dekreeteistä ja varojen luovuttamismääräyksistä huolimatta valtion pankki häikäilemättömästi saboteerasi. Raha-asiain kansankomissaari tov. Menshinski (OGPU:n hallinnon nykyinen puheenjohtaja) ei millään toimenpiteillä, eipä edes vangitsemalla valtion pankin johtajan, Shipovin, voinut pakoittaa pankkia luovuttamaan hallitukselle vallankumouksen tarvitsemia varoja. Shipov tuotiin Smolnaan ja pidettiin siellä jonkin aikaa vangittuna. Hän oli yötä samassa huoneessa tov. Menshinskin ja minun kanssa. Päivällä huone muutettiin jonkin laitoksen (luultavasti raha-asian kansankomissariaatin?) kansliaksi. Minun piti, harmikseni kyllä, erikoisen kohteliaisuuden osoituksena luovuttaa hänelle laverini ja nukkua tuolien päällä". Valtion pankin johtajaksi nimitettiin tov. Pjatakov; aluksi ei hän voinut saada mitään aikaan. Tov. Gorbunov kertoo, kuinka Iljitsh luovutti hänelle omakätisesti allekirjoittamansa asetuksen, jossa valtion pankille annettiin määräys kaikkien sääntöjen ja muodollisuuksien ulkopuolella ja näistä säännöistä poiketen luovuttaa kansankomissariaatin sihteerille kymmenen miljoonaa ruplaa hallituksen käytettäväksi. Hallituksen komissaariksi valtion pankkiin nimitettiin tov. Osinskij. Luovuttaessaan heille — Gorbunoville ja Osinskille — määräyksen Iljitsh sanoi: „Jollette rahoja saa, älkää tulko takaisin". Ra-

hat saatiin. Alempiin toimitsijoihin ja lähetteihin nojautuen, uhkaamalla punaisella kaartilla, pakoitettiin kasööri luovuttamaan vaadittu summa. Vastaanotto tapahtui pankin sotilaallisen suojelusväen kiväärien ollessa ampumavalmiina. „Syntyi pula rahasäkeistä,—kirjoittaa Gorbunov.—Me emme olleet ottaneet mitään mukaan. Lopuksi joku läheteistä lainasi pari jonkinlaista suurta vanhaa säkkiä. Me mätimme ne rahaa täyteen, nostimme selkäämme ja kannoimme autoon. Smolnaan matkattiin iloisina, hymysuin. Smolnassa myöskin kannoimme ne itse Iljitshin kabinettiin. Iljits itse oli pois. Iljitshiä odotellessa minä istuin säkkien päälle revolveri kädessä, „vartiointia varten". Minä luovutin ne Iljitshille erikoisen juhlallisesti. Vladimir Iljitsh otti ne vastaan sen näköisenä kuin muuten ei - asia voisi ollakaan, mutta todellisuudessa hän oli hyvin tyytyväinen. Eräässä viereisessä huoneessa otettiin käytäntöön vaatekaappi neuvostovallan ensimmäisen valtiorahaston säilyttämiseksi ympäröiden tämän kaapin tuoleista muodostetulla puoliympyrällä ja asettaen vahtisotilaan. Kansankomissariaatin erikoisella asetuksella säännösteltiin näiden rahojen säilytys- ja käyttöjärjestys. Niin pantiin alulle meidän ensimmäinen neuvostobudjettimme."

Vl. Dm. Bontsh-Brujevitsh kuvaa, miten sittemmin suoritettiin pankkien kansallistuttaminen. Operatio suoritettiin tov. Stalinin johdolla, hänen kanssaan neuvotteli Bontsh-Brujevitsh, joka valmisteli koko asian, kirjoitti määräykset, järjesti kuljetuksen 28 tarkka-ampujaryhmää jne. Oli otettava haltuun 28 pankkia, vangittava 28 pankinjohtajaa. „Smolnan komendantille t. Malkoville—kertoo Vl. Dm. Bontsh-Brujevitsh — annoin tehtäväksi valmistaa hyvän huoneuston, joka on aivan erillään yleisöstä, johon käskin hankkia 28 sänkyä, pöytiä, tuoleja, ja sanoin, että hän olisi valmis ottamaan muonitettavaksi 28 henkilöä ja ennen kaikkea kello 8:ksi aamulla hankkisi teetä ja aamiaisen". 28 pankin valtaaminen tapahtui kivuttomasti. Se tapahtui jouluk. 27 p:nä v. 1917. „Mitä lyhimmän ajan kuluessa raha-asiain komissaari pani pankkeihin uudet työntekijät. Monet vangituista johtajista toivat ilmi halunsa jatkaa työtä neuvostovallankin aikana ja heti vapautettiin vankeudesta. Pankkeihin pantiin komissaarit ja työskentely jatkui sikäli, mikäli se oli tarpeen kaikkien rahavarojen ja operatioiden keskittämiseksi valtion pankkiin."

Näin me otimme vallan käsiimme. Ihmiset olivat tavattoman hermostuneita. Suurin osa ei vielä osannut hoitaa asioita, ei luottanut itseensä ja usein piti kuulla tovereiden valittavan: „Näin en minä enää voi työskennellä". Mutta työskentelivät ja työprosessissa nopeasti oppivat.

Syntyi valtiotoiminnan uusia aloja, uusia muotoja.

Marraskuun 12 p:nä julkaistiin asetus 8-tuntisesta työpäivästä.

Koska työväen kontrollista oli puhuttu neuvostojen II edustajakokouksen julistuksessa, niin työläiset alkoivat heti saattaa sitä laajasti käytäntöön. Lokakuuta edeltänyt kausi asiallisesti oli jo valmentanut heidät tähän. Tehtailijat olivat jo alkaneet ottaa huomioon työläisten mielipiteen ja työläiset olivat jo tottuneet hyvin perusteellisesti ja itsepintaisesti painostamaan. Mutta tämä kävi luonnonvoimaisesti. Smolnassa kokoontui Vladimir Iljitshin puheenjohdolla valiokunta, johon osallistuivat M. Tomski, A. Shjapnikov, V. Shmidt, Glebov-Avilov, Losovski, Tsyperovitsh y. m. Osa tovereista puhui valtion kontrollin välttämättömyydestä, jolla korvattaisiin luonnonvoimainen työläiskontrolli, joka useissa tapauksissa muuttui tehtaiden, konepajojen ja kaivosten valtaamiseksi. Toiset olivat sitä mieltä, että kaikkiin tehtaisiin ei ole pantava kontrollia, vaan ainoastaan kaikkein suurimpiin — metallitehtaisiin, rautateille j.n.e. Mutta Iljitsh oli sitä mieltä, että tätä kysymystä ei saa kaventaa, ei saa tässä asiassa rajoittaa työläisten aloitteellisuutta. Olkoon, että kaikki ei tule tehdyksi niin kuin pitäisi, mutta vain taistelun kautta työläiset oppivat todelliseen kontrolliin. Tämä katsantokanta johtui hänen peruskäsit-

teestään sosialismista: „Sosialimia ei luoda ylhäältä tulevien määräysten mukaan... elävä, luova sosialismi on itsensä kansan joukkojen luomus“ (XXII nide, siv. 45). Lopputuloksena oli, että valiokunta hyväksyi Iljitshin katsantokannan, lakiehdotus laadittiin, esitettiin Yeisv. Tp. KK:lle ja 29/XI julkaistiin. Työläisjoukot olivat sangen aktiivisia. Alhaalta päin kohosi esille laaja aloitteellisuus. Heti ensimmäisinä päivinä vallan valtaamisen jälkeen tehdaskomiteain neuvosto esitti ajatuksen korkeimman kansantalousneuvoston — koko teollisuutta johtavan, proletariaatin diktatuurin taisteluelimen — muodostamisesta. KKTN:oon piti tulla kuulumaan työläisten ja talonpoikain edustajia. Muodostui uusityyppinen elin. Dekreetti KKTN:n muodostamisesta julkaistiin 18/XII v. 1917.

Maata koskevat kysymykset menivät eteenpäin hitaasti. Maa-asiain kansankomissaariksi oli nimitetty Schlichter, mutta hän asui Moskovassa ja hänelle jotenkin ei heti ilmoitettu, että hänen on viipymättä matkustettava Pietariin, mutta samaan aikaan talonpojat piirittivät Iljitshiä Smolnassa kysymyksillä, mitä on tehtävä maan kanssa. Vladimir Iljitsh kirjoitti 18/XII *Vastauksen talonpoikain kysymyksiin* ja julistuksen *Kansalle*. *Vastauksessa* hän varmistaa asetuksen tilanherrain omistuksen kumoamisesta, kehoittaa kuntakomiteoita itse ottamaan tilanherrain maan. Julistuksessa *Kansalle* hän kehoittaa väestöä säilyttämään „kuin silmäterää maata, viljaa, tehtaita, työvälineitä, tuotteita, liikennelaitosta—kaikki tämä nyt tulee olemaan kokonaisuudessaan teidän, yleiskansallista omaisuutta“. Tässä oli sama tarkoitus kuin työläiskontrolliakin koskevalla asetuksella: aktivisoida joukot, kasvattaa niiden tietoisuutta taistelussa. Kun tov. Schlichter saapui, antoi Iljitsh hänelle tehtäväksi järjestää heti paikkakunnilta saapuvien talonpoikaislähetystöjen vastaanoton, antaa heille konkreettisia ohjeita maan pakkoluovutusta koskevan lain toteuttamisessa. Sen jälkeen, mainitsi Iljitsh, on otettava omiin käsiin ministeriön koneisto, murrettava sabotaashi ja kiireellisesti laadittava maata koskeva „säädös“.

Marrask. 23 p:nä avattiin talonpoikain edustajain neuvoston ylimääräinen edustajakokous. Vladimir Iljitsh esiintyi tässä edustajakokouksessa kaksi kertaa ja antoi sille suuren merkityksen. 330 edustajasta oli 195 vasemmistoeserriä. Ne muodostivat ratkaisevan ryhmän. Edustajakokouksessa käytiin taistelua oikeistoes-erriä vastaan (niitä oli vain 95 henkilöä). Leninin toisen alustuksen jälkeen hyväksyttiin päätöslauselma, jossa hyväksyttiin kansankomissarien neuvoston toiminta ja vasemmistoes-erräin kanssa tehtävän sopimuksen ehdot. Vasemmistoes-errät suostuivat osallistumaan hallitukseen, lähettivät kansankomissariaatteihin, vaikkakaan ei heti, omia edustajiaan. Kolegajev, vasemmistoes-errä, tuli maa-asiain kansankomissaariksi, mutta ei heti ryhtynyt työhön.

Iljitshiä minä näin hyvin harvoin sinä aikana kuin me olimme Pietarissa. Kaikki hänen aikansa meni keskusteluihin sotilaiden, työläisten ja talonpoikain edustajien kanssa, hän osallistui alituisesti neuvotteluihin, hän työskenteli hyvin voimaperäisesti asetusten laadinnassa, jotka tulivat muodostuvan neuvostovallan perustaksi. Tosin iltahämärässä tai myöhään yöllä me hänen kanssaan hiukan kävelimme Smolnan lähettyvillä. Iljitshillä oli suurempi tarve kuin milloinkaan muulloin saada vaihdetuksi ajatuksiaan, puhua siitä, mistä hän enimmän huolehti. Mutta aikaa oli kovin niukasti. Työn kulusta en minä saanut tietoja niinkään paljon häneltä kuin sivulta käsin. Smolnan käytävissä oli aina mahdollisuus kohdata paljon puoluetovereita. Ja toverit, jotka tunsivat minut ulkomailla oloajalta, 1905 ajoilta, toiminnasta Viipurin piirissä, vanhasta tottumuksesta kertoivat minulle elämyksistään; tämän takia minä tiesin tarkoin, mitä ja miltä näkökannalta tehtiin. Myöskin valistusasiain kansankomissariaatin koulun ulkopuolisen työn osastossa kävi paljon väkeä. Silloin ei ollut Tasavallan Poliittista Hallintoa (PUR) eikä ammattiliittojen kulttuuriosastoja,

joten yleisö tuli kansanvalistusasiain komissariaattiin. Ohimennen kerrottiin hyvin paljon mielenkiintoista joukkojen mielialoista. Minulle on erikoisesti jäänyt mieleen erään toverin kertomus, joka oli saapunut rintamalta saadakseen neuvoa, miten on kehitettävä kulttuurityötä rintamalla. Hän kertoi sotilaiden syvästä vihasta herrain koulua ja koko vanhaa kulttuuria kohtaan. Sotilaat majoitettiin yöksi realikouluun. Sotilaat repivät pieniksi kappaleiksi ja tallasivat jalkoihinsa kaikki kirjat, kartat, vihot, jotka vain tapasivat koulun pöytälaatikoista ja kaapeista, rikkoivat kaikki opetusvälineet: „Kirotut herrat kouluuttivat täällä lapsiaan." Ja mieleeni muistui, kuinka 90-luvulla erään sunnuntai-iltakoulun eräs työläisoppilas, esitettyään hyvin perusteellisesti kaikki todisteet maapallon pallomaisuudesta, lopuksi epäillen hymähti lisäten: „Mutta ei tähän voi uskoa, sen ovat herrat keksineet". Me keskustelimme usein Iljitshin kanssa tästä joukkojen epäluottamuksesta vanhaan tieteeseen ja opetukseen. Sittemmin, neuvostojen III edustajakokouksessa, Iljitsh puhui: „Aikaisemmin koko ihmisjärki, koko hänen neroutensa loi vain sitä varten, että toisille annettaisiin kaikki tekniikan ja kulttuurin hyvyydet, mutta toisilta riistettäisiin kaikkein välttämättömin — valistus ja kehitys. Nyt sen sijaan kaikki tekniikan ihmetyöt, kaikki kulttuurin saavutukset tulevat yhteiskunnalliseksi omaisuudeksi ja tästä lähtien ihmisen järki ja nerous eivät tule milloinkaan muutetuiksi väkivallan välineiksi, riiston välineiksi. Me tiedämme tämän — ja eikö tämän mitä suurimman historiallisen tehtävän eteen kannata tehdä työtä, kannata antaa kaikki voimat? Ja työtätekevät suorittavat loppuun asti tämän jättimäisen historiallisen työn, sillä heissä piilevät vallankumouksen, uudestisyntymisen ja uudistumisen suuret uinuvat voimat." Nämä Iljitshin sanat osoittivat takapajuisille joukoille, että vanha, joukkojen niin suuresti vihaama tiede katoaa muinaisuuteen, tästä lähtien tiede tulee työskentelemään vain joukkojen hyväksi. Joukkojen on perehdyttävä siihen.

Koulun ulkopuoleisen työn (politvalistuksen) osasto nojautui työssään yhteyksiin työläisten kanssa, ennen kaikkea Viipurin piirin työläisiin. Muistan kuinka me yhdessä heidän kanssaan laadimme „kansalaistiedon" — eräänlaisen oppikurssin, joka on jokaisen työläisen omaksuttava voidakseen osallistua yhteiskunnalliseen työhön, neuvostojen ja niiden elinten työhön, joita tulee yhä enemmän ja enemmän kasvamaan neuvostojen ympärille. Ja tämän ohella työläiset kertoivat siitä, mitä tehtiin piireissä. Alkoi tuotannon supistaminen, nuorisoa alettiin eroittaa tehtaista, oli elintarvevaikeuksia. Vladimir Iljitshin ehdotuksesta KKN antoi jouluk. 10 p:nä erikoiselle valiokunnalle tehtäväksi muokata hallituksen talouspolitiikan peruskysymykset ja järjestää elintarvetyöntekijäin neuvottelun pohtimaan käytännöllisistä toimenpiteistä taistelussa hintakiskontaa vastaan ja työtätekevien aseman parantamiseksi. Muutaman päivän kuluttua KKN:n istunnossa hyväksytään Iljitshin kirjoittamat päätökset merilaitoksen tilauksia täyttävien tehtaiden siirtämisestä tuotannollisten ja kansalle hyödyllisten töiden suorittamiseen. Ei voitu yksinkertaisesti sulkea sotatarvetehtaita, sillä piti ehkäistä työttömyyden lisääntymistä.

Iljitsh kiirehti elintarveasiain kansankomissariaatin työn organisoimista, jonka komissariaatin tuli korvata elintarveministeriö. Tällä osalla oli vanhan koneiston vastarinta erittäin voimakas, ja toiselta puolen, piti lähteä kulkemaan joitakin uusia teitä, vetää työläisjoukot mukaan tähän työhön, löytää tämän mukaan vetämisen muodot.

Näin rakennettiin neuvostokoneistoa ensimäisinä viikkoina Lokakuun jälkeen, murskattiin vanhat ministeriaaliset hallintokoneistot, neuvostokoneistoa muodostivat vielä tottumattomat, taitamattomat kädet. Paljon jäi keskeneräiseksi, mutta jos tarkastetaan, mitä oli tässä suhteessa saatu aikaan v. 1918 alkuun mennessä, niin tehty työ on suunnaton.

Viipurin piiri järjesti uuden vuoden vastaanottajaiset. Uuden vuoden vastaan-

otto oli yhteydessä Viipurin piirin punakaartilaisten rintamalle lähettämisen kanssa. Monet heistä olivat osallistuneet taisteluun Kerenskin sotajoukkoja vastaan, joita oli lähetetty Pietaria vastaan. He matkustivat rintamalle harjoittaakseen propagandaa neuvostovallan puolesta, herättääkseen sotilaiden aktiivisuutta, viedäkseen koko taisteluun vallankumouksellista henkeä. Uuden vuoden vastaanottajaiset oli järjestetty ent. Mihailovin junkkariopiston suuressa salissa. Lähetettävät toverit ja kaikki viipurinpuolelaiset halusivat nähdä Iljitsiä ja minä aloin viekotella häntä lähtemään sinne, ottamaan ensimmäisen neuvostojen uuden vuoden vastaan työläisten keskuudessa. Iljitshiä tämä suunnitelma miellytti. Lähdimme liikkeelle. Hädin tuskin päästiin liikkeelle torilta. Talonmiesten toimen lopettamisen vuoksi ei kukaan puhdistanut katuja lumesta, joten autonkuljettajain taholta tarvittiin suurta taitoa, että päästiin kulkemaan lumikinosten yli. Saavuimme perille kello 11½ illalla. Mihailovin opiston suuri „valkoinen" sali muistutti maneesia. Työläisten riemuisasti tervehtiessä nousi Iljitsh puhujalavalle. Kuulijakunta innoitti häntä ja vaikka hän puhui yksinkertaisesti, ilman kaikuvia fraaseja ja huudahduksia, niin hän esitti sitä, mitä hän oli niin herkeämättömästi viimeaikoina ajatellut, puhui siitä, miten työläisten on neuvostojen kautta järjestettävä uudella tavalla koko elämänsä. Hän puhui myöskin siitä, miten rintamalle menevien tovereiden on työskenneltävä sotilaiden keskuudessa. Kun Iljitsh lopetti, sai hän osakseen myrskyisät suosionosoitukset. Neljä työläistä tarttui tuolin jalkoihin, jolla Iljitsh istui, nostivat hänet ylös tuolilla ja alkoivat heittää ylös. Minä sain osakseni saman kohtalon. Sitten alkoi salissa konserttiohjelma, mutta Iljitsh joi vielä teen esikunnassa, keskusteli siellä yleisön kanssa ja sen jälkeen me pyrimme istumaan huomaamattomasti. Tästä illasta jäi Iljitshille erittäin hyvä muisto. V. 1920 hän aikoi minua kehoittaa lähtemään piireihin, silloin oltiin jo Moskovassa. Hän halusi jälleen ottaa vastaan uuden vuoden työläisten keskuudessa. Me kävimme silloin kolmessa piirissä.

Vanhan joulun ajaksi (jouluk. 24—29 p:nä vanhaa lukua, tammik. 6—11 p:nä uutta lukua) me Iljitshin ja Maria Iljinitshan kanssa matkustimme Suomeen. Tov. Kossyra, joka työskenteli silloin Smolnassa, järjesti meidät johonkin suomalaiseen lepokotiin, jossa oli silloin lepäämässä myöskin tov. Bersin.

Erikoinen suomalainen, eräänlainen valkoinen puhtaus, ikkunanverhot palauttivat Iljitshin mieleen hänen konspiratiivisen elämänsä Helsingissä v. 1907 ja Lokakuun edellä v. 1917, jolloin hän kirjoitti siellä kirjan „Valtio ja vallankumous". Lepo ei oikein ottanut onnistuakseen. Toisinaan Iljitsh jopa puhuikin puoliääneen niinkuin entisaikoina, jolloin piti piileskellä, ja vaikka teimmekin joka päivä kävelyretkiä, niin ei siihen ollut oikeata halua. Iljitsh mietiskeli asioita ja enimmäkseen kirjoitti. Sen, mitä hän näinä 4 lepopäivänä kirjoitti, hän piti keskeneräisenä, eikä silloin laskenut julkisuuteen. Artikkeleita *Vanhan luhistumisen säikähdyttämät ja uuden puolesta taistelevat. Miten on järjestettävä kilpailu?*, *Asetusluonnos kulutuskommuuneista* ei silloin julkaistu, vaan julkaistiin ne vasta 5 vuoden kuluttua hänen kuolemansa jälkeen. Mutta nämä artikkelit kuvastavat mitä parhaimmin, mitä silloin Vladimir Iljitsh erikoisen vakavasti harkitsi. Hän mietti ennen kaikkea sitä, miten on parhaimmin järjestettävä jokapäiväinen taloudellinen elämä, miten on parhaiten järjestettävä työläisten toimeentulo, nostettava heidät vaikeista olosuhteista, joissa he silloin olivat. Miten on järjestettävä kulutuskommuunit, lasten varustaminen maidolla, miten on siirrettävä työläiset asumaan parempiin huoneistoihin ja miten tässä tarkoituksessa on järjestettävä jokapäiväinen tilastointi ja kontrolli, kuinka kaikki nämä asiat on järjestettävä siten, että työhön vedettäisiin joukot, kehitettäisiin heidän itsetoimintansa, herätettäisiin heidän aloitteellisuutensa tähän suuntaan. Iljitsh ajatteli, miten näiden tehtävien suorittamiseen on kohotettava kaikkein kyvykkäimmät organisaat-

torit työläisten keskuudesta, ja kirjoitti kilpailusta, sen organisoivasta merkityksestä. Pitkää aikaa ei saanut elää „levossa“, 4 päivää oli kulunut, piti matkustaa Pietariin. Muistiin on jäänyt Suomen mäntymetsäin kautta kulkeva tie, ihana aamu ja Iljitshin huolestuneet, miettiväiset kasvot. Hän ajatteli edessäolevaa taistelua. Lähimpinä päivinä oli ratkaistava kysymys perustavasta kokouksesta — sen oli määrä kokoontua tammik. 18 (5) p:nä. V. 1918 alkuun mennessä perustavaa kokousta koskeva kysymys oli aivan selvä. Kun v. 1903 puolueen II edustajakokouksessa hyväksyttiin puolueen ohjelma, käsitettiin sosialistinen vallankumous vielä hyvin kaukaisen tulevaisuuden asiaksi; työväenluokan taistelun lähimmäksi päämääräksi asetettiin itsevaltiuden kukistaminen. Perustava kokous oli silloin vasemmistolainen tunnuslause, jonka puolesta kaiken aikaa puoluekokouksen jälkeen bolshevikit taistelivat paljon rohkeammin ja päättävämmin kuin menshevikit. Silloin vallan demokraattisen järjestämisen muita muotoja, kuin porvarillis-demokraattinen porvarillinen tasavalta, ei kukaan vielä konkreettisesti kuvitellut. V. 1905 vallankumouksessa syntyi taistelun prosessissa luonnonvoimaisesti syntyneiden työläisten edustajain neuvostojen muodossa uusi, joukoille läheinen valtiovallan muoto. Taantumusvuosina Iljitsh perinpohjin syventyi tähän organisation uuteen muotoon, vertasi sitä Pariisin kommuunin päivinä syntyneiden valtio-organisation muotoihin. Helmikuun vallankumous v. 1917 synnytti väliaikaisen hallituksen rinnalle myöskin työläisten ja sotilaiden edustajain yleisvenäläisen organisation. Alussa neuvostot kulkivat porvariston talutusnuorassa, joka käskyläistensä— menshevikkien ja oikeistolais-eserräin —kautta pyrki muuttamaan neuvostot joukkojen tietoisuuden pimitysvälineiksi. Huhtikuusta lähtien, Leninin Venäjälle tulon jälkeen, alkoivat bolshevikit suorittaa laajaa propagandaa joukkojen keskuudessa, jonka propagandan tarkoituksena oli kohottaa työläisten ja talonpoikaiston köyhimpien kerrosten luokkatietoisuutta, ja kaikin tavoin auttoivat luokkataistelun kehitystä. Tunnuslause „kaikki valta neuvostoille“, jonka työläiset ja talonpojat kirjoittivat lippuihinsa, itse asiassa määräsi jo etukäteen, mihin suuntaan tulee käymään taistelu perustavassa kokouksessa: toinen puoli tulee kannattamaan neuvostojen valtaa, mutta toinen puoli porvariston valtaa, joka on muodostettu määrätyn tyyppiseksi porvarilliseksi tasavallaksi. Neuvostojen toinen edustajakokous jo etukäteen ratkaisi vallan tyyppiä koskevan kysymyksen ja perustavan kokouksen olisi vain pitänyt muodollistaa syntynyt valtatyyppi, käsitellä yksityiskohdat. Tätä mieltä olivat bolshevikit. Porvaristo taas oli sitä mieltä, että perustava kokous voi kääntää takaisin historian pyörän ja, muodostettuaan porvarillisen tasavallan tyyppisen vallan, hävittää neuvostot tai ainakin tehdä ne merkityksettömiksi. Lokakuun vallankumouksen edellä toimitettiin neuvostojen vaalit ja enemmistön niissä saivat bolshevikit, jotka panivat täytäntöön puolueen päätökset.

Jo kauan ennen Lokakuuta puolue ymmärsi, että perustava kokous ei tule tapahtumaan missään luokattomassa yhteiskunnassa. Jo v. 1905 kirjasessaan *Sosialidemokratian kaksi taktiikkaa demokraattisessa vallankumouksessa,* Vladimir Iljitsh, analysoidessaan kesällä v. 1905 samanaikaisesti puolueen III bolshevistisen edustajakokouksen kanssa pidetyn menshevikkien „konferenssin“ päätöslauselmaa, sanoi, että menshevikit päätöslauselmissaan pitävät ratkaisevana voittona perustavan kokouksen tunnuslausetta, samalla kuin „yleiskansallisen perustavan kokouksen tunnuslauseen on *omaksunut* monarkistinen porvaristo (katso Vapautuksen Liiton ohjelmaa) ja on omaksunut juuri vallankumouksen eskamoteerauksen, vallankumouksen täydellisen voiton ehkäisemisen, suurporvariston ja tsarismin välisen kaupanteon tarkoituksessa“ (VIII nide, siv. 53).

Ja v. 1917, 12 vuotta myöhemmin, bolshevikit ottivat Lokakuussa vallan

odottamatta minkäänlaista perustavaa kokousta.

Mutta perustavaan kokoukseen nähden oli väliaikainen hallitus synnyttänyt joukon harhaluuloja. Poistaakseen nämä harhaluulot oli perustava kokous kutsuttava koolle ja yritettävä asettaa se vallankumouksen palvelukseen, ja jos tämä osoittautuisi mahdottomaksi, oli joukoille osoitettava sen vaarallisuus, hävitettävä kaikki muodostuneet harhaluulot, siepattava vastustajan käsistä tämä uutta valtaa vastaan käytävän agitation ase. Perustavan kokouksen koollekutsumisen lykkäämisessä ei ollut mitään järkeä, ja jo 10/XI julkaistiin KKN:n päätös sen koollekutsumisesta määrättynä aikana. Yleisvenäl. TpKK hyväksyi vastaavan päätöksen 21/XI.

Oliko bolshevikeilla enemmistö takanaan perustavassa kokouksessa? Bolshevikeilla oli takanaan proletariaatti, sen valtava enemmistö; tähän mennessä olivat menshevikit melkein kokonaan menettäneet vaikutuksensa työläisten keskuudessa. Ratkaisevissa kohdissa, Pietarissa ja Moskovassa, proletariaatti oli ei vain mielialaltaan bolshevistinen, vaan se oli 15 vuotisen taistelun karkaisema, se oli tietoista, mielialaltaan vallankumouksellista proletariaattia. Se osasi myöskin johtaa mukanaan talonpoikaiston. Neuvostojen II edustajakokouksessa hyväksytyt tunnuslauseet „rauhan puolesta", „maan puolesta" saivat aikaan sen, että puolet armeijan ja laivaston äänistä oli annettu bolshevikkien puolesta. Valtava enemmistö talonpoikain äänistä oli annettu es-erräin puolesta. Es-errät jakautuivat oikeisto- ja vasemmisto es-erriin. Enemmistön muodostivat vasemmisto es-errät, joiden mukana kulki köyhä ja enemmistö keskivarakkaasta talonpoikaistosta. Neuvostojen II edustajakokouksen jälkeen es-erräin KK, kuten tunnettua, eroitti puolueestaan neuvostojen II edustajakokoukseen osallistuneet vasemmistoes-errät. Talonpoikain edustajain neuvostojen ylimääräinen edustajakokous, joka pidettiin marrask. 23 p:nä ja joulukuun 2 p:n välisenä aikana, ja jossa Lenin esiintyi, tunnusti neuvostovallan. Seuraavana päivänä Iljitshin selostuksen jälkeen edustajakokous kokonaisuudessaan meni Smolnaan, jossa piti istuntoaan työläisten ja sotilaiden edustajain neuvostojen Yleisv. TpKK, ja yhtyi siihen. Talonpoikain edustajain neuvostojen ylimääräinen edustjakokous päätti, että vasemmisto es-erräin edustajain on osallistuttava hallitukseen. Samana päivänä Iljitsh kirjoitti *Pravdaan* artikkelin *Työläisten liitto työtätekeväin ja riistonalaisten talonpoikain kanssa.* Talonpoikain edustajain ylimääräinen edustajakokous osoitti, että Lokakuun kumouksen, yhä enemmän bolshevikkien puolelle asettuneiden sotilaiden rintamalta lähettämien kirjeiden vaikutuksesta maaseutu, sen köyhä ja keskivarakas osa, myöskin liittyi neuvostovaltaan. Talonpoikaisto ei vielä ollut selvillä, mitä eroa on vasemmisto- ja oikeistoes-eräin välillä. Äänestettiin yleensä es-erriä, mutta tosiasiassa enemmistö oli ilmeisesti vasemmistoes-erräin puolesta. Ja tämän takia Iljitsh esitti Yleisv. TpKK:ssa ajatuksen, että on välttämätöntä antaa oikeus aikaisemmin valittujen edustajien poiskutsumiseen. Poiskutsumisen oikeus, sanoi hän, se on itse asiassa oikeus kontrolloida, mitä edustaja puhuu ja tekee. Tällainen oikeus on entisten vallankumouksellisten perinnäistapojen mukaan Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa ja muutamissa Sveitsin kanttoneissa. Poiskutsumisoikeuden Yleisvenäl. TpKK hyväksyi ja vastaava asetus julkaistiin 6/XII v. 1917. Jo elokuussa väliaikainen hallitus nimitti perustavan kokouksen vaalikomitean, joka oli muodostettu kadeteista ja oikeistoes-erristä. Komitea kaikin tavoin jarrutti vaalien valmistelua ja kieltäytyi esittämästä KKN:lle selostusta vaalien kulusta. Samana päivänä, kun hyväksyttiin asetus poiskutsumisoikeudesta (6/XII) määrättiin komitean toimintaa johtamaan komissaari, tov. Uritski. Komitea kieltäytyi työskentelemästä hänen johdollaan ja tuli vangituksi, mutta jouluk. 10 p:nä komitea Leninin määräyksestä vapau-

tettiin. 6/XII Yleisv. TpKK päätti, että perustava kokous avataan sen jälkeen kuin Pietariin on saapunut 400 edustajaa. 11/XII oikeistoes-errät ja kadetit yrittivät järjestää mielenosoitusta, mutta siihen osallistui vain verraten pieni joukko intelligenssiä; työläiset ja sotilaat eivät siihen osallistuneet. 13/XII vaalikomitea hajoitettiin. Bolshevikit kehittivät laajan agitation valaisten perustavaa kokousta koskevia kysymyksiä. 14/XII Lenin esiintyi yleisv. TpKK:n istunnossa perustavaa kokousta koskevan kysymyksen johdosta. Hän sanoi: „Meille ehdotetaan kutsuttavaksi koolle perustava kokous niin kuin se oli ajateltu. Ei, anteeksi! Se oli ajateltu kansaa vastaan. Me olemme tehneet vallankumouksen sitä varten, että olisi takeet siitä, että perustavaa kokousta ei tulla käyttämään kansaa vastaan..." „Saakoon kansa tietää, että perustava kokous ei kokoonnu niin kuin tahtoi Kerenski. Me olemme panneet käytäntöön poiskutsumisoikeuden, ja perustava kokous ei tule olemaan sellainen, jollaiseksi porvaristo sen ajatteli. Kun perustavan kokouksen koollekutsumiseen on tästä hetkestä vain muutama päivä, järjestää porvaristo kansalaissotaa ja lisää saboteerausta rikkoen välirauhan. Me emme anna pettää itseämme muodollisilla tunnuslauseilla. He tahtovat istua perustavassa kokouksessa ja samaan aikaan järjestää kansalaissotaa" (tähän aikaan etelässä, Donin Rostovin luona, käytiin verisiä taisteluja kenraali Kaledinia vastaan. — N.K.). „Me sanomme kansalle totuuden. Me sanomme kansalle, että sen edut ovat demokraattisen laitoksen etujen yläpuolella. Ei ole palattava takaisin entisiin ennakkoluuloihin, jotka alistavat kansan edut muodollisen demokratismin alaisiksi. Kadetit huutavat: 'Kaikki valta perustavalle kokoukselle', mutta tosiasiassa tämä heillä merkitsee: 'Kaikki valta Kaledinille'. Tämä on sanottava kansalle ja kansa hyväksyy sen" (XXII nide, siv. 109—111). Seuraavana päivänä, 15/XII, Iljitsh esiintyi talonpoikain edustajain II yleisvenäläisessä edustajakokouksessa, jota pidettiin Spiridonovan ollessa puheenjohtajana. Edustajakokouksen työskentely tapahtui sangen myrskyisästi, oikeisto-eserrät poistuivat edustajakokouksesta.

(Jatk.)

Venäjän ja Suomen sosialististen tasavaltain välinen sopimus

Kuusitoista vuotta sitten, maalisk. 1 p:nä 1918 allekirjoitettiin Leningradissa (silloisessa Pietarissa) sopimus Venäjän federatiivisen neuvostotasavallan ja Suomen sosialistisen työväentasavallan välillä. Tämä sopimus on merkitykseltään huomattava asiakirja. Se on historiassa ensimmäinen kahden työväenvallan keskenään tekemä sopimus. Siitä ilmenee myös, minkälaiseksi suunniteltiin Suomen työväentasavallan taloudellinen perspektiivi, se viitotti tien Suomen työväenvaltion ja Suomen kansan taloudelliselle ja kulttuuriselle kehitykselle.

Seuraavassa julkaisemme kokonaisuudessaan tämän sopimuksen sekä **Leninin** tekemät korjaukset sopimusluonnokseen ennen sen hyväksymistä, kaksi Leninin tekemää KKN:n k.o. sopimusta koskevan päätöksen luonnosta ja sopimusta koskevan KKN:n direktiivin Venäjän ja Suomen asiain selvittelykomitealle.

V:n 1928 "Kommunistissa", n:o 1, ss. 25—33, on julkaistu mainittua sopimusta, sen laatimisvaiheita, sisältöä ja merkitystä yksityiskohtaisemmin käsittelevä tov. E. Gyllingin kirjoitus: "Ensimmäinen sosialististen tasavaltain välinen sopimus." Siinä hän myös selostaa sitä osuutta ja vaikutusta, mikä Leninillä oli sopimuksen laatimiseen ja sen saamaan sisältöön. Kehoitamme niitä lukijoitamme, joilla siihen on tilaisuus, tutustumaan tähän kirjoitukseen.

Leninin sopimusluonnokseen tekemät korjaukset ovat erittäin kiintoisia ja merkityksellisiä. Hänen 13 §:ään esittämässään korjauksesta näkyy, kuinka hänellä tässäkin kysymyksessä oli määräävänä selvä luokkanäkökanta. 5 §:ään tekemässään korjauksessa hän tuo sopimukseen ajatuksen "Suomen kauppalaivaston kansallistuttamisesta"; tässä on huomattava, että tehtaiden y.m. kapitalistien omaisuuden kansallistuttamista ei Suomen vallankumouksessa oltu yleisenä periaatteena säädetty. — Mainittakoon myös, että Leninin alotteesta sopimusluonnoksen alkuperäisessä tekstissä ollut toisen sopimuskumppanin nimi "Suomen tasavalta" muutettiin sopimuksen myöhemmässä, hyväksytyksi tulleessa sanamuodossa "Suomen sosialistiseksi työväentasavallaksi." Nämä ja muut Leninin tekemät korjaukset antoivat sopimukselle paljoa voimakkaamman proletaarisen valtiosopimuksen leiman kuin mikä sillä alkuaan oli, joten tämä sopimus, niinkuin tov. Gylling siitä sanoo, "tuli paremmin vastaamaan Suomen vallankumouksen todellista luonnetta kuin monet muut vallankumoushallituksen teot, esim. ensimmäinen vallankumousjulistus ja valtiomuotoluonnos."

Sopimuksen julkaisemme Suomen Asetuskokoelmassa v. 1918, n:o 31 julkaistun sopimuksen suomenkielisen tekstin mukaan. Leninin sopimusluonnokseen tekemät korjaukset, luonnokset KKN:n päätökseksi ja KKN:n direktiivi Venäjän ja Suomen asiain selvittelykomitealle on suomennettu Marx-Engels-Lenin instituutin toimittamassa "Leninskij sbornik"issa (XXI, v. 1933) julkaistun venäjänkielisen tekstin mukaan; niihin liittyvät huomautukset (alaviitat) ovat MELI:n toimittamat.

SOPIMUS

Venäjän ja Suomen sosialististen tasavaltain välillä.

Päätetty Pietarissa, (16 päivänä helmikuuta) 1 päivänä maaliskuuta 1918.

Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan Kansankomissaarien Neuvosto ja Suomen Sosialistisen Työväentasavallan Kansanvaltuuskunta ovat näiden vapaitten tasavaltain ystävyyden ja veljeyden lujittamiseksi tehneet seuraavan sopimuksen.

1 §.

Venäjän Federatiivinen Neuvostotasavalta luovuttaa riippumattomalle Suomen Sosialistiselle Työväentasavallalle kaiken Venäjän Tasavallan tai Venäjän valtiolaitosten omistaman tai hallinnassaan pitämän, entisen Suomen Suuriruhtinaanmaan

alueen rajain sisällä sijaitsevan kiinteän omaisuuden, kuten maaomaisuuden, vesialueet, kaupungeissa olevat tontit, rakennukset, tehtaat ja teollisuuslaitokset, kuin myös lennätinlaitokset, rautatiet, linnoitukset, majakat, loistot ja reimarit.

2 §.

Suomen Sosialistinen Työväentasavalta puolestaan luovuttaa Venäjän Federatiiviselle Neuvostotasavallalle kaiken Suomen valtion tai Suomen valtiolaitosten omistaman tai hallinnassaan pitämän, Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan alueen rajain sisällä sijaitsevan kiinteän omaisuuden, kuten maaomaisuuden vesialueet, kaupungeissa olevat tontit, rakennukset, tehtaat ja teollisuuslaitokset, kuin myös rautatiet, majakat, loistot ja reimarit.

3 §.

Suomen Sosialistinen Työväentasavalta ilmoittaa suostuvansa ostamaan muutakin kuin tämän sopimuksen 1 §:ssä tarkoitettua Venäjän Federatiiviselle Neuvostotasavallalle kuuluvaa ja sen entisen Suomen Suuriruhtinaanmaan alueen rajain sisällä sijaitsevaa omaisuutta, ja nauttii Suomen Sosialistinen Työväentasavalta sellaiseen omaisuuteen nähden etuosto-oikeutta, mikäli se ei loukkaa Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan etuja.

4 §.

Yllämainitusta Suomen Sosialistiselle Työväentasavallalle luovutettavasta omaisuudesta luetaan pois se, joka, Venäjän ja Suomen asiain Selvittelykomitean päätöksellä, välittömästi luovutetaan työväen järjestöille.

5 §.

Venäjän Federatiivinen Neuvostotasavalta luovuttaa Suomen kauppalaivaston kansallistuttamisen edistämiseksi Suomen Sosialistiselle Työväentasavallalle kaikki Suomen valtiolle, kunnille tai yksityisille kuuluneet, Venäjän hallituksen ennen sotaa tai sodan aikana rekviroimat laivat niiden nykyisessä kunnossa. Samaten on luovutettava kaikki muukin rekviroitu omaisuus, mikäli se tätä sopimusta päätettäessä on entisen Suomen Suuriruhtinaanmaan alueen rajain sisällä.

6 §.

Edelläolevain pykäläin määräykset eivät koske niitä kiinteimistöjä, jotka Suomen Sosialistisen Työväentasavallan alueella ovat Venäjän Federatiiviselle Neuvostotasavallalle ja Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan alueella Suomen Sosialistiselle Työväentasavallalle välttämättömät diplomaattisten, konsuli- ja kauppaviranomaisten virastoja ja henkilökuntaa, kuin myös sivistys- ja valistuslaitoksia sekä parantoloita varten.

7 §.

Korvauksen suuruuden tämän sopimuksen 1, 2, 3 ja 4 §:n mukaan omaisuutta luovutettaessa määrittelee erityinen Venäjän ja Suomen asiain Selvittelykomitea.

Näistä luovutuksista johtuneista maksuista, jotka suoritetaan Suomen asioita varten asetetun venäläisen likvidatsionikomitean vaatimuksesta, pidetään eri tili, joka päätetään lopullisessa tilien selvittelyssä.

8 §.

Venäjän valtion ja valtiolaitosten saatavat Suomen valtiolta ja valtiolaitoksilta sekä päinvastoin, samoin kuin myös Venäjän Suomen Pankin välityksellä ottamat lyhytaikaiset velkasitoumukset tunnustetaan molempien Sosialististen tasavaltain hallitus-

ten puolelta voimassa oleviksi ja niiden kuoletus tapaa, riippumatta 7 §:n mukaisesti suoritettavista maksuista, tulee valmistelemaan erikoinen Venäjän ja Suomen asiain Selvittelykomitean alainen yhteinen finanssikomitea.

9 §.

Tämän sopimuksen tekijät takaavat molemminpuolisesti Venäjän ja Suomen sosialististen tasavaltain kauppa-aluksille kaikiksi ajoiksi vapaan ja esteettömän pääsyn kaikkiin meri-, järvi- ja jokisatamiin, ankkuripaikkoihin ja kanaviin sekä myöntävät mainituille aluksille vapaan ja esteettömän tavaran lastaus- ja purkamisoikeuden sekä luotsilaitoksen käytön. Yllämainitun vapaan käytön teknilliset ehdot määrätään eri sopimuksilla.

10 §.

Venäjän ja Suomen rautateitten välille järjestetään pysyväinen ja suoranainen yhdysliikenne ilman matkustajain siirtoa ja tavarain uudestaan lastausta.

11 §.

Ehdot, joilla Venäjän Federatiivinen Neuvostotasavalta saa Suomen Sosialistisen Työväentasavallan alueella käyttää sähkölennätintä, postia ja maanteitä ja Suomen Sosialistinen Työväentasavalta Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan alueella vastaavia laitoksia, määritellään eri sopimuksilla; jolloin, poikkeuksena tämän sopimuksen 1 §:n yleisistä määräyksistä, huomioon ottaen voimassa olevat kansainväliset tavat ja sopimukset, Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan omaksi jää viideksikymmeneksi vuodeksi, eksterritoriaalioikeudella, kolme Suomen Sosialistisen Työväentasavallan kautta kulkevaa, Pietarin Tuhkolmaan, Newcastleen ja Fredericiaan yhdistävää lennätinjohtoa (N:o 13, 60 ja 42) sekä yksi yhtäjaksoinen, suora johto linjalla Pietari-Vartoniemi-Aleksandrovsk (Muurmannilla), joka johto kulkee Viipurin, Kuopion, Kemin ja Rovaniemen kautta, sekä pidätetään Venäjän Federatiiviselle Neuvostotasavallalle kaikki Tanskalaisen yhtiön kanssa tehdyn sopimuksen mukaiset oikeudet kolmeen kaapeliin, jotka kulkevat suoraan Uudestakaupungista Ruotsiin Ahvenanmaan kautta.

12 §.

Molemmat sopimuksen tekijät asettavat viipymättä Venäjän ja Suomen asiain Selvittelykomitean alaisen yhteisen komitean laatimaan ehdotusta molempien tasavaltain väliseksi kauppasopimukseksi.

13 §.

Suomalaista alkuperää oleville Venäjän kansalaisille Venäjällä kuin myös venäläistä alkuperää oleville Suomen kansalaisille Suomessa myönnetään samanlaiset oikeudet kuin muillakin vastaavan maan kansalaisilla on.

Suomen kansalaiset Venäjällä, samoin kuin Venäjän kansalaiset Suomessa nauttivat samoja yksityisoikeuksia, kansalaisvapauksia ja kunnallisia oikeuksia kuin vastaavan maan kansalaisilla on.

Venäjän Federatiivinen Neuvostotasavalta myöntää kaikki Venäjän kansalaisille kuuluvat valtiolliset oikeudet Suomen kansalaisille Venäjällä, jotka kuuluvat työväenluokkaan tai talonpoikaisväestöön, joka ei käytä vierasta työvoimaa, mikäli he ansiotyössä ollen asuvat Venäjän alueella.

Suomen Sosialistinen Työväentasavalta puolestaan sitoutuu myöntämään Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan kansalaisille Suomessa mahdollisimman helpot ehdot täysien valtiollisten oikeuksien saamiseen, erityisesti huomioonottaen vakinaista asuinpaikkaa vailla olevan työtätekevän väestön edut.

14 §.

Suomen Sosialistinen Työväentasavalta sitoutuu olemaan millään tavalla estämättä ja lupautuu edistämään Suomen Sosialistisen Työväentasavallan alueelta jo alettua Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan aseellisten maa- ja merisotavoimien sekä maa- ja merisotilasvirastoihin kuuluvien laitosten jatkuvaa poissiirtämistä ja tämän poissiirtämisen pikaista loppuun saattamista.

15 §.

Venäjän Federatiivinen Neuvostotasavalta luovuttaa Suomen Sosialistisen-Työväentasavallan täydelliseksi omaisuudeksi alempana määritellyn alueen, jos paikallinen väestö vapaasti kysyttynä ilmaisee siihen suostuvansa.

Venäjän ja Suomen välinen valtakunnan raja kulkee tästedes nykyisellä Venäjän ja Suomen välisellä rajalla olevasta Korvatunturista suorassa linjassa Petsamon joen lähteille, siellä Petsamon joen itäistä vedenjakajaa pitkin sekä suorassa linjassa Muotkavuonon ja Kalastajaniemen yli, päättyen Jäämeren rannalle Supuskan kohdalla.

17 §:ssä mainitun komitean tulee määritellä erityiset ehdot, jotka takaavat:

1) kalastusta ja muita elinkeinoja luovutetulla alueella harjoittavan Venäjän väestön oikeudet;

2) Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan esteettömän oikeuden vapaaseen kauttakulkuun Norjaan ja sieltä takaisin;

3) Venäjän ja Norjan välillä solmitusta ja voimassa olevista sopimuksista johtuvat oikeudet.

Yllämainitun alueen luovutuksesta johtuvat maksut suoritetaan tämän sopimuksen 7 §:n perusteella.

16 §.

Sopijapuolet asettavat Venäjän ja Suomen asiain Selvittelykomitean alaisen komitean Venäjän ja Suomen rajojen muutosten tarkkaa määrittelyä varten. Suomen Sosialistinen Työväentasavalta luovuttaa kuitenkin heti Venäjän Federatiiviselle Neuvostotasavallalle täydelliseksi omaisuudeksi Suomenlahden rannalla sijaitsevan Inon linnakkeen alueen ja takaa välttämättömän kauttakulkuyhteyden mainittuun linnakkeeseen.

17 §.

Tämän pääsopimuksen eri määräysten kehittämiseksi valmistetaan molempain sopijapuolten hallitusten asettamassa Venäjän ja Suomen asiain Selvittelykomiteassa ehdotukset yksityiskohtaisiksi sopimuksiksi, jotka Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan ja Suomen Sosialistisen Työväentasavallan hallitukset vahvistavat.

18 §.

Erimielisyydet, joita syntyy yllämainittuja yksityiskohtaisia sopimuksia laadittaessa ja joita johtuu tämän sopimuksen sekä sen perusteella tehtyjen erikoissopimusten tulkinnasta, kuin myös tämän sopimuksen ja erikoissopimusten määräysten rikkomiset, annetaan sovinto-oikeuden ratkaistaviksi, johon puheenjohtajan määrää Ruotsin Sosialidemokraattisen vasemmistopuolueen puoluetoimikunta, ellei myöhemmin toisin sovita.

19 §.

Tämä sopimus astuu lailliseen voimaan heti kun molempien Sosialististen tasavaltain hallitusten valtuutetut ovat sen allekirjoittaneet.

20 §.

Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan ja Suomen Sosialistisen Työväentasavallan hallitusten valtuutetut ovat allekirjoittaneet ja sineteillään vahvistaneet kaksi kappaletta tätä sopimusta venäjän ja suomen kielillä.

Allekirjoitettu Pietarissa (16 p. helmik.) 1 p. maalisk. 1918.

По Уполномочию Совета Нар. Ком.:
Председатель СНК В. УЛЬЯНОВ
(ЛЕНИН).
П. ПРОШЬЯН.
Л. ТРОЦКИЙ.
И. ДЖУГАШВИЛИ-СТАЛИН.
Управляющий делами Совета Народных Комиссаров
ВЛАД. БОН-БРУЕВИЧ.
Секретарь Совета Н. ГОРБУНОВ.
(Sinetti.)

Suomen Kansanvaltuuskunnan valtuuttamina
EDVARD GYLLING.
(Sinetti.)
OSKARI TOKOI.
(Sinetti.)

KORJAUKSET SOPIMUSLUONNOKSEEN [1]).

(25 helmik. 1918)

Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan Kansankomissaarien Neuvosto ja Suomen Sosialistisen Työväentasavallan Kansanvaltuuskunta ovat näiden vapaitten tasavaltain ystävyyden ja veljeyden lujittamiseksi tehneet seuraavan sopimuksen.

5 §.

Venäjän Federatiivinen Neuvostotasavalta luovuttaa Suomen kauppalaivaston kansallistuttamisen edistämiseksi Suomen Sosialistiselle Työväentasavallalle kaikki Suomen valtiolle, kunnille tai yksityisille kuuluneet, Venäjän hallituksen ennen sotaa tai sodan aikana rekviroimat laivat **niiden nykyisessä kunnossa.** Samaten on luovutettava kaikki muukin rekviroitu omaisuus, mikäli se tätä sopimusta päätettäessä on entisen Suomen Suuriruhtinaanmaan alueen rajain sisällä.

11 §.

Ehdot, joilla Venäjän Federatiivinen Neuvostotasavalta saa Suomen Sosialistisen Työväentasavallan alueella käyttää sähkölennätintä, postia ja maanteitä ja Suomen Sosialistinen työväentasavalta Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan alueella vastaavia laitoksia, määritellään eri sopimuksilla; jolloin, poikkeuksena tämän sopimuksen 1 §:n yleisistä määräyksistä, huomioon ottaen voimassa olevat kansainväliset tavat ja sopimukset, Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan omaksi jää viideksikymmeneksi vuodeksi, eksterritoriaalioikeudella, kolme Suomen Sosialistisen Työväentasavallan kautta kulkevaa, Pietarin Tukholmaan, Newcastleen ja Fredericiaan yhdistävää lennätinjohtoa (N:o 13, 60 ja 42) sekä yksi yhtäjaksoinen, suora johto linjalla Pietari-Vartoniemi-Aleksandrovsk (Muurmannilla), joka johto kulkee Viipurin, Kuopion, Kemin ja Rovaniemen kautta, sekä pidätetään Venäjän Federatiiviselle Neuvostotasavallalle kaikki Tanskalaisen yhtiön kanssa tehdyn sopimuksen mukaiset oikeudet kolmeen kaapeliin, jotka kulkevat suoraan Uudestakaupungista Ruotsiin Ahvenmaan kautta.

13 §.

Suomalaista alkuperää oleville Venäjän kansalaisille Venäjällä kuin myös venäläistä alkuperää oleville Suomen kansalaisille Suomessa myönnetään samanlaiset oikeudet kuin muillakin vastaavan maan kansalaisilla on.

Suomen kansalaiset Venäjällä, samoin kuin Venäjän kansalaiset Suomessa nauttivat samoja yksityisoikeuksia, kansalaisvapauksia ja kunnallisia oikeuksia kuin vastaavan maan kansalaisilla on.

Suomen kansalaiset Venäjällä ja Venäjän kansalaiset Suomessa nauttivat valtiollisia oikeuksia vain siinä tapauksessa, jos he kuuluvat työväenluokkaan tai talonpoikaistoon, joka ei käytä vierasta työvoimaa, ja jos he ansiotyössä ollen asuvat kysymyksessäolevan maan alueella.

(Molemmat) **Kumpikin sopimustatekevistä sosialistisista tasavalloista** (lat) sitoutuu myöntämään toisen Tasavallan kansalaisille mahdollisimman helpot ehdot täydellisten (kansalais) **valtiollisten** oikeuksien saamiseen, erityisesti ottaen huomioon (siirtyvän) **vakinaista asuinpaikkaa vailla olevan** työtätekevän väestön edut.

15 §.

Venäjän Federatiivinen Neuvostotasavalta luovuttaa Suomen Sosialistisen Työväentasavallan täydelliseksi omaisuudeksi **alempana määritellyn** alueen: (joka on entisen Suomen Suuriruhtinaanmaan nykyisen rajan itäpuolella) (alempana mainituin rajoin)

(Venäjän ja Suomen välinen valtakunnan raja)

Venäjän ja Suomen välinen valtakunnan raja kulkee tästedes nykyisellä Venäjän ja Suomen välisellä valtakunnan rajalla olevasta Korvatunturista suorassa linjassa Petsamon lähteille, sieltä **Petsamon** (Petsero) joen itäistä vedenjakajaa pitkin, kaartaa Muotkavuonon (Mozhovskij zaliv) ja Kalastajaniemen ja suorassa linjassa päättyy Jäämeren rannalle Supuskan (Zubova) kohdalla.

17 §:ssä mainitun komitean tulee määritellä erityiset ehdot, jotka takaavat: 1) Venäjän väestön, (jotka harjoittavat) joka harjottaa luovutetulla alueella kalastusta ja muita elinkeinoja, oikeudet; 2) Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan esteettömän oikeuden vapaaseen kauppa-kauttakulkuun Norjaan ja sieltä takaisin; ja 3) Venäjän ja Norjan välillä solmituista ja voimassa olevista sopimuksista johtuvat oikeudet.

Yllämainitun alueen luovutuksesta johtuvat maksut suoritetaan tämän sopimuksen 7 §:n perusteella.

16 §.

Sopijapuolet asettavat Venäjän ja Suomen asiain Selvittelykomitean alaisen komitean Venäjän ja Suomen rajan **muutosten** tarkkaa määrittelyä varten (ja kysymyksen ratkaisemiseksi Suomessa lähellä Pietaria sijaitsevan huvilaseudun ja nykyiseen Venäjän ja Suomen väliseen rajaan välittömästi rajoittuvan Suomenlahden ranta-alueen Inon linnaketta myöten, joka on välttämätön Pietarin meripuolustusta varten, luovuttamisesta Suomen Sosialistiseen Työväentasavallan taholta Venäjän Federatiiviselle Neuvostotasavallalle)

Kuitenkin Inon linnake...

.....

1) Tammik. 27 (14) p:nä 1918 Suomen työläiset julistivat Suomen senaatin kukistetuksi ja valtiovalta Suomessa siirtyi työväenluokan käsiin. Helmikuun puolivälissä 1918 Suomen vallankumoushallitus esitti neuvostohallitukselle solmittavaksi kauppasopimuksen, jonka luonnoksen laatiminen annettiin Venäjän ja Suomen asiain selvittelykomitealle, johon kuuluivat: A. L. Sheinman, V. M. Smirnov, A. V. Shottman, K. Shishko, (Neuvosto-Venäjän puolelta) ja E. Gylling, E. Valpas, O. Tokoi, K. Arjanne — Suomen puolelta. Komitean esittämä sopimusluonnos käsiteltiin helmik. 25 p:nä 1918 Kansankomisaarien neuvoston istunnossa, joka päätti siirtää tämän kysymyksen oikeuskollegion tarkastettavaksi yhdessä Venäjän ja Suomen asiain selvittelykomitean kanssa. Käsiteltäessä lisäystä, jonka komitean suomalainen osa oli esittänyt

sopimusluonnoksen 6 §:ään (lisäyksen tekstiä ei MELI:n arkiston aineistossa ole säilynyt) KKN hyväksyi päätöksen, jonka luonnoksen oli esittänyt Lenin (ks alempana). KKN käsitteli toistamiseen kysymyksen sopimuksen vahvistamisesta helmik. 27 p:nä 1918. Päätettiin siirtää sopimuksen luonnos sen uudestimuokkaamista varten selvittelykomitealle, minkä ohella KKN suositteli komitealle luonnoksen 13 §:n muovailtavaksi Leninin esittämän päätöksen hengessä. Ja lopuksi kolmannen kerran, helmik. 28 p:nä v. 1918, luonnos oli uudestaan KKN:n käsiteltävänä ja antoi KKN sen lopullisen toimitustyön erikoisen komitean tehtäväksi, johon kuuluivat: M. A. Reissner ja A. L. Sheinman. Tutustuttuaan luonnokseen ennakolta Lenin teki siihen joukon korjauksia, jotka KKN hyväksyi ja jotka tulivat huomioiduiksi sopimuksessa, jonka, KKN:n päätöksen mukaan helmik. 28 p:nä 1918 allekirjoitti KKN:n erikoisesti asettama komitea, johon kuuluivat: Lenin, Stalin, Proshjan ja Trotski.

Lenin teki korjaukset luonnokseen sen tekstin mukaan, jonka Venäjän ja Suomen asiain selvittelykomitea esitti KKN:lle. KKN:n vahvistama sopimus julkaistiin Yleisv. TpKK:n "Izvestijassa" n:o 45 maalisk. 10 p:nä 1918.

KKN:n PÄÄTÖKSEN LUONNOKSET [1])

a.

(25 helmik. 1918)

Kans(an) K(omisaar)ien Neuvosto päättää:

Tunnustaa periaatteessa oikeudenmukaiseksi suomalaisten t(ove)reiden toivomuksen suomalaisessa lisäyksessä sopimusluonnoksen 6 §:ään osoitetun aluealan luovuttamisesta Suomen Sos(ialistise)lle T(yöväe)n tasav(a)ll(al)le.

Antaa Selvittelykomitean tehtäväksi (seikkaperäisesti tutkia tämä kysymys ja) kehitellä menettelytavat tämän luovutuksen käytännölliseksi toteuttamiseksi.

b.

(27 helmik. 1918)

Ottaen huomioon, 1:ksi, että aivan Suomen vieressä on valtavan suuri kaupunki, jossa on tavattoman korkea prosenttimäärä porvarillista väestöä,

2:ksi, että Suomi tavallisesti lähettää Pietariin n(oin) 30 tuh(atta) suomalaista työläistä;

3:ksi, että Pietarin porvaristo tavallisesti lähettää Suomeen n(oin) 200 tuh(atta) porvaria;

4:ksi, että sentähden Suomen ja Venäjän kansalaisten muodollinen yhtäläinen oikeus (kysymyksessä valtiollisista oikeuksista ulkomailla) olisi todellisuudessa selvä etuoikeus venäläiselle porvaristolle;

K.K.N. suosittelee Venäjän ja Suomen asiain selvittelykomitealle luonnoksen 13 §:n korjattavaksi seuraavalla tavalla:

joko siten, että 13 §:ssä puhutaan ei kansalaisista, vaan vain työläisistä ja vierasta työtä riistämättömistä talonpojista;

tai siten, että lisätään 13 §:n entiseen (varaukseen) sanamuotoon varaus, että Venäjän kansalaiset, jotka tulevat Suomeen eivätkä voi todistaa kuulumistaan kahteen edellä nimitettyyn työtätekevien luokkaan, eivät nauti Suomessa valtiollisia oikeuksia.

.....

[1]) Leninin esittämä luonnos hyväksyttiin KKN:n istunnossa helmik. 25—27 p:nä v. 1918.

KKN:n DIREKTIIVI SUOMEN JA VENÄJÄN ASIAIN SELVITTELYKOMITEALLE

(27 helmik. 1918)

Kans(an) Kom(issaarien) Neuvosto antaa Komitealle seuraavan direktiivin:

On oikein ja välttämätöntä pyrkiä saamaan täydelliset valtiolliset oikeudet molempain tasavaltain kansalaisille, jotka asustavat toisessa tasavallassa.

Kommunistisen internationalen 15-vuotispäiväksi

Viisitoista vuotta Kommunistista internationalea

Kuluvan vuoden maaliskuun 4 p:nä tuli kuluneeksi 15 vuotta Kommunistisen internationalen perustamisesta. Tämän historiallisen tapauksen johdosta Kommunistisen internationalen agitatio-propagandaosasto laati selostajia varten teesit Kommunistisen internationalen historian ja sen nykyhetken tehtäväin valaisemiseksi. Seuraavassa julkaisemme kokonaisuudessaan nämä teesit, jotka tiivistetysti esittävät Kommunistisen internationalen koko historian, taistelujen ja kehityksen pääpiirteet ja antavat syvällisen arvion nykyisestä maailmantilanteesta ja Kommunistisen internationalen ja sen eri osastojen nykyisestä tilasta ja tehtävistä ja sellaisena muodostavat tärkeän historiallisen asiakirjan. Teesit on suomennettu Pravdassa n:o 59 (5945) 1/3 1934 julkaistun venäjänkielisen tekstin mukaan.

I. KOMMUNISTISEN INTERNATIONALEN HISTORIALLINEN PAIKKA

1. VIISITOISTA vuotta sitten, maaliskuun 4 päivänä v. 1919, perustettiin **Leninin** johdolla **Kommunistinen internationale** sen ensimäisessä kongressissa Punaisessa Moskovassa — Uusi Työväen Kansainvälinen Yhdistys. Kommunistisen internationalen viisitoistavuotistaival — on **maailman yhtenäisen kommunistisen puolueen** viisitoistavuotistaival.

Kommunistinen internationale — **maailman työväenluokan suurin saavutus,** joka on saavutettu koko sitä edeltäneen maailman työväenliikkeen kokemuksen pohjalla, — katsoo itsensä **"Kommunistien liiton" ja Ensimmäisen internationalen** historialliseksi perijäksi ja pitää taistelussaan ohjeenaan **vallankumouksellisen marxilaisuuden** periaatteita, marxilaisuuden, jota on edelleen kehitetty **leninismissä.**

"Ensimmäinen internationale laski aatteellisen perustan kansainväliselle proletaariselle taistelulle sosialismin puolesta. **Toinen** internationale valmisti parhaana aikanansa maaperää työväenliikkeen laajalle joukkoleviämiselle. **Kolmas** kommunistinen internationale, jatkaen I internationalen työtä ja omaksuen II internationalen työn hedelmät, on päättävästi hyljännyt II internationalen opportunismin, sen sosialishovinismin, sen porvarillisen sosialismin vääristelyn ja alkanut toteuttaa proletariaatin diktatuuria"[1]).

2. Sodanedellisessä II internationalessa vallinneen opportunismin vastavallankumouksellinen luonne, joka ei ollut läheskään kaikille selvä "rauhallisen kauden" oloissa, täysin silminnähtävästi paljasti itsensä **imperialistisen sodan** syttymisen hetkellä v. 1914, jolloin II internationalen johtajat **avoimesti siirtyivät porvariston puolelle. II internationalen romahdus oli opportunismin romahdus.** II internationalen johtajien häpeällinen petos saattoi aikaan mitä suurimpaa **desorganisoitumista** ja **hajaannusta** maailman työväenliikkeessä. Ainoan oikean vastauksen kaikkiin polttaviin kysymyksiin, jotka sota, sen aiheuttamat joukkojen kärsimykset ja II internationalen vararikko asettavat päiväjärjestykseen työväenluokan edessä, **antoivat vain bolshevikit Leninin johdolla.**

3. Bolshevikit olivat ainoa johdonmukaisesti marxilainen virtaus sosialistisessa liikkeessä. Bolshevikit paljastivat ei ainoastaan kaikki sosialismin opportunistiset virtaukset Venäjällä, mutta myöskin kansainvälisessä työväenliikkeessä — II internationalen oikeisto- ja keskustasiiven muodossa, ja vieläpä paljastivat Saksan vasemmistolaisten (Rosa Luxemburg) puolimenshevistiset virheet. Jo kauan ennen sodan alkua bolshevikit tekivät organisatoorisesti pesä-eron venäläisistä menshevikeistä.

Bolshevikit loivat v. 1903 maailman kaikkien sosialististen puolueiden ohjelmain joukossa ainutlaatuisen **ohjelman,** jossa julistivat perustehtäväkseen taistelun **proletariaatin diktatuurin puolesta,** ja tämän suuren historiallisen tehtävänsä alaiseksi alistivat kaikki taktilliset ja organisatooriset periaatteensa.

Lähtökohtanaan tämä historiallinen tehtävänsä bolshevikit, valmistautuessaan vuoden 1905 vallankumoukseen porvarillis-demokraattisena vallankumouksena, ottivat suunnan sen kasvamiseen sosialistiseksi vallankumoukseksi, taistelivat proletariaatin **hegemonian** puolesta vallankumousliikkees-

[1]) Kommunistisen internationalen ohjelma. Johdanto.

sä, taistelivat vallatakseen talonpoikaiston ja sorretut kansallisuudet proletariaatin **liittolaisiksi.** Lähtien siitä, että "taistelussa vallasta proletariaatilla ei ole muuta asetta kuin järjestyneisyytensä" **(Lenin)**, he loivat puolueen "proletariaatin luokkaorganisation korkeimpana muotona" **(Stalin)**, "uusityyppisenä" puolueena, vallankumouksen puolueena, vastapainoksi vanhatyyppisille II internationalen puolueille — reformien puolueille, jotka suuntautuivat yhteistoimintaan proletariaatin ja porvariston välillä.

Pienistä maanalaisista kerhoista, laajojen joukkojen johtamisen kautta vuoden 1905 vallankumouksessa, työväenluokan enemmistön valloittamisen kautta avoimessa taistelussa vallasta — vuoden 1917 vallankumouksessa bolshevikit kulkivat voittoisaan Lokakuuhun, Kommunistisen internationalen perustamiseen ja muodostivat mahtavaksi NKP(b):n, joka johtaa proletariaatin diktatuuria ja luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakennustyötä, muodostivat sen **Kommunistisen internationalen etujoukoksi, maailman historian valtavimmaksi tekijäksi.**

Leninille kuuluu ansio **Kommunistisen internationalen valmistelusta ja luomisesta.** Leniniläinen imperialismin kauden luonnehtiminen monopolistisen ja kuolevan kapitalismin kaudeksi, sen viimeiseksi ja korkeimmaksi asteeksi, hänen kehittämänsä läheisen proletaarisen vallankumouksen perspektiivi ja aikakauden perustehtävä — **taistelu proletariaatin diktatuurin puolesta,** hänen kärkevästi asettamansa kysymys täydellisen **eron** tekemisestä II internationalen opportunistien kanssa ja uuden internationalen luomisesta — muodostavat perusosaltaan sen platformun, minkä bolshevikit kehittivät Zimmervaldvasemmiston manifestissa ja jonka sittemmin **Kommunistisen internationalen I kongressi hyväksyi.**

4. Suuri Lokakuun vallankumous, joka pani alulle maailman proletaarisen vallankumouksen, on ratkaiseva hetki Kommunistisen internationalen syntymisessä.

Lokakuun vallankumous käytti hyväkseen ja laajensi Pariisin kommuunin, vuoden 1905 vallankumouksen ja vuoden 1917 helmikuun vallankumouksen kokemuksia, alkoi toteuttaa käytännössä **Marxin tunnuslausetta proletariaatin diktatuurista** ja loi **uuden neuvostotyyppisen** valtion.

Asetus maiden luovuttamisesta talonpoikaistolle ja Neuvostojen II edustajakokouksen vetoomus kaikille kansoille ja hallituksille esityksellä sodan viipymättömästä lopettamisesta tekivät valtavan vaikutuksen kaikilla rintamilla ja imperialistisen sodan selkäpuolella sekä päästivät valloilleen laajojen työtätekevien joukkojen vallankumouksellisen aktiivisuuden kaikkialla maailmassa.

Kysymys suhteesta Lokakuun vallankumoukseen, suhteesta **neuvostoihin** muodostui vuonna 1917 myrskyisän vallankumouksellisen nousun kauteen astuneen kansainvälisen työväenliikkeen **peruskysymykseksi.**

II internationale asettui huomattavimpien johtajiensa (Kautsky, Otto Bauer, Vanderweld, Mac Donald) persoonassa Lokakuun vallankumouksen ensimmäisistä päivistä alkaen sen kiukkuisimmaksi viholliseksi. Asettaen leniniläiselle proletariaatin diktatuurin tunnukselle vastapainoksi tunnuksen "puhtaasta" (t.s. sellaisesta, jota ei ole koskaan ollut) demokratiasta, eli "demokratiasta yleensä", levitellen petoksellista käsitystä tämän demokratian "luokkain yläpuolisesta luonteesta" II internationale täydellisesti poikkeaa pois marxilaisesta opista valtion luokkaluonteesta. Leninin taistelu Kautskyä ja koko II internationalea vastaan valtiota ja proletariaatin diktatuuria koskevan Marxin opin puhtauden puolesta on **ideologista valmistelua Kommunistisen internationalen luomiseksi.**

II internationalen johtajien vastavallankumouksellisesta asenteesta huolimatta laajat **työtätekevät joukot** kaikkialla mahtavilla lakoilla, mielenosoituksilla, nälkämellakoilla, kapinoimisella sotajoukoissa ja laivastoissa, sissiesiintymisillä, kapinoilla, neuvostojen järjestämisellä ja vallan **anastamisella** erillisillä alueilla esiintyivät **Lokakuun liittolaisina,** sotaa ja siihen syyllisiä — imperialisteja — vastaan. **Kapinallisten lippuna oli kaikkialla Lokakuun vallankumouksen ja neuvostovallan lippu. Vaistovaraisesti syntyi neuvostoja Puolassa, Saksassa, Unkarissa, Suomessa, Norjassa, Bulgariassa, Italiassa, Itävallassa, Kanadassa, Latviassa ja Slovakiassa.**

Nämä valtavat luokkataistelut imperialismin maissa sekä siirto- ja puolsiirtomaissa noussut kansallisen vapausliikkeen aalto olivat ilmaisuna kapitalistisen järjestelmän kriisin yleismaailmallisesta luonteesta ja Lokakuun vallankumouksen kansainvälisestä merkityksestä maailman proletaarisen vallankumouksen ensimmäisenä etappina.

5. Näiden taistelujen tulessa syntyivät sarjassa maita kommunistiset puolueet (Itävalta, Saksa, Unkari, Suomi, Hollanti, Latvia, Liettua, Viro, Puola, Bulgaria).

Tammikuun 24 päivänä v. 1919 kahdeksan kommunistista puoluetta ja järjestöä VKP(b):n johdolla kääntyivät kaikkien "Neuvostovallan muodossa ilmenevän proletaarisen diktatuurin kannalla" olevien vallankumouksellisten proletaaristen järjestöjen puoleen, esittäen uuden internationalen platformun ja kehoittaen niitä osallistumaan kansainväliseen edustajakokoukseen, jonka tulee "ottaa Kommunistisen internationalen ensimmäisen edustajakokouksen nimi."

Maaliskuun 2 päivänä v. 1919 Moskovassa kokoontunut kommunistien kansainvälinen konferenssi **maaliskuun 4 päivänä julisti itsensä III Kommunistisen Internationalen ensimmäiseksi kongressiksi.**

Neuvostovallan voitto Venäjällä ja käynnissä ollut proletariaatin taistelu vallasta sarjassa Euroopan maita antoivat Leninille mahdollisuuden muutaman päivän perästä I kongressin jälkeen lausua, että "Kommunistisen internationalen perustaminen on kestävä teko".

I kongressin historiallinen ansio on siinä, että se pani alun vallankumouksellisen proletariaatin yhtenäisen maailmanpuolueen olemassaololle ja että se määritteli sen perustehtäväksi — taistelun proletariaatin diktatuurin puolesta neuvostojen muodossa kaikkialla maailmassa.

"III Kommunistisen internationalen yleismaailmallis-historiallinen merkitys on siinä, että se alkoi toteuttaa käytännössä Marxin mitä suurinta tunnusta, joka tekee yhteenvedon sosialismin ja työväenliikkeen vuosisataisesta kehityksestä, tunnusta, joka ilmenee käsitteenä: proletariaatin diktatuuri" (Lenin)[1])

Leninin teeseissä "Porvarillisesta demokratiasta ja proletariaatin diktatuurista", jotka hyväksyttiin I kongressissa ja useissa muissa II kongressin ohjelma-asiakirjoissa, sekä sittemmin **ohjelmassaan,** joka hyväksyttiin VI kongressissa v. 1928, Kommunistinen internationale perustelee historiallisen päätehtävänsä — **proletariaatin diktatuurin pystyttämisen.**

Kommunistinen internationale julistaa avoimesti, että proletariaatti voi pystyttää diktatuurinsa vain **väkivaltaista** tietä. "...porvariston väkivalta voidaan murtaa ainoastaan proletariaatin julmalla väkivallalla"[2]).

6. Kohottaen luokkataistelun **korkeammalle asteelle** Lokakuun vallankumous **avasi uuden sivun maailman historiassa.** Kommunistinen internationale johtaa luokkataistelua **proletaarisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin kaudella, kahden maailman välisen taistelun kaudella,** jolloin proletariaatti on **jo noussut valtaan ja rakentaa sosialismia** yhdellä kuudennella osalla maapalloa ja jolloin se taistelussaan vallasta koko muussa maailmassa nojautuu NKP(b):n — **ensimmäisen proletaarisen valtion johtajan** — valtavaan voimaan.

Kommunistinen internationale käy leppymätöntä taistelua toista internationalea vastaan pääsyyllisenä hajaannukseen työväenliikkeessä, proletaarisen vallankumouksen päävihollisena työväenluokan riveissä.

Kommunistinen internationale järjestäen ja tiivistäen kaikkien maiden vallankumoukselliset työläiset heidän taistelussaan neuvostovallan puolesta, on **ainoa voima,** joka kykenee **poistamaan työväenluokan hajaannuksen ja toteuttamaan sen rivien todellisen yhtenäisyyden.**

Kommunistinen internationale, johtaen kansainvälisen proletariaatin taistelua porvariston herruutta vastaan, imperialismin siirtomaissa ja puolsiirtomaissa orjuuttamien kansojen täydellisen vapauttamisen puolesta, **neuvostovallan puolesta** jokaisessa maassa, sosialismin täydellisen voiton puolesta Neuvostoliitossa, on **ensimmäinen todella yleismaailmallinen internationale.**

II. KOMMUNISTINEN INTERNATIONALE MAAILMAN PROLETAARISEN VALLANKUMOUKSEN ENSIMMÄISENÄ KAUTENA

7. 15 vuotta **Kommunistista internationalea — 15 vuotta epätasaista, mutta jatkuvaa maailman proletaarisen vallankumouksen kehitystä.**

Lokakuun vallankumouksen suurten opetusten rinnalla ovat Saksassa v. 1918 tapahtuneen **marraskuun vallankumouksen** yhteenvedot kaikkein merkittävimpänä **opetuksena** kansainväliselle proletariaatille kuluneen viistoistavuotiskauden aikana.

Marraskuun vallankumous, ollen aivan alusta alkaen luonteeltaan ja toimivilta voimilta **proletaarinen vallankumous,** oli valtavan yleismaailmallisen suuren merkityksen omaava tekijä. Neuvosto-Venäjässä oli Saksan proletariaatilla mahtava liittolainen, jonka kanssa yhdessä voitokas proletaarinen vallankumous Saksassa olisi kyennyt ei ainoastaan lyömään takaisin vastavallankumouksellisen intervention Ententen taholta ja täydelleen toteuttamaan Saksan työtätekevien joukkojen yhteiskunnallisen ja kansallisen vapauttamisen, vaan myöskin tekemään taatuksi Neuvostojen voiton Keski-Euroopan maissa.

"Historia... kulki niin omalaatuisesti, että se **synnytti** v. 1918 kaksi erillistä sosialismin puolikasta... Saksa ja Venäjä sisällyttivät itsessään v. 1918 kaikkein havainnollisimmin toiselta puolen sosialismin taloudellisten, tuotannollisten, yhteiskunnallis-taloudellisten ja toiselta puolen poliittisten ehtojen aineellisen toteuttamisen." (Lenin, Kootut teokset, XXII nide, siv. 517).

Tunnuslauseella **"kaikki valta neuvostoille"** bolshevikit Leninin johdolla voittivat puolelleen työväenluokan enemmistön, sen monimiljoonaiset liittolaisten reservit talonpoikaiston ja tsarismin orjuuttamien kan-

1) Lenin, XXIV osa, s. 248

2) Komm. internationalen ohjelma, IV osa, 1 §.

sallisuuksien muodossa, muodostivat punaisen kaartin, järjestivät aseellisen kapinan ja vallanoton vallankumouksellista tietä. Bolshevikkien johdolla Venäjän proletariaatti lokakuussa v. 1917 murskasi porvariston valtiokoneiston, pakkoluovutti pakkoluovuttajat, alkoi toteuttaa neuvostojen muodossa proletariaatin diktatuuria ja lujittaa veljesliitto kaikkien maiden proletariaatin kanssa. Marraskuun vallankumouksen päättyminen ottaen huomioon että vasta vallankumouksen alussa "Spartak"-liitosta muodostunut kommunistinen puolue oli vielä äärimmäisen heikko, **riippui Saksan sosialidemokratiasta.**

Tultuaan työläisten kapinan ansiosta valtaan **Saksan sosialidemokraattinen puolue petti proletaarisen vallankumouksen.** Luovuttaen vallankumouksellisia työläisiä julmistuneelle upseeristolle, riisuen aseista vallankumouksellisia sotilaita, kooten Berliiniin vastavallankumouksellisia joukko-osastoja, kieltäen punaisen kaartin, solmiten salaisia ja julkisia sopimuksia yrittäjäin ja yleisesikunnan kanssa sosialidemokraatit Ebertit ja Scheidemanit antoivat "riippumattomille" Kautskyille ja Haase'ille tehtäväksi rauhoittaa työläisiä kaunistelemalla heidän edessään demokratian puolustamisen lipulla omia rikoksiaan. "Sosialismiin johtavan demokraattisen tien" merkillä **Saksan sosialidemokratia hajoitti ja riisui aseista työväenluokan,** hävitti työläisten ja sotilaiden edustajain neuvostot, luovutti kaiken vallan porvarilliselle "kansalliskokoukselle", usutti saksalaisia työläisiä Lokakuun vallankumousta vastaan, taisteli Versaillesin rauhansopimuksen täyttämisen puolesta. **Koko politiikallaan se rakensi varmaa tietä fasismille. Saksan sosialidemokratian tietä lähtivät kulkemaan kaikki II internationalen puolueet.**

8. Lokakuun tie, proletariaatin diktatuurin tie on vienyt SNTL:n sosialismiin. Porvarillisen demokratian tie vei Saksan fasismiin.

Kansainvälisen proletariaatin aktiivisella avustuksella neuvostomaan työväenluokka, bolshevikkien puolueen johdolla, löi takaisin imperialismin ja sisäisen vastavallankumouksen yhdistettyjen voimien hyökkäyksen ja, jälleenrakennettuaan sodan hävittämän maan talouden, laajasti kehitti voitokasta sosialistista hyökkäystä. Leninin suunnitelma sosialismin rakentamisesta SNTL:ssa tuli ensimmäisen viisivuotissuunnitelman — sosialismin taloudellisen perustan valmiiksi rakentamisen viisivuotissuunnitelman, pohjaksi. Huolimatta kaikkien porvarillisten talousmiesten ja II internationalen johtajien ennustuksista, jotka profetoivat tämän viisivuotissuunnitelman epäonnistumista, huolimatta maailman porvariston, maan sisäisen luokkavihollisen ja myös sen työväenluokan riveissä sekä puolueessa trotskilaisten ja oikeistouklonistien persoonassa esiintyvän agentuurin hurjasta vastustuksesta SNTL:n proletariaatti **Stalinin** johdolla täytti **ensimmäisen viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa kolmessa kuukaudessa.** Sen saavutusten pohjalla on kehitetty ja menestyksellisesti täytetään **toisen viisivuotissuunnitelman — luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen viisivuotissuunnitelman** suurten töiden ohjelmaa.

Näiden voittojen tuloksena on SNTL:n proletariaatti ainaiseksi vapautunut **työttömyyden ikeestä,** hävittänyt maaseudun köyhäläisyyden, kohottanut laajojen työtätekevien joukkojen yleistä hyvinvointia, saavuttanut suunnattomia voittoja kulttuurivallankumouksen rintamalla ja luonut edellytykset joukkojen aineellisen ja kulttuurisen tason jatkuvalle yhtämittaiselle kohoamiselle. Viimeisen kapitalistisen luokan — kulakiston — hävittämisellä ja kollektiivitalousjärjestelmän voitolla on ratkaistu proletaarisen vallankumouksen **kaikkein vaikein tehtävä — maaseudun sosialistinen uudestimuodostaminen.**

Näyttämällä koko maailmalle, miten suurenmoisiin tekoihin kykenee proletariaatti, joka on ottanut käsiinsä vallan, näyttämällä sosialismin koko etevämmyyden kapitalismin rinnalla, neuvostovalta on muodostunut majakaksi kaikkien maiden työtätekeville ja orjuutetuille.

Sosialidemokratia, voimistuttaen työväenliikkeen hajaannusta, särkien työläisten yhteisrintaman pääoman ja fasismin hyökkäystä vastaan, tukien Weimarin tasavallan muodossa porvariston taantumuksellista diktatuuria, hyväksyen kaikkien työväenluokan saavutusten asteettaisen hävittämisen ja tehden taantumukselle myönnytyksen toisensa jälkeen, johti Saksan **Hitlerin fasistidiktatuuriin.** Taloudellinen katastrofi, monimiljoonainen työttömyys, työläisten ryöstäminen, uusi kapitalistinen orjuus "työvelvollisuuden" lipun varjolla, verinen terrori, keskiaikaisuus, etumaisen ja kulttuurisen Saksan muuttaminen maailman taantumuksen ja sodan suunnattomaksi ahjoksi, — **sellaiset ovat Saksan sosialidemokratian ja II internationalen saavutukset.**

9. Aikana, joka on kulunut marraskuun vallankumouksesta, on porvarillinen demokratia **ei ainoastaan** Saksassa, vaan muissakin kapitalismin maissa räikeästi näyttäytynyt **porvariston diktatuurin peitetyksi muodoksi.**

Kapitalistisen järjestelmän yleisen kriisin oloissa hallitsevat luokat "demokratian" maissa (Amerikan Yhdysvallat, Ranska, Englanti) kuin myöskin fasismin maissa (Italia, Puola, Unkari, Saksa, Japani) pal-

jastavat nyt enemmän kuin koskaan riistäjä- ja orjanomistajaluonteensa. "Kapitalististen maiden vallassaolevat luokat huolellisesti hävittävät tai tekevät tyhjiksi parlamentarismin ja porvarillisen demokratian viimeiset jätteet, joita työväenluokka voisi käyttää hyväkseen taistelussa sortajiaan vastaan, ajavat maan alle kommunistiset puolueet ja siirtyvät avoimesti terroristisiin metoodeihin diktatuurinsa säilyttämiseksi" **(Stalin)**.[1])

Koko maailman sodanjälkeinen kehitys on osoittanut, että **vain neuvostovalta on — "proletaarinen demokratia, työtätekevien joukkojen demokratia, demokratia riistäjiä vastaan"** (Kommunistisen internationalen ohjelma).

10. Lokakuun vallankumous muodostui Länsi-Euroopan maiden vallankumouksellisen kriisin lähtökohdaksi. **Marraskuun vallankumouksen häviö vaikeutti ensimmäisen kauden useiden mitä suurinten vallankumouksellisten taistelujen menestymistä ei ainostaan Saksassa (tammikuun päivä v. 1919, maaliskuun kapina v. 1921), vaan myöskin muissa Keski-Euroopan maissa.**

Proletaarisen vallankumouksen mahtava aalto johti maaliskuun 21 pnä v. 1919 **Unkarin neuvostotasavallan** muodostamiseen. Unkarissa neuvostot kommunistien johdolla riisuivat aseista santarmit ja poliisit, perustivat punaisen armeijan, kansallistuttivat pankit, suuret tuotantolaitokset ja talot, sekä suorittivat joukon toimenpiteitä, jotka olivat suunnatut työväenluokan olojen perinpohjaiseen parantamiseen. Unkarin neuvostotasavallan sankarillinen taistelu Ententen sotavoimia vastaan ohjasi toisaalle huomattavasti interventtien voimia Neuvosto-Venäjästä. Unkarin neuvostotasavalta, joka oli olemassa noin neljä ja puoli kuukautta, **joutui Unkarin sosialidemokratian petoksen uhriksi ja hukutettiin veriin kansainvälisen vastavallankumouksen voimilla. Neuvostojen vallan tilalle ei tullut "demokratia", vaan fasismi.**

Unkarin kommunistien virheet, jotka ilmenivät itsenäisen kommunistisen puolueen likvidoimisessa ja yhtymisessä sosialidemokraatteihin sekä kieltäytymisessä maanjaosta, ovat vakavana varoituksena kaikille kommunistisille puolueille. "Ainoakaan kommunisti ei saa unohtaa Unkarin neuvostovallan opetuksia"[2])

Huhtikuun 15 päivänä v. 1919 muodostunut **Baijerin neuvostotasavalta** kommunistien johdolla riisui aseista porvariston, aseisti proletariaatin ja julisti teollisuuden sekä pankit kansallistutetuiksi. Mutta senkin tukahduttivat valkokaartilaiset **Saksan sosialidemokratian** aktiivisella avustuksella, sen oltua voimassa kaikkiaan vain 18 päivää.

Taistelut Baijerissa sekä Unkarissa osoittivat poikkeuksellisen selvästi sosialidemokraattisten puolueitten täydellisen siirtymisen porvariston leiriin ja kommunistisen johdon ratkaisevan roolin proletariaatin voittoa varten.

11. Kommunistisen internationalen II yleismaailmallisen kongressin (heinäk. 19 pnä — elok. 7 pnä v. 1920), **joka oli mahtavana osoituksena Lokakuun vallankumouksen ja yleismaailmallisen bolshevismin loistavista menestyksistä,** poikkeuksellinen rooli on siinä, että se **taistelussa kahdella rintamalla** käsitteli kommunistisen **strategian, taktiikan ja organisation** tärkeimmät probleemat.

Lenin näki tänä ajankohtana päävaaran, "suuren, välittömän vaaran" nuorelle kommunistiselle liikkeelle **keskustalaisuudessa.** Paljastaen säälimättä keskustalaiset (Dittman ja Crispin, Frossar y.m.), jotka joukkojen painostuksesta olivat saapuneet II kongressiin neuvottelemaan Kommunistisen internationalen kanssa, **Lenin** saavuttaa sen, että **keskustalaisia ei ollenkaan päästetä Kommunistisen internationalen riveihin.** Keskustalaisuutta, päävaaraa vastaan ovat suunnatut II kongressin teesit "Kommunistisen internationalen II kongressin päätehtävästä" ja "Kommunistiseen internationaleen liittymisen 21 ehtoa".

II kongressi torjuu myöskin puolanarkististen ainesten muodossa esiintyvän "**vasemmistolaisuuden lastentaudin kommunismissa**", jotka ainekset esittivät vaatimuksen porvarillisen parlamentin sekä muiden porvarillisen demokratian elinten boikotista ja eroamisesta reformistisista ammattiliitoista.

Kommunistisen internationalen osastojen koko seuraava taistelu joukoista osoitti Leninin keskustalaisia (oikeistolaisia) ja lahkolaisia ("vasemmistolaisia") viettymyksiä vastaan käymän taistelun äärettömän **historiallisen tärkeyden.** Erikoisen tärkeyden sai Kommunistisen internationalen taistelu oikeasta linjasta **ammattiliittotyössä.** Vaikkakin Kommunistinen internationale onnistui voittamaan sosialidemokraattiset ja anarkosyndikalistiset jätteet ammattiliittokysymyksessä (käsitys ammattiliitoista apoliittisina järjestöinä, jotka käyvät yksinomaan taloudellista taistelua sekä vaatimus niiden "riippumattomuudesta" proletaarisesta puolueesta) ja sai kaikki osastot tunnustamaan reformistisissa ammattiliitoissa tehtävän työn välttämättömyyden, niin tämän työn aliarvioiminen on **vielä**

---

[1]) Stalin, Toimintaselostus NKP(b):n KK:n työstä puolueen XVII edustajakokoukselle, I osa 2 §.

[2]) II kongressi. Pikakirjoituspöytäkirja, s. 561.

nytkin mitä voimakkaimpana jarruna kommunististen puolueiden taistelussa työväenluokan enemmistön puolesta.

Taistelussa sosialidemokraattista "parlamenttirajoittuneisuutta" vastaan toiselta puolen, ja "vasemmistolaisten" (Bordigan, Vainkopp'in y.m.) "periaatteellista antiparlamentarismia" vastaan toiselta puolen, Kommunistinen internationale on II kongressin päätösten perustalla saavuttanut menestystä porvarillisen parlamentin **vallankumouksellisessa** käyttämisessä (loistavana esimerkkinä siitä on **Klara Zetkinin** esiintyminen fasisoidussa Saksan parlamentissa).

12. II kongressin päätökset **kansallisuus- ja siirtomaakysymyksessä** valaisevat **orjuutetuille kansoille** tien niiden vallankumoukselliselle taistelulle kansallisen ja yhteiskunnallisen vapautumisensa puolesta ja osoittavat proletariaatin **johtavan osuuden** tässä taistelussa.

Nämä päätökset, osoittaen tien satojen imperialismin orjuuttamien kansallisuuksien kansallisen vapaustaistelun yhdistämiseen "etumaisten" kapitalististen maiden proletariaatin vallankumoukselliseen taisteluun, vetävät proletaarisen vallankumouksen puolelle sen monimiljoonaiset reservit proletariaatin liittolaisen ominaisuudessa.

Taistelussa menshevismiä ja itävaltalaismarxismia, Bundin natsionalismia, Rosa Luxemburgin ja muiden "vasemmistolaisten" kansallisuuskysymyksessä esittämää nihilismiä vastaan **Lenin** ja **Stalin** kohottivat marxilaisen kansallisuuspolitiikan korkeammalle asteelle ja muokkasivat vallankumouksellisen proletariaatin teorian, strategian ja taktiikan **kansallisuus- ja siirtomaakysymyksessä** imperialismin kauteen sovellettuina.

Lokakuu, vapauttaen neuvostojen maassa satoja kansallisuuksia aiheutti kansallisvallankumouksellisten liikkeiden, kapinoiden ja kansallisten vapaussotien mahtavan vyöryn, joka käsitti arabialaisen Idän, Kiinan, Indian, Indo-Kiinan, Turkin, Persian, Afganistanin, Korean.

V.v. 1914—18 imperialistinen sota, joka johti useiden kansallisuuksien pilkkomiseen ja jakamiseen eri valtioiden kesken (miljoonien ukrainalaisten jakaminen Puolan, Tshekko-Slovakian ja Rumanin kesken, unkarilaisten huomattavan osan jakaminen Tshekko-Slovakian, Jugoslavian ja Rumanian kesken, makedonialaisten — Jugoslavian, Kreikan ja Bulgarian kesken j.n.e.), sai aikaan kansallisvallankumouksellisen liikkeen rajun nousun Euroopassa. Versaillesin "rauha" johti kansallisuuskysymyksen tavattomaan kärjistymiseen Saksassa.

Esiintyen päättävästi "kansallisen liikkeen sisäisen voiman aliarviointia, kansallisen liikkeen syvän kansanliikeluonteen, sen syvän vallankumouksellisen luonteen ymmärtämättömyyttä" (**Stalin**)[1]) vastaan Kommunistinen internationale samanaikaisesti käy taistelua sekä orjuuttavan kansan kommunisteilla olevia shovinistisia jätteitä että myöskin kansallis-reformismiin suuntautuvia kallistumia vastaan. Esittäen kansallisen vapaustaistelun tunnuslauseena **kansojen oikeuden itsemääräämiseen aina eroamiseen saakka ja siirtomaiden täydellisen riippumattomuuden Kommunistinen internationale** julistaa kansallisuuspolitiikkanse perustaksi **orjuutettujen ja hallitsevien kansojen työtätekevien yhteisen vallankumouksellisen luokkataistelun. Kommunistisen internationalen leniniläinen kansallisuuspolitiikka on korvaamaton ase fasismia vastaan käytävässä taistelussa.**

13. II kongressin päätökset **talonpoikaiskysymyksessä** aseistavat proletariaatin mitä laajimpien **talonpoikaisjoukkojen hegemonina.**

"II internationalen puolueiden välinpitämättömän, jopa suorastaan kielteisen suhtautumisen talonpoikaiskysymykseen selittää... ennenkaikkea se, että nuo puolueet eivät usko proletariaatin diktatuuriin, pelkäävät vallankumousta, eivätkä ajattelekaan johtaa proletariaattia valtaan." (**Stalin**)[2])

II kongressin päätökset yleistävät bolshevistisen agraaripolitiikan, työväenluokan ja talonpoikaiston liiton politiikan kokemukset, liiton, joka perustuu luokkataistelun arviointiin maaseudulla ja joka on tarkistettu kolmessa vallankumouksessa, sekä myöskin Unkarin, Puolan ja Latvian kommunististen puolueiden v.v. 1918—1920 vallankumouksellisissa taisteluissa tehtyjen virheiden opetukset. Nämä päätökset sisältyvät kokonaisuudessaan Kommunistisen internationalen ohjelmaan ja edelleen niitä täydennettiin maatalouden kollektivisoinnin kokemuksilla SNTL:ssa, kulakiston luokkana likvidoinnissa ja talonpoikaisjoukkojen sosialistiseen rakennustyöhön vetämisessä saaduilla kokemuksilla.

15 vuoden aikana on Kommunistinen internationale kasvavalla menestyksellä voittanut trotskilaiset oikeisto- ja "vasemmisto"-opportunistiset kallistumat ja virheet talonpoikaiskysymyksissä (maaseudun vallankumouksellisten mahdollisuuksien trotskilainen aliarviointi, maaseudun luokkakerrostumisen hämääminen sekä kulakkiteorioiden ja kulakkiluontoisten tunnuslauseiden välillinen tahi välitön tukeminen).

14. Kommunistisen internationalen II kongressi muodostui kommunismin jatkuvan kasvun mahtavaksi vipusimeksi.

"Riippumattoman sosialidemokraattisen

---

1) Stalin, Leninismin kysymyksiä, s. 136

2) Stalin, Leninismin kysymyksiä, s. 47

työväenpuolueen" edustajakokous Saksassa (Hallen kaupungissa, lokakuussa v. 1920) ja Ranskan sosialistisen puolueen edustajakokous (Loiren kaupungissa joulukuussa v. 1920), jotka päättyivät näiden edustajakokousten enemmistön siirtymiseen Kommunistisen internationalen puolelle, merkitsivät **II internationalen ääretöntä tappiota.**

Syyskuussa v. 1920 kohosi laaja joukkoliike **Italiassa** vallankumouksellisen luokkataistelun korkealle asteelle, ilmeten **tehtaiden valtaamisena työläisten taholta, latifundien (suurten yksityistilojen) valtaamisena talonpoikaiston taholta ja punaisen kaartin muodostamisena.** Tämän liikkeen joka käsitti yli puoli miljoonaa työläistä ja talonpoikaa, pettivät Italian sosialistisen puolueen johto ja reformististen ammattiliittojen johtajat.

Myöskin Italiassa sosialidemokratian turvaama porvariston voitto päättyi **ei "demokratian" lujittumiseen, vaan fasismin voittoon. Itsenäisen kommunistisen puolueen puuttuminen** oli eräänä proletariaatin häviön perussyynä. Vasta tammikuussa v. 1921 **Livornon** edustajakokouksessa tapahtuneen sosialistisesta puolueesta eroamisen jälkeen muodostui itsenäinen **Italian kommunistinen puolue.**

Maaliskuun kapina v. 1921 Saksassa, joka tapahtui jo alkaneen pääoman hyökkäyksen oloissa, hukutettiin Saksan proletariaatin vereen, Saksan sosialidemokratian käsillä. Kommunistinen internationale **Leninin** johdolla päättävästi torjui renegaatti Levyn ja hänen heimolaisensa, jotka yrittivät parjata sankarillista maaliskuun kapinaa, ja samanaikaisesti osoitti "vasemmistolaiset" virheet niiden kommunistien taholta, jotka kapinan epäonnistumisen jälkeen yrittivät verhota omat erehdyksensä erikoisella "hyökkäyksen teorialla." III kongressi, tunnustaen maaliskuun esiintymisen **askeleeksi eteenpäin, kärjisti sen opetuksien perusteella kaikin voimin taistelua joukkojen puolesta.**

15. III kongressissa (kesäk. 22 p:nä — heinäk. 12 p:nä v. 1921) Kommunistinen internationale totesi, että "sodanjälkeisen vallankumouksellisen liikehtimisen ensimmäinen kausi... on jo huomattavassa määrässä päättynyt."[1]).

Alkanut pääoman hyökkäys uhkasi aatteellisella ja organisatoorisella heikkenemisellä nuoria, vielä vahvistumattomia kommunistisia puolueita, jotka eivät olleet ennättäneet lujittaa yhteyttään laajoihin joukkoihin.

"Suuressa enemmistössä maita eivät meidän puolueemme ole vielä läheskään, läheskään sellaisia kuin oikeiden kommunististen puolueiden tulisi olla, todella vallankumouksellisen ja ainoan vallankumouksellisen luokan todellisia etujoukkoja, joissa kaikki puolueen jäsenet osallistuvat taisteluun, liikehtimiseen, joukkojen jokapäiväiseen elämään." (**Lenin**) [2]).

Uusissa oloissa III kongressi, varoittaen kommunistisia puolueita lahkolaisuudesta ja toiselta puolen torjuen pessimistiset tappiomielialat, siirtää maailman kommunistiselle liikkeelle **uuden hyökkäyksen valmistelun nimessä suoritetun rivien uudestijärjestämisen** bolshevistisen kokemuksen. III kongressin päätunnuslauseen "Joukkoihin" tärkein historiallinen merkitys on siinä, että tämä tunnuslause oli **Kommunistisen internationalen kaikkien osastojen taisteluohjelmana vallankumouksien ja sotien toiseen vuoroon valmistautumisen koko historiallisella aikakaudella.**

Neuvostovallan lujittuminen ja pääoman jatkuva hyökkäys työväenluokkaa vastaan, fasismin voitto Italiassa — tällainen oli se maailman tilanne, jossa **Kommunistisen internationalen IV kongressi** (marrask. 5 p. — jouluk. 5 p. v. 1922), viimeinen kongressi, johon osallistui **Lenin, muokkasi joukkojen työväenluokan enemmistön valtaamisen puolesta käytävän taistelun** merkeissä **yhteisrintaman taktiikan,** (joka jo sitä ennen oli periaatteessa hyväksytty joulukuun teeseissä v. 1921 ja KI:n Tpk:n ensimmäisen ja toisen täysi-istunnon päätöksissä v. 1922). IV kongressi taistelee kommunististen puolueiden enemmistön taholta ilmenevää tämän taktiikan aliarviointia vastaan sekä sen oikeistolaisia ja "vasemmistolaisia" vääristelyjä vastaan: eräissä tapauksissa yhteisrintamataktiikka tulkitaan opportunistisesti kommunistisen puolueen ja sosialidemokratian toisiinsa lähentämisen ja yhdistämisen tehtäväksi (Saksa, Tshekko-Slovakia, Ranska), toisissa tapauksissa tätä taktiikkaa vääristellään vasemmalta lahkolaisainesten taholta, jotka eivät kykene lähestymään **sosialidemokraattisten työläisten** parhainta ainesta (Italia).

Yhteisrintamataktiikka, jonka perustehtäväksi Kommunistinen internationale asettaa **kaikkien työläisten yhtenäisyyden heidän taistelussaan** kapitalismia vastaan, heidän **taistelutoimenpiteittensä** yhtenäisyyden, on **leppymättömän taistelun** taktiikkaa tämän taistelun pääjarrua, **sosialidemokratiaa** vastaan. Tätä taktiikkaa käyttäen säilyttävät kommunistit itsellään rajattoman oikeuden paljastaa sosialidemokratia yhteisten esiintymisienkin aikana ja toteuttavat sitä ennen kaikkea yhteisrintaman taktiikkana **alhaalta.**

16. V. 1923 taistelut jättivät erittäin arvokkaan kokemuksen Kommunistisen internationalen kaikille osastoille.

[1]) Komm. internationalen III kongressi, Teesit ja päätöslauselmat.

[2]) Lenin, XXVI, s. 493.

Aikana, jolloin Ranskan imperialismi valtasi Ruhrin alueen, josta seurasi taloudellisen kriisin katastrofinen kehitys Saksassa, mitä kärjistyneimmät luokkataistelut (mahtavat lakot ja poliittiset joukkomielenosoitukset, erikoisesti Ylä-Schlesiassa ja Ruhrin alueella) hallituksien hajaantumisien ja porvarillisten puolueiden leirissä vallinneen sekaannuksen rinnalla puhuivat selvästi, että "kysymys kommunistien vallanotosta asettuu päiväjärjestykseen." **(Stalin)**[1]) Kommunistien ja "vasemmisto"-sosialidemokraattien välillä tehdyn sopimuksen perusteella muodostettiin, ei kapinan kautta, vaan parlamenttikombinatioiden avulla, "työväen hallitukset" Saksissa ja Thüringenissä. Joukko brandlerilaisten mitä törkeimpiä oikeisto-opportunistisia virheitä **(yhteisrintamataktiikan opportunistinen vääristely;** blokki "vasemmisto"-sosialidemokratian kanssa Saksissa ja Thüringenissä, alotteen luovuttaminen sille ja tosiasiallinen antautuminen sen edessä) teki sosialidemokratialle helpommaksi kapitalismin pelastamisen politiikan toteuttamisen. **Sosialidemokratian petturuus Saksissa ratkaisi liikkeen kohtalon porvariston hyväksi. Sankarillinen Hampurin kapina** ei saanut tukea brandlerilaisten taholta. Brandlerilaisten vallankumouksellisen perspektiivin aliarviointi ja antautumisen käytäntö heijastui **puhtaasti keskustalaisluontoisissa** teorioissa ("työväen hallituksen saavuttaminen parlamenttitietä", "kaikkien työväenpuolueiden blokki", yhteisrintaman tulkitseminen "rauhallisena diktatuuriin siirtymisen" taktiikkana ja "poliittisena kokoomuksena sosialidemokratian kanssa", Tallheymerin teoria porvariston diktatuurin ja proletariaatin diktatuurin välisen välillistyyppisen vallan mahdollisuudesta).

Bulgariassa Stambolin talonpoikaishallituksen kukistamisen ja Zankovin fasistisen vallankaappauksen hetkellä (v 1923) työläisten ja talonpoikien joukkoesiintymisien mahtavaa aaltoa ei johtanut Bulgarian kommunistinen puolue, joka ei virheellisen oikeisto-opportunistisen "neutraliteetti"-teorian vuoksi käsittänyt tehtäviään. Sankarillinen työläisten ja talonpoikain joukkoluontoinen **kapina** saman vuoden syyskuussa, jonka kommunistit valmistivat ja jota he johtivat, ei vallannut ratkaisevia proletaarisia keskuksia ja se hukutettiin veriin.

17. **V. 1923 taistelut ovat ensimmäisen kauden suurten luokkataistelujen päättävänä renkaana ja kapitalismin yleisen kriiisin toisen kauden lähtökohtna.** Proletariaatin taistelu tällä kaudella oli välitöntä **taistelua vallasta. II internationalen petturuuden** ja kommunististen puolueiden heikkouden johdosta päättyi tämä taistelu porvariston voittoon vallankumouksellisesta tilanteesta huolimatta.

"Voitokkaan vallankumouksen **objektiiviset** edellytykset olivat olemassa. Puuttui vain subjektiivista tekijää: ei ollut päättävää, taisteluvalmista, tietoista, vallankumouksellista työväenpuoluetta. Toisin sanoen, ei ollut todella kommunistista puoluetta."[2]).

Nämä taistelut osoittivat, että kommunismi oli voittanut vastavallankumouksellisen proletariaatin **etujoukon** ja että **laajojen joukkojen** voittaminen on vastaisen ankaran taistelun tehtävä.

Mutta nämä taistelut rikastuttivat työväenluokkaa **korvaamattomalla kokemuksella** ja muodostuivat lähdökohdaksi Kommunistisen internationalen taistelulle kaikkien osastojen muuttamiseksi **todella bolshevistisiksi puolueiksi** välttämättömänä voiton ehtona.

Peräänantamattomassa taistelussa sosialidemokraattisia jätteitä vastaan toiselta puolen ja anarko-syndikalistisia toiselta puolen, sitkeässä taistelussa **kommunististen puolueiden roolin** aliarviointia vastaan joukkojen johtajana (aliarviointi, joka yhdistyi luxemburgilaisuuden jätteihin, sen vääriin asenteihin "vaistovaraisuuden ja tietoisuuden" kysymyksissä). Kommunistisen internationalen kaikki osastot oppivat bolshevistista taistelun ja voiton tiedettä.

Jo v. 1924 Stalin kirjoitti: "Todella bolshevististen puolueiden **lopullisen** muodostumisen prosessi Lännessä, jotka muodostuvat tulevien vallankumouksien tukipisteiksi Euroopassa —, on alkanut" **(Stalin)**[3]).

III. TAISTELU KOMMUNISTISTEN JOUKKOPUOLUEIDEN PUOLESTA

18. **V kongressi** (kesäkuun 17 — heinäkuun 8 p:nä v. 1924) **oli ensimmäinen kongressi Leninin kuoleman jälkeen.** Tämä suuri menetys voimistutti Kommunistisen internationalen kaikissa osastoissa vastuunalaisuuden tunnetta, tiivisti ne tiukemmin NKP(b):n ympärille, oli sysäyksenä kommunististen puolueiden paremmalle itseaseistautumiselle **leninismin** voimakkaalla aseella, sysäyksenä **bolshevismisoimisproblemin** laajaan asettamiseen ja taisteluun **puoluerivien yhteniäsyyden ja monoliittisuuden puolesta.** Brandlerilaisten ja heitä tukeneiden trotskilaisten antautumistaktiikan

---

1) Stalin, Oppositiosta, s. 685.

2) Komm. internationalen IV kongressi Päätökset. KI:n julkaisu v. 1923, s. 158.

3) Stalin, "Kansainväliseen tilanteeseen", aikakausl. "Bolshevik", v. 1924, N:o 11, s. 16.

tuomitsemisen Kommunistisen internationalen toimeenpanevan komitean taholta vahvisti **Kommunistinen internationalen V kongressi.**

Tov. STALININ suorittama Leninin oppien loistava puolustaminen sen vääristelyjä vastaan trotskilaisten ja oikeisto-opportunistien taholta ja hänen työnsä leninismin edelleen kehittämiseksi oli Kommunistisen internationalen kaikille osastoille voimakkaana aseena NKP(b):n historiallisten kokemusten omaksumisessa.

19. Vallankumousten kukistuminen useissa Länsi-Europan maissa ja imperialistien keskinäinen neuvottelu sotasaaliin jakamisen ja siirtomaiden ryöstön suhteen (Washingtonin sopimus v. 1922, Dawesin suunnitelma v. 1924, Locarno v. 1925) olivat lähtökohtina **kapitalismin väliaikaiselle vakaantumiselle.**

Jokaisessa kapitalistisessa maassa kapitalismin onnistuu lujittaa asemansa työväenluokan elintasoa alentamalla kapitalistisen järkiperäistyttämisen kautta, jota suoritettiin ei ainoastaan porvariston ja koko porvarillisen valtiokoneiston voimilla, vaan myöskin kansainvälisen sosialidemokratian voimilla.

Kuitenkaan imperialistien ei onnistunut murskata ensimmäistä työväenvaltiota — Neuvostojen maata, ja tämä tosiasia tuli ratkaisevaksi kapitalismin yleisen kriisin ja maailman proletaarisen vallankumouksen koko seuraavalle kehitykselle. Porvariston ei onnistunut myöskään päästä sopimukseen uuden sotilaallisen sekaantumiseen nähden Neuvostoliittoa vastaan ja tämä loi "eräänlaisen väliaikaisen tasapainon kahden vakaantumisen välillä" (Stalin).

Neuvostovallan vakaantuminen merkitsi **sosialismin myrskyistä edelleen kasvua.** Kehittyessään kapitalistinen vakaantuminen yhä enemmän paljasti **kestämättömyytensä ja ehdollisuutensa.** Vieläpä luokkataistelun kaikkein suurimmankin "hiljaisuuden" vuosina työväenluokka vastasi pääoman hyökkäykseen lakoilla työläisten elintason alentamista vastaan ja sodanjälkeisen ensimmäisen kauden yhteiskunnallisten saavutusten puolustamiseksi. Taistelu sai usein **poliittisen** luonteen.

Kapitalismin vakaantumisen huojumisen selvimpänä osoittimena ja mahtavimpana tekijänä olivat luokkataistelut Englannissa, Itävallassa, Kiinassa ja useissa siirtomaissa.

20. **Yleislakon** päivinä (toukok. 3—12 päivinä v. 1926), joka lakko käsitti noin 5 milj. työläistä, Englanti muuttui työn ja pääoman välisen ankaran taistelun areenaksi. "Yleislakko johti Englannin proletariaatin probleemiin vallasta" (Kominternin toimeenpanevan komitean teesit Englannin yleislakon opetuksista). Ammattiliittojen pääneuvoston ja "työväenpuolueen" johtajain antautuminen porvariston edessä ja heidän petoksensa kaivostyöläisten seitsemänkuukautisen sankarillisen lakon lopettamiseksi kirjoittivat, vielä yhden häpeällisen sivun II internationalen historiaan. Kommunistinen puolue ja ammatillinen "vähemmistöliike" eivät olleet riittävän voimakkaita ehkäistäkseen pääneuvoston petturipolitiikan.

Wienissä alkuvoimaisesti syttynyt yleislakko ja joukkomielenosoitus heinäkuun 15 päivänä v. 1927 kasvoi **kapinaksi.** Vaikkakin **Itävallan sosialidemokratia yhdessä porvariston sotajoukkojen kanssa kukisti tämän kapinan,** niin kuitenkaan sen opetukset eivät jääneet hyödyttömiksi Itävallan proletariaatille, kuten sittemmin osoitti Itävallan proletariaatin sankarillinen aseellinen taistelu vallasta helmikuussa v. 1934.

Vallankumous Kiinassa ja useat kapinat siirtomaissa tulivat kapitalismin väliaikaisen vakaantumisen horjuttamisen suuriksi tekijöiksi. **Yleislakko** toukokuun 30 päivänä v. 1926 **Shanghaissa,** Honkongin ja Kantonin proletariaatin sankarillinen taistelu vv. 1925—26 Kantonin armeijan **pohjoinen retki** sekä se, että se valtasi koko etelä- ja keski-Kiinan aina Jangtse-joen laaksoon (talvella v. 1926—27) vetivät koko maailman huomion puoleensa. **Kantonin kapina** (joulukuussa v. 1927) tuli Kiinan vallankumouksessa käännekohdaksi kuomingtanilaisesta neuvostoetappiin. Jo Kiinan vallankumouksen kuomingtanilaisen etapin aikana v. 1925—27 **Kiinan kommunistinen puolue** johtaa työläisten lakkotaisteluja, talonpoikien esiintymisiä ja taistelee hegemoniasta kansallisessa vapaustaistelussa.

21. **Väliaikaisen vakaantumisen vuodet muodostuivat kaudeksi, jolloin Kommunistinen internationale kävi erittäin tarmokasta taistelua bolshevisoimisen puolesta, uusityyppisen puolueen puolesta.**

Näinä vuosina kommunististen puolueiden perustehtävä sisältyi siihen, että tuli saada luja yhteys joukkoihin ja **"liittää Lännen kommunistiset puolueet yhteen ammattiliittojen kanssa"** (Stalin).

Uusissa oloissa puolueiden tuli opetella tekemään tosi vallankumouksellisesti toimekasta jokapäiväistä työtä joukoissa, ja ennen kaikkea **ammattiliitoissa, työpaikoilla, työttömien keskuudessa, maatyöläisten keskuudessa** — oppia liikkeen perustunnuslauseiden ja osatunnuslauseiden yhteenkietomisen taito. Tämä tehtävä vaati **puoluerivien puhdistamista opportunisteista ja ensitilassa sosialidemokratian agenteista ja luopureista,** jotka yrittivät vetää liikettä taaksepäin ja alkoivat palaamistiensä pois kommunismista, johon he olivat tulleet "myrskyn ja puristuksen" vuosina — takaisin, II internationalen helmaan.

Suunnaten tulensa oikealle **Saksan kommunistinen puolue** likvidoi brandlerilaisen antautumisryhmän. **Puolan kommunistinen puolue** poistaa johdosta ja likvidoi brandlerilaisille sukua olevan **Koshevin-Varskin** ryhmän ja karkoittaa keskuudestaan Vasilkov-Duranskin natsionalistisen petturiryhmän. **Ranskan kommunistinen puolue** likvidoi useita oikeistoryhmittymiä (Suvarinin y.m.) **Tshekko-Slovakian kommunistinen puolue** heittää ulos riveistään Bubnikin petturiryhmän ja syrjäyttää johdosta sovittelijat. **Kiinan kommunistinen puolue** puhdistautuu oikeisto-opportunistisesta ja likvidaattorisesta Tshendysjunfraktiosta. Bolshevisoiminen vaatii myöskin taistelua **"vasemmisto"-kallistumia vastaan,** jotka ovat "suurimpana jarruna joukkojen valtaamisprosessissa" (Kominternin Tpk:n VI täysi-istunto). **Italian kommunistinen puolue** käy päättävää taistelua Bordigan anarkosyndikalistista ryhmää vastaan. **Saksan kommunistinen puolue** likvidoi ja sittemmin eroittaa riveistään Ruth Fischerin-Maslovin ultravasemmistolaisen, mädän ja periaatteettoman ryhmittymän.

Kaikki nämä oikeistolaiset ja "vasemmistolaiset" opportunistit ja likvidaattorit löytävät tuen **trotskilaisten persoonassa ja sittemmin trotskilais-zinovjevilaisessa oppositiossa NKP(b):ssa,** joka aatteellisesti ja organisatoorisesti johti niiden yhteistä puoluevastaista rintamaa "Moskovan diktatuuria" vastaan, Kommunistista internationalea vastaan.

Heijastaen pikkuporvariston **vastavallankumouksellista horjuntaa trotskilaisuus,** kieltämällä leniniläisen opin **sosialismin rakentamisesta yhdessä maassa,** tosiasiallisesti revisioi Leniniä kysymyksessä **Lokakuun vallankumouksen sosialistisesta luonteesta ja** "vasemmistolaisen" taistelulipun alla "kansallista rajoittuneisuutta" vastaan ja "puoluekomentoa" vastaan yrittää saada **hajaannusta** aikaan NKP(b):n ja Kommunistisen internationalen riveissä. **Oikeistolainen ryhmittymä** Buharinin, Ryikovin ja Tomskin johdolla heijastaen **kulakiston vastarintaa** kollektivisointipolitiikkaa ja teollistamisen korkeita tempoja vastaan, luoden teorian kulakin kasvamisesta sosialismiin ja kehittäen sosialidemokraattista teoriaa "järjestyneestä kapitalismista", aliarvioiden kapitalistisen vakaantumisen huojumisen ainekset ja vallankumouksellisia perspektiivia ideologisella ja fraktiotyöllään objektiivisesti innoittaa kaikkia **kapitalistisen restauration** (ennalleen palauttamisen) kannalla olevia.

22. Vastapainoksi sosialidemokraattien teorialle kapitalistisen kehityksen uuden "demokraattisen" kauden alkamisesta, "järjestyneen kapitalismin" aikakaudesta **Kommunistisen internationalen VI kongressi** (heinäkuun 18 — syyskuun 1 p:nä v. 1928) kansainvälisen tilanteen analyysin perusteella luonnehti koittaneen **kolmannen kauden** kapitalismin kaikkien sisäisten ja ulkoisten ristiriitojen jyrkän kärjistymisen kaudeksi, joka **"kapitalismin vakaantumisen ristiriitojen edelleen kehittymisen ja kapitalistisen vakaantumisen edelleen huojuttamisen kautta kiertämättä johtaa kapitalismin yleisen kriisin jyrkkään kärjistymiseen"**[1]).

Kommunistisen internationalen VI kongressin koko työ tapahtui Kommunistisen internationalen **valmistautumisen** merkeissä edessäoleviin luokkataisteluihin: VI **kongressi aseisti** kommunistisen liikkeen **ohjelmalla,** merkitykseltään maailmanhistoriallisella asiakirjalla, jonka asettamukset ovat **"lakina** miljoonille järjestyneille proletaareille maapallon kaikissa osissa ja kaikkien rotujen ja kansojen keskuudessa" **(VI kongressin manifestista).** Kiinan vallankumouksen ja Intian tapahtumien kokemusten pohjalla VI kongressi kehitti II kongressin leniniläisiä teesejä **kansallisuus- ja siirtomaakysymyksestä.** Tämä kongressi kehoitti kansainvälistä proletariaattia voimistettuun taisteluun **imperialistista sotaa vastaan ja SNTL:n puolustamisen puolesta.**

Päättävästi tuomiten trotskilaisuuden ja merkiten, että "kommunististen puolueiden sisällä tällä hetkellä — kapitalismin osittaisen vakaantumisen tuki-pohjalla ja välittömässä yhteydessä sosialidemokratian vaikutuksen kanssa uklonistien päälinja kulkee oikeasta poliittisesta asenteesta oikealle"[2]). VI kongressi, suunnaten **päätulen oikealle,** torjuu kaikenlaisen **sovittelun** syrjäpyrkimysten kanssa, joka olemukseltaan on opportunismin salattu muoto, ja aseistaa kommunistiset puolueet bolshevistisilla **kokemuksilla taistelusta kahdella rintamalla.**

23. Koko maailman kehitys VI kongressin jälkeen **on kokonaisuudessaan vahvistanut oikeaksi Kommunistisen internationalen antaman analyysin koittaneesta kapitalismin yleisen kriisin kolmannesta kaudesta.**

Vuoden 1929 keskivaiheilla alkanut taloudellinen kriisi Yhdysvalloissa muuttui kapitalismin historian pitkäaikaisimmaksi ja raskaimmaksi maailman talouskriisiksi. Tämä "kriisi valtasi ei ainoastaan teollisuuden, vaan myöskin maatalouden kokonaisuudessaan. Kriisi on raivonnut ei ainoastaan tuotannon ja kaupan piirissä. Se siirtyy myöskin luottotoimen ja rahankierron piiriin, kääntäen ylösalaisin maiden välillä vakiintuneet luotto- ja valuuttasuh-

---

1) **VI** kongressin pikakirjoituspöytäkirja, 6. painos, s. 57.

2) **VI** kongressin pikakirjoituspöytäkirja, 6:s painos, s. 80.

teet" (Stalin)[1]. Tämä kriisi aiheutti työssäolevien työläisten elintason jyrkän alentumisen, aiheutti ihmeteltävän suuren työttömyyden ja talonpoikaiston ennennäkemättömän köyhtymisen.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman päättäminen SNTL:ssa, jonka yhtenä tuloksena oli työttömyyden poistaminen ja joukkojen hyvinvoinnin yleinen nousu, toisaalta, ja joukkojen mitä syvin kurjuus kapitalistisissa maissa, äärimmäisesti kärjistäen luokkataistelua jokaisessa maassa toisaalta, ovat jouduttaneet **vallankumouksellisen nousun kasvua koko maailmassa.**

Tämän kauden vallankumoukselliset taistelut, (joiden erikoisuutena on niiden kiivaus ja sitkeä luonne ja jotka usein muuttuvat kansalaissodiksi ja vallankumouksiksi, **jouduttivat kapitalistisen vakaantumisen päättymistä.**

Vuodet 1930—33 tulivat **kapitalismin kaikkien asemien nopean heikkenemisen ja II internationalen kriisin vuosiksi toisaalta ja toisaalta sosialismin asemien lujittumisen vuosiksi Neuvostoliitossa, maailman vallankumouksellisen liikkeen ja Kommunistisen internationalen lujittumisen vuosiksi.**

24. Lakkoliikkeen valtava kasvu Puolassa **(Lodzin** tekstiilityöläisten lakko, **Dombrovin ja Krakovin** alueiden vuorityöläisten kuukauden kestänyt sitkeä taistelu); lakkojen myrskyinen kasvu **Amerikan Yhdysvalloissa,** joka ylittää liikkeen tason viimeisten 10—12 vuoden kuluessa; lakot **Intiassa,** jotka v. 1928—30 lakkotaistelun laajuuteen nähden ovat ensimmäisillä paikoilla maailmassa: lakot **Kiinassa,** joihin yksistään v. 1931 osallistui yli miljoonan henkilön, lakkoaallon nousu **Englannissa, Ranskassa, Belgiassa, Tshekko-Slovakiassa** iskevät murskaksi antautumisteoriat menestyksellisten taloudellisten taistelujen mahdottomuudesta kriisin kaudella.

Proletariaatin taloudellinen taistelu liikkeen suuren laajuuden rinnalla tulee näinä vuosina huomattavaksi monipuolisuutensa ja terävien taistelumuotojensa puolesta, yhä ankaramman ja sitkeämmän luonteensa puolesta, muuttuen useissa maissa joukkoyhteentörmäyksiksi poliisien ja sotajoukkojen kanssa ja avonaiseksi kansalaissodaksi. Yleinen poliittinen protestilakko maaliskuun 16 päivänä v. 1932 **Puolassa,** joka käsitti yli 300.000 työläistä, Belgian vuorityöläisten lakko **Borinagessa,** jota seurasi yhteentörmäys sotajoukkojen kanssa, verinen yhteentörmäys **Genevessä** v. 1932 marraskuussa, **Rumanian rautatieläisten ja naftatyöläisten** lakko, joka muuttui aseelliseksi taisteluksi poliisia vastaan, Ranskan proletariaatin lakot **Pariisissa, Raubenissa, Strassburgissa,** joita seurasivat barrikaaditaistelut, valtava **yleislakko kaikkialla Ranskassa helmikuussa v. 1934** ja lopuksi proletariaatin aseelliseksi kapinaksi kasvanut yleislakko **Itävallassa** v. 1934 helmikuussa, — näiden taisteluiden kokemus havainnollisesti vahvistaa oikeaksi Kommunistisen internationalen linjan, jonka mukaan on jatkuvasti yhdistettävä proletariaatin jokapäiväiset taloudelliset ja poliittiset taistelut sarjassa maita **poliittista yleislakkoa ja aseellisen kapinan valmistelua** kohden otettavaan kurssiin.

Vallankumous Espanjassa (huhtikuun 14 p. v. 1931), **joka kukisti fasistikomennon,** vetäen miljoonaiset työläis- ja talonpoikaisjoukot taisteluun porvaris-tilanherrain valtaa vastaan; työläisten, talonpoikain ja sotilaiden sankarillinen sotilasterrorin puitteet murtava taistelu **Japanissa,** työttömien nälkämarssit **Englannissa** ja **Yhdysvalloissa, talonpoikaiston** vallankumouksellisen liikehtimisen myrskyinen kasvu melkein kaikissa maissa, sotaveteraanien esiintymiset, sodanvastaiset esiintymiset, **levottomuudet kapitalististen maiden armeijoissa ja laivastoissa,** jotka muuttuvat avoimiksi kapinoiksi (lakko Englannin laivastossa **Inwergordonessa** syyskuun 14 p:nä v. 1931, kapina Hollannin laivaston suurimmalla sotaristeilijällä "De zewen provincien" helmik. 5 p:nä v. 1933, levottomuudet Australian laivastossa, vaistonvarainen kapina **Chilen** sotalaivastossa syyskuussa v. 1931, levottomuudet Japanin miehitysarmeijassa) — kaikki nämä ovat epätasaisesti, mutta varmasti **kypsyvän vallankumouksellisen kriisin** ketjun renkaita.

25. Voittoisasti kehittyvä **neuvostovallankumous Kiinassa,** sen johtaja, Kiinan kommunistinen puolue, ja sen lapsukainen — punainen armeija — ovat taistelulippuna **kaikille imperialismia vastaan nouseville Idän sorretuille kansoille.**

Japanin hyökätessä Kiinan kimppuun Kiinan kommunistinen puolue on jo uhkaava voima, joka johtaa mahtavaa, voittoisaa **neuvostoliikettä** laajalla maa-alueella, koko Kiinan kansan imperialismivastaisen taistelun ainoa johtaja. Tshapein ja Shanghain kaduilla, Mandshurian, Jelen ja Tshaharin kentillä ovat kommunistit taistelleet eturivissä Japanin imperialismia vastaan.

Imperialismivastaisesta ja agraarivallankumouksesta kasvoivat **neuvostot,** niiden työläis-talonpoikainen **punainen armeija.** Murskaten imperialismin ikeen, toteuttaen agraarivallankumouksen, lujittaen neuvostovaltiojärjestelmän, järjestäen ammattiliitot, muodostaen köyhälistöryhmät, tiivistäen keskivarakkaan neuvostojen ympärille ja lujittaen työläisten ja talonpoikain liittoa on **Kiinan neuvostovalta,** joka jo on torjunut kuomingdanilaisten ja imperialististen

[1]) **Stalin.** Toimintaselostus NKP(b):n XVII edustajakokouksessa.

interventtien kuusi vastavallankumouksellista sotaretkeä, muodostunut **valtavaksi tekijäksi maailman proletaarisessa vallankumouksessa.**

Neuvostovallankumouksen menestykset Kiinassa ovat tämän puolsiirtomaan tavattoman laajan alueen kokemusten pohjalla todistaneet, että **"neuvostovalta on työväenluokan ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin valtiomuoto, joka turvaa porvaris-demokraattisen vallankumcuksen kasvamisen sosialistiseksi vallankumoukseksi."**[1]).

Kaikissa siirto- ja puolsiirtomaissa kansallinen reformismi näyttelee samaa vallankumouksen pääjarruttajan osaa kuin II internationale imperialismin maissa. Kuomingdan teki tietä Kiinan jakamiselle imperialistien kesken. Kuomingdanin jälkiä kulkevat kansalliskongressi Intiassa, Vaft Egyptissä, Kut El Vatani Syyriassa, arabialaisten toimeenpaneva komitea Palestiinassa, Afrikan kansalliskongressi. Paljastaessaan niiden petturuutta kommunistit antavat iskuja niiden joukkovaikutukselle. **Indo-Kiinassa** ja **Intiassa** on proletariaatti kommunistisen puolueen johdolla jo astunut taisteluun hegemoniasta kansallisessa vapaustaistelussa. **Filippiineillä, Koreassa, Egyptissä, Syyriassa, Palestiinassa, Algeriassa, Indoneesiassa ovat jo muodostuneet Kommunistiset puolueet. Siirtomaat ja puolsiirtomaat astuvat sotien ja vallankumousten toiseen vuoroon taistelussa kasvaneine ja karastuneine kommunistisine puolueineen.**

26. **Kolmas kausi** asetti kommunististen puolueiden päätehtäväksi joukkojen **joudutetun johtamisen taloudellisten ja poliittisten osittaistaistelujen kautta ratkaiseviin taisteluihin proletariaatin diktatuurin puolesta, neuvostovallan puolesta.**

Huolimatta vallankumouksellisesta noususta jälkeenjääneisyydestä kommunistiset puolueet kehittyvät **nousun linjaa,** saavuttaen **riviensä tiivistyneisyyden ja vakiintumisen Kommunistisen internationalen päälinjan pohjalla,** tuloksena oikeisto- ja "vasemmisto"-opportunistien m u r sk a amisesta kaikissa osastoissa — vastavallankumouksellisten trotskilaisten, Buharinin-Tomskin-Ryikovin oikeistoryhmä ja syirtsovilaisen oikeisto-vasemmistoblokin NKP(b):ssä, Serratin Italiassa, Barbeun ryhmän Ranskassa, Lilisjanin "vasemmistolaisen" ryhmän ja Lotshshanlunin vastavallankumouksellisten ryhmä Kiinassa, sovittelijain ja Remmele-Neumannin ryhmä Saksassa, Guttmanin Tshekko-Slovakiassa.

Imperialismin ketjun heikoimmissa renkaissa on jo kyetty muodostamaan todella bolshevistiset joukkopuolueet — **Kiinassa, Saksassa, Puolassa, Ranskassa, Tshekko-Slovakiassa, Bulgariassa, Espanjassa** kommunistiset puolueet, joissa jokaisessa on kymmeniätuhansia jäseniä, ulottavat vaikutuksensa satoihintuhansiin ja miljooniin työläisiin ja talonpoikiin ja ovat jo saavuttaneet ensimenestykset yhteisrintaman luomisessa. Ei ole ainoatakaan kommunistista puoluetta, jonka vaikutus laajoihin joukkoihin ei olisi kasvanut talouskriisin vuosina. Kommunistit ovat ainoat joukkojen johtajat, jokaisen vallankumouksellisen taistelun sisäinen liikkeellepaneva voima ja ensimmäisinä ottavat osakseen luokkavihollisen iskut. Enemmistö kommunistisista puolueista on valloittanut tarpeelliset edellytykset muodostuakseen jo lähiaikoina proletariaatin todellisiksi taisteleviksi joukkopuolueiksi.

27. Kuitenkin vielä säilyneet **sosialidemokratian perut** kommunistisissa puolueissa, riittämätön **joukkotyön** taito ja erikoisestikin taitamattomuus poliittisen vaikutuksen **organisatooriseen lujittamiseen** muodostavat kommunististen puolueiden **jälkeenjäämisen** erinomaisen edullisesta objektiivisesta tilanteesta.

Sosialidemokratian luhistuminen tosin on huomattavassa määrin tulos kommunistien taistelusta, mutta kommunistiset puolueet eivät vielä riittävän laajasti kehitä **hyökkäystään kansainvälistä sosialidemokratiaa vastaan,** jonka vertaansa vailla oleva petturuus ja luhistuminen luovat tälle hyökkäykselle poikkeuksellisen edulliset ehdot. Viime vuonna opportunistiset virheet **yhteisrintamataktiikassa** ilmenivät **hännässä laahustamisena,** mukautumisena sosialidemokraattisten työläisten takapajuisiin mieliaoihin (Norja, Tshekko-Slovakia), yrityksinä solmia huippukerrosten blokkeja sosialidemokratian johtajain kanssa (Ranska). Kommunistien **yhteisen taistelurintaman** kehittäminen sosialidemokraattisten, reformististen, kristillisten, fasistisiin joukkoammattiliittoihin kuuluvien työläisten kanssa ja sosialidemokraattisten puolueiden tarmokas paljastaminen ovat kommunististen puolueiden **keskeisin tehtävä** nykyoloissa. Tämä tehtävä vaatii kommunistien työtä **kaikissa vihamielisissä joukkojärjestöissä** ja ennenkaikkea **reformistisissa ammattiliitoissa,** jotka vielä tähän saakka yhdistävät järjestyneen proletariaatin ratkaisevat joukot.

Vasta suuresti myöhästyneenä **Italian** kommunistinen puolue alkoi järjestää työskentelyään fasistisissa järjestöissä ja Kiinan kommunistinen puolue kuomingdanilaisissa keltaisissa ammattiliitoissa. **Ranskan ja Espanja** kommunistiset puolueet ovat vielä näihin asti heikosti tunkeutuneet reformistisiin ammattiliittoihin. **Kommunisti-**

---

[1]) KI:n Tpk:n XIII täysi-istunto. Teesit ja päätökset.

set **nuorisoliitot eivät vielä** tähän mennessä ole lujittaneet systemaattista työtä monimiljoonaisissa porvarillisissa urheilu- ja muissa nuorisojärjestöissä.

Työväenluokan enemmistön valtaamisen tehtävä vaatii ammattiliitto-opposition tehdaskomiteain, työttömien komiteain, talonpoikaiskomiteain ja ennenkaikkea **suurten tehtaiden** muuttumista kommunististen puolueiden tukikohdiksi.

Poistamalla poliittisen ja organisatoorisen **jälellejääneisyytensä** ja opportunistisen passiivisuutensa, taistellen itsevirtausta vastaan, hyläten kaikki teoriat kapitalismin automaattisesta tuhoutumisesta ja fatalistiset teoriat fasismin voiton kiertämättömyydestä — kommunistiset puolueet **kohoavat yhä korkeammalle, historian niille asettamien tehtävien tasolle.**

28. **Monet historialliset koetukset** ovat jo osoittaneet, että "kaikkein vaikeimmassa, mutta kaikkein tärkeimmässä tehtävässä" (Lenin) — todella bolshevististen puolueiden muodostamisessa Kommunistinen internationale on saavuttanut suuria menestyksiä.

Vuosien 1914—1918 **sota** oli sinä koetuksena, jossa II internationale vararikkoutui. Taistelussa kahdella rintamalla — opportunistista sodan aliarviointia vastaan, pasifistisia harhaluuloja vastaan, mekanistista teoriaa vastaan sodasta "ainoana tienä vallankumoukseen", seikkailua ja mellakointia vastaan, — Kominternin osastot ovat omaksuneet **marxilais-leniniläisen politiikan suhteessa sotaan** ja kasanneet arvokkaita kokemuksia tämän politiikan sovelluttamisessa **käytäntöön.** Kommunistiset puolueet käyvät **väsymätöntä taistelua SNTL:n kaikkien maiden työtätekevien isänmaan puolustamiseksi. Kommunistiset puolueet ovat monasti johtaneet laajat joukot kaduille imperialistista sotaa vastaan ja SNTL-vastaisen sotilaallisen hyökkäyksen valmistelua vastaan, Kiinan ja siirtomaiden työtätekevien puolustamiseksi, paljastaen kaikki neuvostovastaiset juonittelut ja provokatiot, esiintyen ensitilassa "vihollista vastaan omassa maassaan", antaen mallinäytteitä todellisesta proletaarisesta kansainvälisyydestä.**

Tällaisia mallinäytteitä ovat **Ranskan kommunistisen puolueen** taistelu Ranskan imperialismia vastaan sodan aikana **Marokossa** — proletariaatin avointen esiintymisten järjestäminen ranskalaisen shovinismin myrkyttämässä ilmapiirissä siirtomaaryöstöä vastaan, Marokon ja muiden siirtomaiden itsemääräämisoikeuden puolustamiseksi, ranskalaisten sotajoukkojen Marokosta poistamisen puolesta.

Mallinäytteen bolshevistisesta taistelusta sotaa vastaan antaa **Kiinan kommunistinen puolue,** joka on todistanut itsensä **ainoaksi puolueeksi,** joka kykenee johtamaan imperialisminvastaista joukkoliikettä, kansallisvallankumouksellista sotaa Japanin ja maailman imperialismia vastaan, Kiinan ehjyyden ja riippumattomuuden puolustamiseksi. Kiinan kommunistinen puolue järjestää voimakkaan vastarinnan Japanin imperialismille, käyden samanaikaisesti taistelua omaa porvaristoaan ja tilanherrojaan vastaan kuomingdanilaisen kansallisen petoksen ja häpeän hallituksen persoonassa. Rikastuttaen maailman vallankumouksellista liikettä sellaisilla taistelumuodoilla kuin voittoisan Punaisen Armeijan luomisella, partisaanisodan kokemuksilla ja vihollisen armeijan ja selkäpuolen joukkomitassa hajoittamisen kokemuksilla, Kiinan kommunistinen puolue on jo nyt imperialistien kaikkein vaarallisin vihollinen kaikkialla **Idässä.**

Mallinäytteen bolshevistisesta taistelusta imperialistista sotaa vastaan antaa **Japanin kommunistinen puolue,** joka kykenee kulkemaan **vastavirtaa** tukehduttavan japanilaisen shovinismin ja monarkistisen sotilasdiktatuurin verisen terrorin ilmapiirissä, kohottamaan korkealle **proletaarisen internationalismin** lipun ja järjestämään vastarinnan Japanin imperialismille mobilisoiden työläiset, talonpojat ja Japanin armeijan sotilaat **oman hallituksensa tappion toivomisen, imperialistisen sodan kansalaissodaksi muuttamisen, japanilaisten sotajoukkojen Kiinasta poistamisen SNTL:n puolustamisen bolshevististen tunnuslauseiden alle.**

Ratkaisevissa maissa Kommunistisen internationalen osastot ovat jo osoittaneet, että ne ovat **vakavana esteenä imperialistisen sodan tiellä, että vain ne tulevat loppuun saakka taistelemaan sodan ehkäisemiseksi vallankumouksen avulla ja sodan syttyessä järjestävät voimakkaan iskun imperialististen armeijain selkäpuolella ja jouduttavat sodan muuttumista vallankumoukseksi.**

29. **Hitlerin valtaan astuminen** oli historiallisena koetuksena ensitilassa **Saksan** kommunistiselle puolueelle, mutta myöskin Kommunistisen internationalen **kaikille** muillekin osastoille. Saksan kommunistinen puolue ei ollut ainoastaan vavahtamatta tämän raskaan koetuksen edessä, vaan teki sen lähtökohdaksi **koko puolueen edelleen tiivistämiselle KK:nsa ja Kommunistisen internationalen ympärille.**

Vaikka fasistit ovat heittäneet vankilaan puolueen johtajan tov. **Thälmannin** ja tuhansia puolueen aktivisteja, teljenneet keskitysleireille kuusikymmentätuhatta vallankumouksellista työläistä, joka päivä ilman tuomioistuimia ja tuomioistuinten kautta murhaavat kommunisteja, Saksan kommunistinen puolue ei ole tunniksikaan kes-

keyttänyt taisteluaan. Joukkopuolueena maan alle painuneena se järjestää ja johtaa kommunististen, sosialidemokraattisten sekä puolueettomien työläisten **yhteisrintamaa** heidän taistelussaan fasismia vastaan, ennennäkemättömästä terrorista huolimatta, se johtaa työläiset mielenosoituksiin, johtaa lakkoja, ottaa yhä lähemmän yhteyden työpaikkojen kanssa, levittää valtavat määrät illegaalista kirjallisuutta, näyttää sankaruuden, bolshevistisen järkkymättömyyden ja puoluekantaisuuden ihmeitä.

Taistelussa fasistista diktatuuria, eläimellistä shovinismia ja nationalismia vastaan Saksan kommunistinen puolue kohottaa yhä korkeammalle proletaarisen internationalismin lipun. Saksan kommunistinen puolue on se voima, joka johtaa ja vie Saksan proletariaatin **Neuvosto-Saksan** voittoon.

Hitlerin valtaantulo, joka aktivisoi fasistisia bandiitteja kaikissa maissa, ei vain ollut yllättämättä muiden maiden kommunistisia puolueita, ei hajoittanut niiden rivejä, vaan yhä enemmän **tiivisti ne** yhtenäiseksi armeijaksi taistelussa **fasismia vastaan**, yhtenäiseksi armeijaksi, jonka kaikki osastot ympäröivät Saksan kommunistisen puolueen veljeydellä ja aktiivisella internationalisella tuella. Kommunistit johtavat **Ranskan** työläisten valtavia vallankumouksellisia esiintymisiä fasismia vastaan vuoden 1934 helmikuussa.

30. Kommunististen puolueiden kaaderit näyttävät sankaruuden ja itseuhrautuvaisuuden ihmeitä. Kaikissa maissa — emämaissa ja siirtomaissa, "demokratian" maissa ja fasismin maissa kommunistiset puolueet joutuvat **vainotuiksi.** Useissa maissa — Saksassa, Italiassa, Unkarissa, Puolassa, Bulgariassa, Jugo-Slaviassa, Kiinassa, Japanissa — kommunistit joutuvat keskiaikaisten kidutusten alaisiksi. Saksan fasistit riehuvat uskomattomassa petomaisuudessa ja sadismissa, jonka edessä kalpenee kaikki, mitä historia tuntee vallankumouksellisten vainoamisista.

Mutta mitä enemmän luokkavihollinen raivoaa, sitä enemmän kasvaa proletaarisen vallankumouksen taistelijain riveissä uhrautuvaisuuden ja sankaruuden henki. Vain **kommunismin suuri lippu, Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin** lippu, vain marxilainen **suurten luokkatarkoitusperiensä** ymmärtäminen, vain **varma vakaumus historiallisesta oikeudestaan ja voiton läheisyydestä, sosialismin SNTL:ssa saavuttamien suurten menestysten syvälle syövyttämä varmuus,** — luovat **Dimitrovin ja Lütgensin** tapaisia sankareita ja tuhansia tuntemattomia sankareita, jotka joka päivä tuhoutuvat kommunismin asian puolesta maapallon eri puolilla.

31. Ratkaisevana tekijänä kommunismin voimien tiivistyneisyyden kasvuun nähden koko maailmassa on **horjumaton yhtenäisyys NKP(b):n riveissä,** — Kommunistisen internationalen johtavan osaston riveissä, yhtenäisyys, joka on saavutettu **tov. Stalinin johdolla.**

Kommunistisen internationalen 15-vuotispäivään **Leninin** ja **Stalinin** puolue on käynyt merkitykseltään maailmanhistoriallisilla voitoilla. NKP(b):n XVII edustajakokous — sosialismin ratkaisevien voittojen edustajakokous, voittojen, jotka ovat tunnustaneet ei ainoastaan Neuvostoliiton ystävät vaan myöskin viholliset kiinnitti itseensä koko maailman huomion. NKP(b):n johdolla proletaarinen vallankumous on ratkaissut perustehtävänsä ja on saavuttanut loistavia voittoja kapitalistisen maailman voimista ja traditioista. NKP(b) on osoittanut kaikkien maiden proletariaatille sosialismin käytännöllisen rakentamisen mahdollisuuden yhdessä erillisessä maassa. NKP(b) on osoittanut kaikkien maiden vallankumouksellisille taistelijoille bolshevistisen taidon nostattaa miljoonat taisteluun sosialismin puolesta ja johtaa heidät kaikkien esteiden yli voitosta toiseen. **NKP(b):n XVII edustajakokous, joka osoitti koko maailmalle NKP(b):n ja Kommunistisen internationalen rivien monoliittisuuden, niiden tiivistyneisyyden johtajansa tov. Stalinin ympärille, on jo tullut uudeksi valtavan voiman vivuksi Kommunistisen internationalen kaikkien osastojen bolshevisoimisessa.**

IV. SOTIEN JA VALLANKUMOUSTEN TOISEN VUORON KYNNYKSELLÄ

32. Voimistuttaen taistelua ulkomaan markkinoista, hävittäen vapaakaupan viimeisetkin jätteet, aiheuttaen kauppa- ja valuuttasodan, maailman talouspula voimistuttaa **nationalismia** porvariston talouspolitiikassa ja asettaa päiväjärjestykseen **sodan** maailman uudelleen jakamisen keinona.

Japanin imperialismin sodan laajentuminen Kiinaa vastaan ja imperialististen ristiriitojen äärimmilleen kärjistyminen Tyynenmeren rannikolla, Japanin ja Saksan imperialismien valmistautuminen **Englannin** suojassa vastavallankumoukselliseen sotaan SNTL:oa vastaan, Saksan ja Japanin eroaminen kansainliitosta, porvarillisen pasifismin lasku ja finanssipääoman diktatuurin fasisoiminen, — kaikki tämä on osoituksena mätänevän kapitalismin yrityksestä löytää ulospääsy kriisistä ja torjua luotansa proletariaatin vallankumouksellinen isku murskaamalla työväenluokan etujoukon, **fasismin ja sodan** kautta. "Fasismi on finanssi-

pääoman taantumuksellisempien, shovinistisempien ja enimmän imperialististen aines- ten avointa terroristista diktatuuria"[1]). **Porvaristo valitsee sodan tien. Proletariaatti astuu proletaarisen vallankumouksen tielle.**

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman yhteenvedot SNTL:ssa ja sen rauhanpolitiikan suuret menestykset ovat osoittaneet kaikkien maiden työläisille, mitä heille voi antaa proletariaatin diktatuuri. Hitlerin Saksa on osoittanut heille, mikä heitä odottaa porvariston vallan säilyessä. **Proletariaatti ei tahdo porvariston diktatuuria, ei fasismin muodossa eikä porvarillisen demokratian muodossa. Joko proletariaatin diktatuuri tai porvariston diktatuuri,** — näin on historia asettanut kysymyksen. "Kommunistisen internationalen päätunnuksena on **neuvostovalta**"[2]).

33. **Yleislakko Ranskassa ja Itävallan proletariaatin aseellinen kapina** (helmikuu v. 1934) **ovat uutena historiallisena tienviittana taistelussa neuvostovallan puolesta,** työväenluokan uuden vastahyökkäyksen alkuna pääomaa vastaan, fasismia vastaan, sosialismin puolesta, — **kansalaissodan aallon alkuna Euroopassa.** Oman ja ulkomaisen pääoman kaksinkertaisesti orjuuttamana, epätoivoiseen nälkäkurjuuteen, työttömyyteen saatettuna, fasismin hyökkäyksen, sodanuhkan ja itävaltalais-marxismin johtajain petturipolitiikan alaisena Itävallan proletariaatti rohkeasti kohotti taistelulipun vallasta ja sankarillisesti heitti omansa ja lastensa elämän proletaarisen vallankumouksen vaakaan. **Itävallan proletariaatin aseellinen kapina antoi vakavan iskun Itävallan sosialidemokratialle.** Bauerien ja Rennerien päiden yli toteutettiin Itävallan kaikkien työläisten **yhtenäinen taistelurintama** kansalaissodassa.

Samoina historiallisina päivinä juhli **yhteisrintama** voittoaan Blummien ja Forovien päiden yli **Ranskassa** satatuhantisessa mielenosoituksessa ja Ranskan proletariaatin valtavassa **yleislakossa,** joka veti puoleensa koko maailman huomion, pelästytti porvariston puolikuoliaaksi ja osoitti proletariaatin murtumattoman voiman.

Tapahtumat Itävallassa ja Ranskassa, löytäen vallankumouksellisen vastakaiun Espanjassa, Tshekko-Slovakiassa, Puolassa, Englannissa, Yhdysvalloissa ja muissa maissa, osoittivat sosialidemokraattisten joukkojen **jyrkän kääntymisen** proletaarisen vallankumouksen puolelle. **Ne tulevat käännekohdiksi Kommunistisen internationalen yhteisrintaman puolesta käymän taistelun historiassa.**

Vallankumouksellinen kriisi kasvaa epätasaisesti, mutta varmasti **koko maailmassa. Kiinan neuvostotasavallan** laajeneminen ja lujittuminen, imperialismivastaisen ja kuomingdanin vastaisen taistelun myrskyinen kasvu kaikkialla Kiinassa, "vaarallisten ajatusten" kasvu Japanin fasismin selkäpuolella, Saksan fasismin alkava kriisi ja uuden vallankumouksellisen nousun kasvaminen **Saksassa,** vallankumouksen syventyminen **Espanjassa,** sodanvastaisen ja fasismivastaisen liikkeen menestykset kaikissa maissa, työttömien vallankumouksellisen taistelun uusi aalto **Englannissa,** vallankumous **Kubassa,** kommunismin moraalisen mahdin osoitus Leipzigin oikeusjutussa, missä **Dimitrov** asetti Saksan fasismin syytettyjen penkille, — kaikki nämä ovat proletaarisen maailmanvallankumouksen lujittuvan yhteisrintaman renkaita. Kaikkialla maailmassa **"rynnäkön aate kypsyy joukkojen tietoisuudessa" (Stalin).** Sotien ja vallankumousten uuden vuoron kynnyksellä kommunististen puolueiden rooli vallankumouksen **organisaattoreina** saa **ratkaisevan** merkityksen. **"Vallankumouksen voitto ei tule koskaan itsestään, se on valmisteltava ja valloitettava. Mutta valmistella ja valloittaa sen voi vain voimakas proletariaatin vallankumouksellinen puolue"** (Stalin)[1]).

34. Oloissa, jolloin lähestyy viimeinen ratkaiseva taistelu, työväenluokan **hajanaisuus** on sen heikkouden päälähteenä, pääesteenä sen monilukuisten reservien valloittamisessa proletaarisen vallankumouksen puolelle. Tämä hajanaisuus on tulos sosialidemokratian petturuudesta, tulos sen politiikasta porvariston herruuden pelastamiseksi proletaariselta vallankumoukselta. Työväenluokalla ei voi olla muuta yhtenäisyyttä kuin taisteluyhtenäisyys **porvaristoa vastaan,** yhtenäisyys taistelussa työväenluokan **historiallisen päämäärän puolesta,** porvariston herruuden vallankumouksellisen kukistamisen puolesta, proletariaatin diktatuurin puolesta, sosialismin puolesta. **Tällaisen yhtenäisyyden, kaikista esteistä huolimatta, maailman proletariaatti toteuttaa leppymättömässä taistelussa ei ainoastaan porvaristoa, vaan myöskin sen tärkeintä yhteiskunnallista tukea — kansainvälistä sosialidemokratiaa — vastaan.**

35. **II internationale hajoaa.** Vuoden 1914 sodan alkaessa vararikkoutunut II internationale v. 1924 vakautti rivinsä tuloksena proletaarisen vallankumouksen murskaamisesta Länsi-Euroopassa. II internationale säilytti vaikutuksensa työläisiin, nojautuen porvariston diktatuuriin ja kapitalismin väliaikaiseen vakaantumiseen. Demokratian

[1]) Kominternin Tpk:n XIII täysi-istunto.
[2]) Sama.

[1]) Toimintaselostus NKP(b):n XVII edustajakokouksessa.

lipun alla se Nosken, Wellss'in ja Grshesinskin konekivääreillä suojeli **porvariston diktatuuria** työläisiltä. Se riisti Saksan työläisten käsistä **poliittisen joukkolakon aseen**, silloin kun olisi pitänyt puolustautua fasismin hyökkäykseltä. Jatkuvasti se saboteerasi proletariaatin jokapäiväistä taistelua ja satoja kertoja **rikkoi proletariaatin yhteisrintaman**, joka yksistään olisi voinut antaa ratkaisevan iskun fasismille. Saksan sosialidemokratian inhoittavuudessaan poikkeuksellinen käyttäytyminen Hitlerin valtaantulon hetkellä oli loppusummana kokonaisesta kavalluksen, petoksen, provokation kaudesta. Saksan sosialidemokratian viisitoistavuotinen taival, — se on tie "proletaarisen vallankumouksen verisestä kukistamisesta v. 1918, katkeamattoman petosten, lakonrikkuruuden ketjun kautta, kaikkien kokoomushallitusten, raivoisain poliisihyökkäysten kautta vallankumouksellisia työläisiä vastaan, Hindenburgin äänestämisen kautta "pienemmän pahan" nimessä, lakeijamaiseen liehakoimiseen asti avoimen yhteistoiminnan aikaansaamiseksi fasistijoukkioiden kanssa"[1]).

II internationalen johtavan osaston, Saksan sosialidemokratian, poliittinen itsemurha; Ranskan sosialistisen puolueen hajoaminen kolmeen osaan; Itävallan sosialidemokratian täydellinen vararikkoutuminen; Englannin riippumattoman työväenpuolueen eroaminen II internationalesta; jäsenmäärän lasku reformistisissa ammattiliitoissa; melkein jokaisen sosialidemokraattisen puolueen hajaantuminen yhdeltäpuolen uusfasistisiin ja toiselta puolen "vasemmistolaisiin" ryhmiin; ennennäkemätön **aatteellinen hajaantuminen** huipussa ja sosialidemokraattisten työläisten myrskyinen joukkoliike yhteisrintaman puoleen kommunistien kanssa — kaikki tämä puhuu selvästi **II internationalen hajoamisesta. Sosialidemokratian uusi kriisi on osa porvariston herruuden kriisistä, tulos** kommunististen puolueiden menestyksellisestä taistelusta työväenluokan enemmistön puolesta, **proletaaristen vallankumousten uuden vuoron enne.**

36. Suurten taistelujen kynnyksellä **kansainvälinen** proletariaatti, kehittäen yhteisrintamaa koko palkkatyöorjuuden ja siirtomaasorron järjestelmää vastaan, on aseistettu erehtymättömällä kompassilla, joka osoittaa tien valtaan ja vapautukseen. Se on **leninismi**, "imperialismin ja proletaaristen vallankumousten kauden marxilaisuus" **(Stalin)**.

V. 1914 oli II internationalen johtajain pettämällä kansainvälisellä proletariaatilla verrattomasti paljoa vahvemman ja voimakkaamman kapitalismin edessä vain **yksi bolshevistinen puolue — Leninin puolue.**

V. 1934 koko maailman työtätekevillä ja sorretuilla on **sosialistinen isänmaansa**, kaiken heidän taistelunsa elävä ja murtumaton tuki, ja **Kommunistinen internationale, joka yhdistää 65 maan kommunistiset puolueet.**

Ryhmä urhoollisia taistelijoita **Karl Liebknechtin, Rosa Luxemburgin ja Klara Zetkinin** johdolla nostivat v. 1914 Saksassa proletaarisen lipun mahtavaa imperialismia vastaan elokuun 4 päivän kavaltajain petturuusiskujen kohdistuessa selkäänsä. Nyt Saksan kommunistisen puolueen horjumattomien ja uskollisten taistelijain satatuhantinen armeija valmistelee tulilinjoilla rynnäkköä fasistista diktatuuria vastaan ja **Neuvosto-Saksan voiton puolesta.**

V. 1914 ei ollut **neuvostoja Kiinassa.** Nyt niiden voitot tärisyttävät maailman imperialismin rakennusta ja lähentävät sen lopullisen perikadon hetkeä.

Ei ole ainoatakaan maata, missä eturivin proletaarit eivät kävisi vallankumouksellista taistelua neuvostovallan puolesta. Yksinpä kaikkein heikoinkin kommunistinen puolue saattaa riistäjät kauhun valtaan. Maailman proletariaatilla on oma **maailman kommunistinen puolueensa,** joka on **takoutunut, tiivistynyt ja oppinut** 15-vuotisissa taisteluissa työväenluokan asian puolesta. Saavutettu rautainen **yhtenäisyys** on Kommunistisen internationalen ja sen osastojen suuri voima sodan ja fasismin edessä.

15-vuotisen olemassaolonsa aikana Kommunistinen internationale on yhteenjuottanut kansainvälisen proletariaatin taistelut **Lokakuun asian kanssa, SNTL:ssa tapahtuvan voittoisan sosialismin rakentamisen kanssa** ja sen puolustamisen kanssa, ja yhdistänyt eroittamattomaksi kokonaisuudeksi **siirtomaiden** kansojen taistelun imperialismia vastaan ja proletariaatin taistelun **sosialistisen** maailmanvallankumouksen puolesta.

37. Kymmenen vuotta sitten Kommunistinen internationale Leninin, vastaluodulla haudalla, julisti: **"Lenin on kuolematon johtajamme."** Samaan aikaan II internationalen ennustajat julistivat **Leninin** kuoleman ja Macdonaldin valtaantulon bolshevismin lopun symbooliksi ja uuden "rauhallisen sosialismin" kauden alkamiseksi. **Stalinin johdolla** kuljetut kymmenen vuotta **Leninin** jälkeen ovat SNTL:ssa saavutettujen sosialismin maailmanhistoriallisten voittojen ja Kommunistisen internationalen vaikutuksen kasvun kautta koko maailmassa. **Kahden järjestelmän välinen taistelu** on tämän kymmenen vuoden ajalla kohonnut uudelle, korkeammalle asteelle, asettaen luhistuvan ja mätänevän kapitalismin vastapainoksi **voittavan** ja **kasvavan** sosialismin.

---
[1]) Kominternin Tpk:n XIII täysistunto.

Tov. **Stalin** on viitoittanut proletaarisen maailman vallankumouksen tien sekä bolshevistisen strategian ja taktiikan perusteet maailman kehityksen uusissa oloissa. Tov. **Stalin** ei ole ainoastaan puolustanut ja loistavasti kehittänyt leniniläistä oppia **sosialismin rakentamisen mahdollisuudesta yhdessä maassa.** Tov. **Stalin** on johtanut kymmenten miljoonain taistelua tämän teorian sovelluttamiseksi todellisuuteen ja muuttanut SNTL:n valtavaksi historian vipusimeksi, joka jouduttaa kapitalismin tuhoa. Tov. **Stalinin** taistelu trotskilaisuutta ja oikeistolaista likvidaattoriutta vastaan Kiinan vallankumouksen kysymyksissä on asettanut Kiinan kommunistisen puolueen oikeille raiteille ja turvannut sen menestyksellisen siirtymisen neuvostoetappiin. NKP(b):n ja Kommunistisen internationalen tov. **Stalinin** johdolla suorittama taistelu kaikkia leniniläisvastaisia viettymyksiä vastaan on paljastanut kaikille kommunistisille puolueille, että taistelulla marxilais-leniniläisen opin puhtauden puolesta, taistelulla **kahdella rintamalla,** puolueen johtavan ja järjestävän roolin puolesta, työväenluokan enemmistön puolesta, sen liittolaisista, oikean konkreettisen ja operatiivisen luokkataistelun johtamisen puolesta, on **syvä periaatteellinen** ja käytännöllis-vallankumouksellinen merkitys. Tov. **Stalin** on ottanut johtavasti osaa **Kommunistisen internationalen ohjelman** laatimiseen. Ei ole ainoatakaan Kommunistisen internationalen suurempaa päätöstä, ei yhtään ennakkoarviota, joka ei olisi tarkasti eteenpäin katsomisen, hyökkäyksen suunnan osoittamisen ja viholliselle murskaavan iskun antamisen stalinilaisen taidon läpitunkema.

Lenin johti proletariaatin voittoon Lokakuussa maapallon yhdellä kuudesosalla, loi Kommunistisen internationalen ja johti sen taistelua sotien ja vallankumousten ensimmäisellä vuorolla. Sotien ja vallankumousten toisen vuoron kaudella leniniläinen Kommunistinen internationale Stalinin johdolla johtaa kaikkien maiden proletariaatin maailman Lokakuun voittoon.

Vallankumouksellinen proletariaatti ei ole turhaan käynyt Kommunistisen internationalen 15-vuotisen koulun. **Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin lipun alla** se vie loppuun asti luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen SNTL:ssa, muuttaa porvariston imperialistisen ja vastavallankumouksellisen hyökkäyksen kansalaissodaksi pääomaa vastaan, **voittoisaksi proletaariseksi vallankumoukseksi, johtaa Neuvosto-Kiinan voittoon, neuvostovallankumouksen voittoon Euroopassa, proletariaatin diktatuurin voittokulkuun koko maailmassa.**

"Raivotkoon porvaristo, murhatkoon vielä tuhansia työläisiä, voitto on meidän, yleismaailmallisen kommunistisen vallankumouksen voitto on taattu!" (Lenin).

KOMMUNISTISEN INTERNATIONALEN AGIT-PROP-OSASTO.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko
Отв. редактор, И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко

„Kirja" № 31 Jätetty: kirjapainoon 13/III kirj. painettavaksi 21/III - 34
Ленгорлит № 7565. 3 п. л. 65408 зн. на л. ф.б. 62 x 88. Тираж 1820 экз. Заказ № 783

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ"
ЛЕНИНГРАД 1934